

တောင်တွင်းကြီးမြို့

ရွှေကျီပေကုသကုတော်ကြီး

ပေကြားတော်မူသော

ဓမ္မဝိဇ္ဇာတရားတော်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဓမ္မဒါယာ တရား

တော်သလင်းလဆန်း (၄) ရက်နေ့ တရားပွဲ

လူသတ္တဝါက
 မိမိဖြစ်နေရတဲ့
 အဖြစ်ကို
 မသိကြခြင်းသည်
 အခြားကိစ္စတို့ကို
 မသိခြင်းမှာ
 သက်သာသော်လည်း
 ကိုယ်အဖြစ်ကို
 ကိုယ်မသိကြတာဟာ
 အလွန်
 အပြစ်ကြီးခြင်းပဲ

လူတွေဟာ ငါတို့ဖြစ်နေရတာ ဘာလဲ၊
 ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ ဘယ်က ဖြစ်လာခဲ့သလဲ၊ သေတဲ့
 အခါ ဘယ်ကဲ့ရောက်ဦးမလဲ အစရှိသဖြင့် အတိတ်၊
 အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ထိုသုံးတန်သော ကိစ္စတို့ကို မည်
 သူမျှ မတွေးတောဘဲ၊ ကြောက်ရမှုန်း မသိကြဘဲ၊
 ဖြစ်လေရာဘဝအတိုင်းသာ ဖြစ်သလို အမှတ်တမဲ့
 နေလာခဲ့ကြတယ်။ ထိုအထဲတွင် ဘုရားမပွင့်မီ ရှေး
 ကမ္ဘာတည်ကတည်းက ဝါဒကြီး(၂)ခု ရှိလာခဲ့တယ်။
 တစ်ခုက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အာရုံငါးပါး
 ကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားနေမယ်။ ထိုအာရုံတို့ကို ခံ
 စားခြင်းကြောင့် ငရဲကြီးတယ်။ ကုသိုလ်ရတယ် ဆိုတဲ့
 တရားဟာ သူတို့မှာ မရှိဘူးတဲ့။ တစ်ခုကတော့
 ဘုရားကိုသာ အားကိုးနေခြင်း၊ ဘာမဆို ဘုရားသခင်
 ဖန်ဆင်းပေးလိမ့်မယ်ဟု စွဲလမ်းယုံကြည်တဲ့၊ ဘုရား
 ကို အားကိုးနေတဲ့ အယူဝါဒက တစ်မျိုး။ အဲဒီလို
 ရှေးက ဝါဒကြီး(၂)ခု ရှိလာခဲ့တယ်။

[မဗ္ဗစကြာတရား နှလုံးပြတော့မယ်ကြရင် ထိုဝါဒ အစွန်း နှစ်တန်း နှစ်စားကို တွေးတောစဉ်းစားကြရမယ်။ ယခုလူတို့ကတော့ မေ့မေ့ ပျောက် ပျောက်နဲ့ နေ့စဉ် အလဟဿ အချိန်ကုန်လာတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။ ဒီ ပြောခဲ့တဲ့ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောချင်တိုင်း မျောလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် နေကြတယ်။ လူသတ္တဝါဟာ မိမိဖြစ်နေရတဲ့ အဖြစ်ကို မသိကြခြင်းသည် အခြားကိစ္စတို့ကို မသိခြင်းမှာ သက်သာသော်လည်း ကိုယ်အဖြစ်ကို ကိုယ် မသိကြတာဟာ အလွန်အပြစ်ကြီးခြင်းပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ် ရောက်နေတဲ့နေရာမှ ကိုယ်မသိဘဲကိုး။ ဒီလို မသိဖြစ်နေကြရင် ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ရန်သူပိုင်းထားခြင်းခံရသူဟာ ထွက်ပေါက်ရှိလျက်နဲ့ ထွက်ပေါက် ကို မသိတဲ့သူနဲ့ တူနေတော့တယ်။]

မဗ္ဗစကြာဆိုတာ ကလေးများ ထင်းဆီဆမ်း လုပ်ကစားတဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ပဲ။ ကလေးများဟာ ဟင်းရွက်ကလေးတွေခူးပြီး တွင်း ကလေးထဲ ထည့်၍ ပိတ်ပြီးတော့ အပေါ်က လက်နဲ့များများ ပုတ်ဖေးသလောက် အတွင်းက ဟင်းရွက်ကလေးတွေ နူးနပ်၊ စိုခွဲလာသလို မဗ္ဗ စကြာတရား မှာလည်း ရွတ်ပါများလာရင် အနက်အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ပေါ် လာရတယ်။

ယခုတော့ လူတွေရော၊ ဘုန်းကြီးတွေပါ အများအားဖြင့် ဘာကို မျှ မစဉ်းစားကြဘဲ စားခမ်းသောက်ခမ်းတွေနဲ့ နေကုန်သွားကြတာပဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လာခဲ့ကြတော့တာပဲ။ မွေးတဲ့နေ့က စ၍ ယခုနေ့ထိ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို တွေးတော စဉ်းစားကြရမယ်။ တကယ်စုံစမ်းကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားကြ ပါဘူး။ အသက်ကလေး တော်တော်ကြီးလာတော့ ကျောင်းကန်ဘုရား သွားပြီး လုပ်တော့ လုပ်နေကြပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ယခုနေရတဲ့ အချိန်ကာလ ကြီးဟာ အစ၊ အဆုံးရှိသလား၊ မရှိဘူးလား၊ မတွေးတော မစဉ်းစားခဲ့ ကြဘူးပဲ။ အမှန်က ယခုနေ့ရယ်၊ အတိတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေရယ်။

နောင်အနာဂတ်ဖြစ်လာကြအုံးမယ့် ရက်တွေရယ် ၃ ပိုင်း၊ ပိုင်း ပြီး စဉ်းစားကြရမယ်။

ယခုတော့ လူတွေဟာ အနိမ့်ဆုံးအတန်းကစပြီး အထက်တန်း ခေါ်ကြတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံက ထရူးမင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယခုနေ့ကုန်လျှင် နောက်နေ့ရောက်လာအုံးတော့မယ်လောက်ကိုပဲသိပြီး မနေ့က ငါဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ နောက်နေ့ ဘာဖြစ်လိမ့်အုံးမလဲတို့ကို မတွေး တော့ မစဉ်းစားကြပဲ။ ယခုပစ္စုက မျက်မှောက်ဘဝကလေးအတွင်း၌သာ လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ ဝဇ္ဇ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ တည်းဟူသော ခံစားခြင်း ကာလကလေးအထဲမှာသာ ပျော်မြူးနေကြတာပါပဲ။ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ အစွန်း ၂ ခုကိုမသိကြ၍ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ မြူးနေကြသူတို့သည် ထွက်ပေါက် ကို မသိသောသူနှင့်တူနေသဖြင့် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးတွေကလည်း တကယ်မသိခဲ့ကြဘူးပဲ။

**အမှန်က
ကျသောတ၊
ယာနုပိတိ၊
ကယဟဒယတိ၊
စင်္ဂလိန္ဒဟာဂီ
ဣသတ္တဝါလိက္ခ
ခေါ်တာပိပဲ**

ဗုဒ္ဓဘုရား မျက်စိနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါကျ တော့မှ အစွန်းနှစ်ခုကို မြင်တော်မူသဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂိ တို့အား “မင်းတို့ အစွန်းနှစ်ခုကို မြင်ရဲ့လား၊ မိမိတို့ ရောက်နေတဲ့နေရာနှင့် ယခု မိမိတို့ဖြစ်နေကြတဲ့ ဘဝအဖြစ်ဟာ ဘာတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်၍နေကြတာလဲ” ဟု မေးပြီးလျှင် လောက၌ အစွန်းကြီး နှစ်ခုရှိကြောင်း ပြော၍ “ဋေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ယောစာယံ ကာ မေသု ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ နှင့် အတ္တကိလ မတာနုယောဂေါ” အစွန်းနှစ်ခု ရှိတယ်။ ထိုအစွန်း လမ်းစဉ်ကို သိချင်လျှင် မင်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သိရ မယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ လူဟာ ဘာလဲလို့ သိလာမယ်။

ဘုရားသခင်က “ကောဏ္ဍည၊ မင်းဟာ ဘာလဲ” ဟု မေးပြီး မင်းဟာ သတ္တဝါတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းမှာ ဘာတွေရှိသလဲ သိရ မယ်တဲ့။ ဒကာမကြီးတို့လည်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ ဘာတုန်းလို့ မေးပြီးလျှင် ငါဟာ ဘာလဲလို့ မျက်စိထဲ မှာ မြင်လာရမယ်။ မြင်ကြရဲ့လား။ ဝဇီရာတို့ ဝတ္ထုကျတော့ အခြားဟာတွေ စဉ်းစားမနေဘူး။ သတ္တဝါဟာ ဘာလဲလို့ တန်းသိတာပဲ။

ဒကာမကြီး ဒေါ်စံစား၊ သတ္တဝါဟာ ဘာလဲ လို့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ (ဓာတ် ၈ ပါးပါ ဘုရား)၊ အဲဒီလို ဓာတ် ၈ ပါးလို့ ဖြေလျှင် လွဲတော့မလွဲပါဘူး။ သို့သော် အသေးစိတ် စစ်ကြည့်တော့ မမှန်သေးဘူး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မပြည့်စုံသေးပဲကိုး။ သေချာစွာ မသိတဲ့ လူအဖို့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး ရှိလိမ့်မယ်။ သတ္တဝါဟာ ဓာတ် ၈ ပါးလို့သာ ဘုရားက ဝဂ္ဂီတို့ကို ဟောလျှင် မုချ ဘုရားနဲ့ဝဂ္ဂီတို့ စကားများနေကြမှာ ပဲ။

အမှန်က စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှ၊ ကာ ယ၊ ဟဒယတို့ စက်လည်နေတာကို သတ္တဝါလို့ ခေါ်တာပါပဲ။ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ အားလုံး ပေါင်းစည်း၍ အလုပ်လုပ်နေစဉ်အခါ သတ္တဝါ ခေါ်တယ်။ ကောင်းပြီ၊ ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ကြည့်ကြစို့။ မျက်စိက ဘာလုပ်သလဲ၊ ကြည့်တယ်၊ မြင်ချင်တယ်။ နားက ကောင်းတာကလေး ကြားချင်တယ်။ အစရှိသဖြင့် ယာန, ဇိဝှ, ကာယ, ဟဒ ယတို့ကလည်း သူတို့သဘောကျ၊ သူတို့

၆၆
ထို
ဟဒယအတ္တကောင်
နိပ်သွားအောင်
သူခိုင်းစေတဲ့
လက်ပါးစေ
အစေအပါးတည်မျှသော
မျက်စိနားလက်ခြေ
ကိုယ်ကာယတို့ကို
ညှင်းဆဲပေးတဲ့
အတ္တကိလပဏာနယောဂ
အလုပ်ပါပဲ

၆၇

အကြိုက်ကို လိုက်လုပ်နေကြခြင်းဟာ ကာမသုခလ္လိကာမထာနုယောဂ အစွန်းတစ်ခု ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ကို ညှင်းပန်းတဲ့ အတ္တကိလပဏာ နုယောဂ အစွန်းတစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ်ကို ညှင်းပန်းတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူ က ညှင်းပန်းသလဲ။ သတ္တဝါခေါ်ရတဲ့ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့အကြိုက် လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မရအောင် အတင်းပိတ်ပင်ခြင်း ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ အတွင်းမှာရှိတဲ့ ဟဒယအတ္တကောင် ခိုင်းစေရာကို လုပ်နေရတဲ့အတွက် ဒုက္ခဖြစ်တယ်။

ထို ဟဒယ အတ္တကောင် နိပ်သွားအောင် သူခိုင်းစေတဲ့ လက်ပါး စေအစေအပါးတည်းဟူသော မျက်စိ၊ နား၊ လက်၊ ခြေ၊ ကိုယ်ကာယတို့ကို ညှင်းဆဲပေးတဲ့ အတ္တကိလပဏာနုယောဂ အလုပ်ပါပဲ။ အမှန်က ကာမ ဂုဏ်ကို အကုန်ခံစားရအောင် အလုပ်နဲ့၊ မခံစားနိုင်အောင် နိပ်စက် ညှင်းပန်းပေးတဲ့ အလုပ်၊ ထို နှစ်လုပ်ကိုပဲ လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား။

အဲဒီလို ခံစားချင်တဲ့ ပဉ္စာရ်တို့ကို ပိတ်ထားခြင်းသည် အတ္တကိလ မထာပဲ။ ခံစားချင်တိုင်း ခံစားဟု လွှတ်ထားခြင်းသည် ကာမသုခလ္လိကာ နုယောဂပဲ။ အဲ-ယခု လုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း သိပြီ။ ၎င်းကိုပင် အစွန်းနှစ်ခုလို့လည်း နားလည်ပြီ။ ယခု ငါဟာ ဘာလဲနဲ့ သတ္တဝါဆိုတာကို လည်း သိခဲ့ကြပြီ။ ယခုပစ္စက္ခယရောက်နေတဲ့ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ စက်လည်မှုကိုလည်း သိရန်အရေးကြီးတယ်။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ သတ္တဝါဟုခေါ်ရတဲ့ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှ၊ ကာယ၊ ဟဒယ တို့ဟာ အမွေ, အစရာမရအောင် ပျောက်ပျက်ကုန်သလား၊ မပျောက်မပျက်ဘူး လား သိရန် လိုလာတယ်။

သတ္တဝါဆိုတာထဲက မျက်လုံးကို ထုတ်ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်၌ ရှိတာတွေထဲက ဘာတွေလဲဟု တိကျ, သေချာစွာ မသိကြလို့ လိုက်ကြိုက်

နေတာ။ ဘာတွေလဲလို့ အမှန်ကိုသိလာကြရင် မကြိုက်တော့ဘူး။ မလိုချင်တော့ဘူး ရှိလာကြပါလိမ့်မယ်။ ယခုတော့ အလွန်အရပ်ဆိုးတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်ဟာ နန္ဒာစွဲကပ်၍ သွေးပုပ် ပြည်ပုပ်တွေ တစ်ရွဲရွဲ လက်တို့၊ ခြေတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ တွဲနေရစေကာလည်း ဟောဒီ မိန့်နဲ့ သံပရာရည် ဖျော်ထားတဲ့ဆေးကို သောက်လိုက်ပါ။ သေသည်၏ အခြား မဲ့၌ ပစ္စည်းဥစ္စာပေါ်တဲ့ အပျိုချောလေးဘဝသို့ ရောက်ပါစေမယ်ဟု ဝန်ခံသော်လည်း လက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ကိုခွဲ၍ သေပွဲသို့ မဝင်ဝံ့ဘဲ ရှိနေ ကြတယ်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလဲဟု မသိမှုပါပဲ သေမှု သာ မခွဲနိုင်တာ မဟုတ်သေး။ ရှင်တုန်းလည်း ဒကာမကြီးတို့ အမေရိကန် နိုင်ငံကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဟိုကျတော့ အထပ်ရှစ်ဆယ် တိုက်ကြီးပေါ်မှာ အလိုရှိတာတွေ အကုန်ပေး၍ အေးဆေးစွာ နေပါစေမယ်ဟု ဝန်ခံသော် လည်း ယခု တရားနာနေကြတဲ့ ဒကာမကြီးတို့အထဲက ဘယ်သူလိုက်နိုင် ကြပါ့မလဲ။

တကယ်ဆိုတော့ မြေးကလေးနဲ့ သမီးထွေးကြောင့်၊ ဘာကြောင့်၊ ညာကြောင့်နဲ့ ကြောင့်အမျိုးမျိုးတွေ ဆင်ခြေပေးပြီး မလိုက်နိုင်ဘူး ရှိကြ လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ စင်စစ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလဲဟု သေချာစွာ မသိမှုကြောင့်ပါပဲ။

အကယ်၍ ထောင်ထဲကုန်နေရတဲ့ သူများလို ငါတို့သည် ထောင် ထဲကုန်နေရတဲ့ အကျဉ်းသားတွေပါလားလို့ ထောင်သားတို့သိပုံမျိုး သိကြ ရင် မြန်မြန်လွတ်တံ့နည်းနဲ့ ထွက်ပေါက်တို့ ရွာကြမှာပါပဲ။ မသိကြသေး ခြင်းကြောင့် ကိုင်မိကိုင်ရာ ဆိုသလို၊ ရောက်မိရောက်ရာ ဖြစ်နေကြတာ တွေပဲ။ အဲဒါဟာ အတ္တဥပါဒါန်တွေပဲ။ ပထမ မေးခြင်းမှာ သတ္တဝါဟာ ဘာလဲတဲ့။ သတ္တဝါသည် စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ တို့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း

ထားတာကို ခေါ်တယ်။

မိမိတို့မှာရှိတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်ကလာတယ် ဆောင် ဘယ်ကိုသွားအံ့မယ်တို့ကို မသိကြခြင်းနှင့် ယခု ငါ့ဘာဖြစ်၍နေသည်ကို မသိကြတာ အဘိုးအဘိုးပါပဲ။

ဒီ ၆ ခုဟာ ဘာတွေလဲဟု သိရန် မျက်လုံးတစ်လုံးကို ချွတ်၍ ခွဲထုတ်စစ်လိုက်တော့ “ပ, အာ, ဝါ, တေ” ဓာတ်ကြီး ၄ ပါးပါပဲ။ ကောင်းပြီ ထိုမျက်လုံးကို ကြာရှည်စွာထားခဲ့လျှင် ခြောက် သွေးပြီး အမှုန်အမွှားတွေ ဖြစ်လာပြီး ကြာတော့ ကောင်းကင်အာကာပြင်ရှိ အနန္တကာလ ရုပ်ပစ္စည်း တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်၍ သွားတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ထို မျက်လုံးတည်းဟူ သော ရုပ်ပစ္စည်းကလေးတွေဟာ ကြာရှည်လာသောအခါ အထက်အနန္တ ကာလသို့ ရုပ်ဓာတ်အဖြစ် ပြန်ပြီးပေါင်းစပ်သွားသည်ဆိုလျှင် မူလ ၎င်းလာခဲ့သော ရင်းမြစ်သည်လည်း အနန္တ ကာလအာကာသထဲကပင် လာခဲ့သည်ဟု အဖြေ ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့လျှင် ယခု ပြန်၍ ရောယှက် ပေါင်းစပ် သွားသောနေရာမှ တစ်နေ့သောအခါ အကြောင်း၊ အပေါင်းတိုက်ဆိုင်၍ ဓာတ်ကြီး ၄ပါးအဖြစ်နှင့် လူသတ္တဝါ၏မျက်လုံး လာရောက်မဖြစ်နိုင်ဟု မည်သူ ပြောနိုင်မလဲ။ တိုက်ဆိုင်လာလျှင် ဖြစ်နိုင် ပေတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိမှာ ရှိတဲ့ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” ရုပ်ပစ္စည်း တွေဟာ ဗဟိဒ္ဓနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိခြင်းကို သိကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အနန္တကာလ၊ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် တို့နှင့် ဆက်လျက် ပါလားလို့ သိနေကြရမယ်။ မိမိတို့ မှာရှိတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်က လာတယ်၊ နောက်-ဘယ်ကိုသွားအံ့မယ်တို့ကို မသိကြခြင်းနှင့် ယခု

ငါဘာဖြစ်၍ နေသည်ကို မသိကြတာ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ ကောင်းကင် အာကာပြင်သို့ ဒေါ်သန်းတင်ရဲ့ မျက်လုံးက ဓာတ်ကြီး ၄ ပါးဟာ ရောက် သွားနိုင်ခြင်းကို သိပြီ။ မူလက လာတာကော၊ အနန္တကာလ အာကာသ က လာပြီး သဏ္ဍာန်ဝနေတွေယူပြီး မျက်လုံးလို့ ဖြစ်လာကြတာပါပဲ။

၆
စာရဝါကျဘုရား
လက်ထက်တုန်းကတော့

ထိုအာရုံပေါက်ကို
လိုက်စားချင်သမျှ
လိုက်စားကြ
အပြစ်ပမိုဘူးလို့
ဟောခဲ့ဖူးတယ်

၇

ယခု လူ့သတ္တဝါကိုယ်မှာရှိတဲ့ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ကို သွားတဲ့နေရာနဲ့ လာတဲ့နေရာကို ဘုရားက ပြုပြီ။ မိုးရွာတာလိုပါပဲ။ အမှန်မှာ ဒီကသွားတဲ့မိုးရေတွေ ပြန်လာ၍ ရွာချသလိုပါပဲ။ ကာမသုခလို့ကာနုယောဂခံစားချင်မှု ထိုဗုဒ္ဓတို့၏ အဆက်အသွယ်တွေဟာ ဟိုဘက်က လှည့်တဲ့ဓာတ်၊ ဒီဘက်က ပြန်သွားတဲ့ ဓာတ်ရုပ်တွေပဲလို့ သိကြရမယ်။ မိမိခေါင်းက ဆံပင်တစ်ချောင်း ချွတ်ပြီးတော့ မီးရှို့ကြည့်ရင် အနန္တကာလထဲ ရောက်သွားတာ သိရလိမ့်မယ်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ခေါင်း၌ တျန်ရှိနေတဲ့ ဆံပင်တွေကော ဘယ်ကလာသလဲ။ ထိုအနန္တကာလထဲကလာတာပဲလို့ လင်းလာလိမ့်မယ်။

၎င်းတို့ကို သိရန် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် တို့ကို ၃ ပိုင်း၊ ပိုင်းပြီး ကြည့်ခြင်းပဲ။ ၂၄ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း ဘုရားသခင်က အနန္တကာလကို ၂၄ ပိုင်း၊ ပိုင်းပြီး ကြည့်ခြင်းပါပဲ။ ၂၄ ပိုင်း၊ ပိုင်း၍ ကြည့်အုံးမယ်ဆိုလျှင် အလွန်အသေးစိတ်သွား၍ မမြင်နိုင်ဘူး ရှိကြလိမ့်မယ်။ ၃ ပိုင်းမျှလောက်တောင် မမြင်နိုင်ကြဘဲကဲ့သို့။ တရားအား ထုတ်ကြတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟာ မိမိတို့နှင့်ဆိုင်သ၍ သိသင့်သိထိုက်သော တရားတို့ကို သိအောင်ကြိုးစားပြီး မိမိတို့နှင့် မဆိုင်၊ မိမိတို့ မမှီနိုင်သော တရားတို့ကို တွေးတောစဉ်းစားနေရန် မလိုတော့ဘူး။

နတ်မှီကျောင်း ဦးဥက္ကဋ္ဌက စာတတ်တိုင်း ထင်ရာမြင်ရာတွေ ဟောနေတယ်လို့ မထင်နှင့်။ ဘုရားကိုယ်တိုင်က “ပဗ္ဗ ကောဋေ၊ န ပညာ ယတိ” တဲ့။ မေ့အဖို့ကတည်းက ရှိနေတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကစ၍ ဘယ်ပုံဖြစ်ပေါ်သည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစား၍ နေရန်မလို။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျုပ်တို့အဖို့မှာ အဖြစ်တရားကိုသာ မူတည်လျှက် ထွက်လမ်းကို ရွာရမှာကိုး။ အဲဒါကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ဟာ ကျုပ်တို့နှင့် ဆိုင်တယ်။ မဇ္ဈိမာပဋိပဒါကို ဟောရမယ်။ ပဉ္စာရုံတို့ကို လိုက်စားခံစားခြင်းဟာ “ကာမသုခလို့ကာနုယောဂ” ပဲ။ ၎င်းတို့ကို မလိုက်စား၊ မခံစားရအောင် နှိပ်စက်ပိတ်ပင်ခြင်းသည် “အတ္တကိလမထာ နုယောဂ” ပဲ။ ထို နှစ်စွန်းတို့ ဖယ်ကြ၊ ပယ်ကြတဲ့။

စာရဝါကျဘုရား လက်ထက်တုန်းကတော့ ထိုအာရုံ ၅ ပါးကို လိုက်စားချင်သမျှ လိုက်စားကြ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဟောခဲ့ဖူးတယ်။

ဒီနှစ်စွန်းကို အားထုတ်၊ လုပ်နေကြခြင်းသည် အမှန်ကတော့ ချမ်းသာသူခကို လိုလား၍ လုပ်နေကြခြင်းပါပဲ။ သို့သော် အမှန်မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘယ်အစွန်းလုပ်သူတွေမှ သုခချမ်းသာကို မရခဲ့ကြဘူး။ “ကာမသုခလို့ကာ နုယောဂ” စိတ်အလို ကိုယ်အကြိုက် အာရုံငါးပါးကို အဆုံးအထိ လိုက်စားသူတို့ကို ကြည့်လိုရင် ဆေးရုံသွား၍ ကြည့်က မြင်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကိုညှင်းပန်းတဲ့ “အတ္တကိလ

၁၁
စာတတ်တို့
ပြန်စာပြန်က
ဘုရားလို့
ပြန်ထားတယ်
အမှန်က
အဘိသမ္ဘုဒါ
ထိုမတွင်း၍
တယောတ
မြစ်အောင်
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ထိုးထွင်း၍ သိသော
စာတတ်
ဘွဲ့ရသူကို
ခေါ်ကာပါပဲ
၄၄

မထာ နယောဂ" သမားတွေဟာလည်း တောတောင်ထဲမှာ သစ်ရွက်တွေကို စားပြီး ကျင့်ကြတာ ကြာတော့ ခိုးစိမ်းပြီး သေကြရတာပါပဲ။ ဘာမျှမဖြစ်ကြ။

အဲဒီ "အတ္တကိလမထာ" ဟာ ဘယ်လိုလဲလို့ ဥပမာပြရရင်-မြို့ထဲက ပါလာကြတဲ့၊ တွေ့လာကြတဲ့ အကောင်းကလေးတွေ၊ အလှကလေးတွေ၊ မျက်လုံးထဲပါလာရင် နတ်မှီကျောင်းက ဆေးရွက်ကြီးနှင့် ထုံးနဲ့တေပြီး မျက်စဉ်းခတ်ပေး၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တဲ့နည်းပေါ့။ စိတ်အလိုတိုယ်အကြိုက် "ကာမသုခလ္လိကာ နယောဂေါ" အစွန်းကို ဘုရားက "ဟိနော- ယုတ်သော၊ ဂမ္မော- ရိုင်းသော၊ ပေါထုဇ္ဇနိကော- ရွာသူတို့၏ အလေ့ဆိုးတွေ" ဟု နှိမ်ချ၍ ဟောတော်မူတယ်။ "အတ္တကိလ မထာ နယောဂေါ" ကိုယ်ကိုညှင်းပန်းတဲ့ အလုပ်ကျတော့ ယုတ်သောဟု မဟောဘဲ ဒုက္ခောနှင့် အရိယာတို့ မပြုအပ်ကြောင်းကိုသာ ဟောတော်မူတယ်။ သို့သော် ထိုနှစ်စွန်းသည် ဘယ်အစွန်းမှ မမှန်၊ ပယ်ကြဟု မိန့်ဟ၍ နိဗ္ဗာန်ကို အမှန်ရနိုင်သော မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်မဂ္ဂလမ်းကို ဟောတော်မူပေသတည်း။

တော်သလင်းလဆန်း (၉) ရက်နေ့ တရားပွဲ

ဓမ္မစာစု

တရားနာလာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေကိုလည်း ပန်ချာပီလောကမှာ "ဆေးလိပ် မသောက်ရ" လို့ မီးရထားပေါ်မှာ ရေးထားသလို စာရေးကပ်ထားဖုံးမှပဲထင်တယ်။ ဒါတွေလည်း ဥပါဒါန်တွေပဲ။ နဂိုက မောဟတိမ်ဖုံးနေတဲ့ မျက်လုံးကလေး ၂ လုံးထဲမှာ တိမ်ဖုံးနေကြတာပဲ။ ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ အငွေ့တိမ်တွေ မျက်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းခြင်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် တရားနာပေမယ့် အမှန်ကို မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်ကြဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တရားနာပြီးတော့ ထိုင်သောက်ကြတာပေါ့။ တရားနာနေတုန်းတော့ ဆေးလိပ်ကို ချထားကြပါအုံး။ မနက်စောစောတုန်းက ဆေးပေါလိပ်ကြီးကို တစ်ခါတည်းဝအောင် သောက်လာခဲ့ကြရင်လည်း ပြီးတာပဲ။

သက္ကတကျမ်းကြီးများကျတော့ လူ့ပြည်မှာ ဘာကောင်းတယ်၊ ညာကောင်းတယ်နဲ့ ပြောကြပါတယ်။ အထက်ဗြဟ္မာပြည်က ဗြဟ္မာကြီးကို တယ်ဟာသည် အကောင်းဆုံးလဲဟု မေးတော့ ထိုမျက်နှာ ၄ ဘက်နဲ့ ပါးစပ်ပေါက် ၄ ခု ရှိသော ဗြဟ္မာကြီးက "တမာလံ၊ တမာလံ၊ တမာလံ" ဆေးလိပ်သောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြောသွားသတဲ့။

ကိုင်း-တရားစကြစို့။ အရင်အပတ်က ဓမ္မစကြာတရား အစွန်းနှစ်ပါး ပြီးသွားပြီ။ "ဧတေခေါ ဥဘော အန္တေ အနုပဂပ္ပ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္မုဒ္ဓါ" အဲ-အစွန်း နှစ်ပါး ပယ်ပြီး အလယ်လမ်းကို လိုက်ရလိမ့်မယ်။ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါက တထာဂတ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမို့ပဲ။ တထာဂတကို မြန်မာပြန်က ဘုရားလို့ ပြန်ထားတယ်။ အမှန်က

အဘိဓမ္မာ၌ ထိုးထွင်း၍ တထာဂတဖြစ်အောင်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုးထွင်း၍ သိသော တထာဂတဘွဲ့ရသူကို ခေါ်တာပါပဲ။ တရားအစဉ် အတိုင်းဆိုရင် အလယ်လမ်း မဂ္ဂလမ်းစဉ်ကို ဆက်ဟောရလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း မဂ္ဂလမ်းစဉ်က ၂ ဆင့် ပါနေသဖြင့် နောက်-တစ်ဆက်ကျမှ ထိုမဂ္ဂလမ်းစဉ်ကို ဟောမယ်။ ဒါကို ကျော်လိုက်ကြစို့။

ထို့နောက် ဘာလဲ သစ္စာ ၄ ပါး အနက်။ ပထမဆုံး ဒုက္ခသစ္စာကို ဟောထားခဲ့တယ်။ အဲဒီဒုက္ခသစ္စာကို ယခုနေ့ ဟောရလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ။ ဆင်းရဲအမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားတယ်။ ဆင်းရဲဆိုတာ ဘာတွေလဲ။ ဇာတိပိ ဒုက္ခာ ဆင်းရဲ၏။ ဇာတိပိ ဘာတဲ့တုန်း ဒေါ်သန်းတင်။ (ဇာတိပိ ဒုက္ခာ ဆင်းရဲပါဘုရား။) ဆင်းရဲဟာ ဘာကို ဆင်းရဲသလဲ။ ဆင်းရဲကို ဒီအထဲ အကျုံးဝင်လာအောင် ပြောရမှာကိုး။ ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူက တပ်သလဲ။ အမှန်ကို လိုက်ကြည့်တော့ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဒုက္ခလို့ ပြောနေကြပေမယ့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၏ စိတ်တရားထဲမှာ ဒုက္ခတရား မပါပါဘူး။

သို့ ဘာကြောင့် ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဒုက္ခာလို့ ဘုရား ဟောထားသလဲ။ ပဋိသန္ဓေနေရတာ ဒုက္ခာလား။ ဒကာမကြီးတွေမှာ ပဋိသန္ဓေဒုက္ခ ရှိသလား။ ဗိုက်ထဲက ကလေးက ဒုက္ခာလား။ သို့မဟုတ် မိခင်ဖြစ်တဲ့ အမေမှာ ဒုက္ခဖြစ်သလား။ ဘယ်သူ ဒုက္ခဖြစ်သလဲ။ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးတွေတော့ တစ်ခါမှ ပဋိသန္ဓေဒုက္ခ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီ မြန်မာ

“ ပညတ် ပရမတ် ”

ရှင်
အာသဝေါကုန်
နိဗ္ဗာန်ရမယ်ဆိုရင်
အနောက်နိုင်ငံ
လုံကြီးလုံငယ်တွေနဲ့
တတ်ခွဲနေတဲ့

လောကဓာတ်ဆရာတွေဟာ
သူတို့ထက်တတ်ကြဲသိတာ
ပျိုတော့ဘူး

လိုပြန်တဲ့ ဇာတိပိ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဒုက္ခလို့ ပြန်လိုက်ခြင်းကြောင့် မသိမသာ မှားလိုက်ခြင်းဟာ ချာလပတ်လည်သွားတာပဲ။

ပဋိသန္ဓေဒုက္ခဆိုတာ လူကြီးမှာလား၊ ကလေးမှာလား။ ကိန်း အောင်းနေရလို့ 'ဒုက္ခ' ဆိုမလား။ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဥတ္တဋ္ဌက အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပေးလိုက်ရင် လက်မှ ခံနိုင်ကြပါ့မလား။ ဦးပဉ္စင်းက များ များရှည်ရှည်တော့ မပြန်ပါဘူး။ ဇာတိပိ ဖြစ်မှုသည် ဒုက္ခာ ဆင်းရဲ၏ဟု ဟောလိုက်မယ်။ ဇာတိပိ ဖြစ်မှုသည်ပင် ဒုက္ခာ ဆင်းရဲ၏ဟု ဟောထားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဗိုက်ထဲက ကလေး ပဋိသန္ဓေနေတာကို ဟောခြင်း မဟုတ်ဘူး။

ပမာလောကမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကစပြီး အညံ့ဆုံး ဖြီးသူတော်အထိ အများအားဖြင့် မှားနေကြတယ်။ ပြောကြသေးတယ်။ ပညတ် ပရမတ်ပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့။ ပညတ် ပရမတ်ကွဲလျှင် နိဗ္ဗာန်ရတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဦးထွန်းဇံ ပညတ် ပရမတ် မတွေ့ဘူးလား။ (ကွဲပါတယ် ဘုရား) ရောက်ကွဲလား။ (မရောက်ပါဘုရား။) ဒီ-ပညတ် ပရမတ်ကွဲ၍ အာသဝေါကုန် နိဗ္ဗာန်ရမယ်ဆိုရင် အနောက်နိုင်ငံက လုံကြီး လုံငယ်တွေနဲ့ ဓာတ်ခွဲနေတဲ့ လောကဓာတ်ဆရာတွေဟာ သူတို့ထက် ဓာတ်ကို ခွဲသိတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

ကျုပ်က မိန်းဆွစ်ကို အခမ်းအနားနဲ့ ဖွင့်ပေးချင်တယ်။ မိန်းဆွစ်ဆိုတာ မီးလင်းပေးတဲ့ ဓာတ်အားစက်ရုံက မူလအလင်းရောင်ကို ပထမဖွင့်ပေးတဲ့ မူရင်းခလုတ်ကို ခေါ်တယ်။ ဟဲ့-ဟဲ့ဘက်က ကလေးမတွေ၊ နင်တို့ အဘိဓမ္မာသင်တန်းက ဘာတွေသင်ရသလဲ ဆိုစမ်း။ (ထိုအခါ

- ၀၀၀၀၀၀၀၀
- ပျောက်ပြီး
- ပရမတ်
- ပေါက်နေရင်
- ဘုန်းကြီးပပပပ
- ဘုရားမပပပ
- အပပပပပ
- နပပပပ
- ပပပပပပ
- ပြစ်ကုန်
- ကြာပေါ့စစ

သင်တန်းသူတို့က ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော အစရှိသော ရုပ် ၂၈ ပါးတို့ကို ဆိုပြကြ၏။) အဲဒါ ပရမတ်တွေပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ ဒါတွေ သိရက်သားနဲ့ အာသဝေါ ကုန်လို့လား။ အိမ်ပြန်ခါနီး သူတို့ဖိနပ်ပျောက်ရင် ထိုင်ငိုအုံးမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ အဘိဓမ္မာရိပ်သာမှာ အဘိဓမ္မာရိပ်သာနဲ့ တူအောင် စာအုပ်အမျိုးမျိုး၊ စာပေတွေကြည့်ဖို့ ထားရမယ်။

၆၆ ခရမ်းချဉ်သီး
ညှစ်တာတောင်
လက် ၂ ချောင်းနဲ့
တွဲ၍ဖြစ်မှ
အကြေအမှုဖြစ်အောင်
ဖြစ်ပေးရသောအဖြစ်၊
ဖြစ်လာလို့
၂၃၇၅
အဖြစ်တရား
ဖြစ်နိုင်ခြင်းကိုလည်း
နားလည်ကြရမယ်။

အိန္ဒိယရောက်နေတဲ့ ဦးဇေနထံ ဆွစ်ဇာလန်ပြည်က လူတစ်ယောက် ရောက်လာသတဲ့။ သူက ဗုဒ္ဓဘာသာ အစစ်အမှန် တရားများကို သိလိုကြောင်း လျှောက်ထားသတဲ့။ ဒီတော့ ဦးဇေနက မြန်မာပြည်သို့ ရောက်တဲ့အခါ တောင်တွင်းကြီးမြို့ နတ်မှီကျောင်းကို ရောက်အောင်သွားလို့ ညွှန်လိုက်သတဲ့။ တကယ်လို့များ အဲဒီဆွစ်ဇာလန်သားလာရင် ဘာမှ ပြစ်ရာ မရှိကြဘူး။ ယခုရှိတဲ့ အဘိဓမ္မာရိပ်သာကလည်း ဈေးကလွဲတွေ စုဆောက်ထားတာ ဖြစ်လေတော့ သူတို့ရိပ်သာမှာ ပိုးဟပ်တွေနဲ့ ကြမ်းပိုးတွေပဲ ရှိနေတယ်။

ပရမတ်သဘောနဲ့ ပညတ်သဘော၊ ဒီ ၂ ခုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ မှားနေကြတယ်။ တစ်ခါက ကျုပ်ဆိုလာသွားတဲ့ ဒကာကြီး ၂ ယောက် ပြောသွားတာ မမှားဘူး။ အမဲသား၊ ဝက်သားစားတာ တာဖြစ်သလဲ။ ဓာတ်ကြီး ၄ ပါးက ဓာတ်ကြီး ၄ ပါးကို စားတာပဲတဲ့။ မှန်တယ်။ တကယ်အမှန်သာ ပရမတ်ပေါက်ပြီး ပညတ်

ပျောက်ရင် ခွေးဖွဲ့ထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ပညတ်ပျောက်ပြီး ပရမတ်ပေါက်နေရင် ဘုန်းကြီးမရှိ၊ ဘုရားမရှိ၊ အမေမရှိ၊ နှမမရှိ၊ မယားမရှိ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာ တကယ် ပညတ်၊ ပရမတ် မပေါက်ကြသေးလို့ တော်သေးတယ်။

ဘုရားက ဒီ-ပညတ်၊ ပရမတ် ၂ မျိုးထဲပဲ ဟောသလား။ မဟုတ်တူ။ (၁) ပညတ်၊ (၂) ပရမတ်၊ (၃) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောလို့ ဟောခဲ့တယ်။ ၎င်းသဘောတွေ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုဖို့က ဦးဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ပဲ။ တာဝန်ပဲ ပြန်ပေးမယ်။ “ပရမတ်သဘောဟာ အရှိသဘောတရား၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားဟာ အဖြစ်သဘောပဲ။ ပညတ်သဘောတရားဟာ အထင်သဘော” လို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်လိုက်မယ်။ ပညတ်ကို နတ်မှီ ဦးဥက္ကဋ္ဌက အထင်သဘောလို့ ပြန်တယ်။ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး။ အထင်သဘောတွေပေမယ့်လို့ သူမရှိရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဖြစ်သဘောတရားတွေဟာ တကယ်တော့ ရှိတဲ့တရားမဟုတ်လို့ မှတ်လိုက်။ ဒီလိုဘယ်သူမျှ မဟောသေးပါဘူး။

အဖြစ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် အဖြစ်လို့ ပြောရသလဲ။ ခရမ်းချဉ်သီး ညှစ်တာတောင် လက် ၂ ချောင်းနဲ့ တွဲ၍ဖြစ်မှ အကြေအမှုဖြစ်အောင် ဖြစ်ပေးရသောအဖြစ် ဖြစ်လာသလို ၂ ခုရှိမှ အဖြစ်တရား ဖြစ်နိုင်ခြင်းကို လည်း နားလည်ကြရမယ်။ လက်တစ်ချောင်းထဲနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးညှစ်လို့ မဖြစ်။ အဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်။ တစ်ချောင်းထဲနဲ့ဆို “ထို” လို့သာ ခေါ်ရတယ်။ အဖြစ်သဘောတရားဆိုတာ အလွန် ဆန်းကြယ်တယ်။ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သလဲဆိုရင် ၂ပမာ- ၄+၅=၉။ အဲဒီလို လေး အပေါင်း ၀း ညီမျှခြင်း ကိုး ဖြစ်လာတော့ ဒီလို ၉ ဖြစ်လာတာဟာ ဘယ်က လာသလဲ။ Where does it come? ၄-က လာသလား။ ၅-က လာသလား။ ၎င်း၏ပစ္စည်း ပရော်ပါတီက တစ်လေးခု စုပေါင်းထားတာ ၄-ပဲ ဖြစ်နေ

တယ်။ ၅ ရဲ့ ပရော်ပါတီ ပစ္စည်းကလည်း ကျစ်၊ ကပ်၊ တစ် လို့ ဝါးခွ စု ပေါင်းထားတာပဲရှိတယ်။ ၄ နဲ့ ၅ တွင် ၉ နဲ့ ထူတဲ့ဟာ တစ်ခုမှ မပါဘူး။ ၉နှင့် အမျိုးပင် မထူသော်လည်း ၄ နှင့် ၅ မရှိရင် မဖြစ်ပေါ်နိုင်တဲ့ ၉ တည်းဟူသော ဇာတိကလေး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နည်းအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ချေပြီ။

ဒီပုံ ကလေးကို ရင် သံသရာရှည်သွားအုံး သေးဘူး။ ဒီအနေလောက် အဲဒီတော့ ဒီ ၉ ဟာ အ ၉ လာခဲ့တဲ့ ၄ တော့ မ လည်း မကြိုက်ဘူး။ သ ယခု ၉ ကလေးတည်းဟူ တင်၏ ဇာတိပိဒုက္ခာ ဆို ကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူ ၉ ကို ဥပါဒါန်ကလေး အထင်သဘောကို စွဲနေကြတာပဲ။ ဒါဟာ အရှိ သဘောမဟုတ်၊ အဖြစ်သဘောပဲ ဖြစ်တယ်။

၆၆

လူတွေက

အတ္ထဝါကလေးဖြစ်မှု

ဇာတိကြီးငှမ်းကို

လျှောက်တွက်နေကြတယ်

၆၇

နောက်က ခု ကိုထပ် ထည့် မှာစိုးလို့ ရှေ့ကို မဟော ပဲ နားလည်ထားကြအုံး။ ဖြစ်သဘော ဖြစ်လာပြီ။ ဒီ ကောင်းဘူး။ ၅ ကျတော့ ဘောမကျဘူးပဲ။ ဟော- သော ဒကာမကြီး ဒေါ်သန်း တဲ့ ဇာတိ အဖြစ်တရား ကိုဖျက်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ဒီ

အရှိသဘောက ၄+၅ ပဲ။ ဥပမာ ပ, အာ, ဝါ, တေ အရှိသဘော အနုဖြူ ပရမာနုဖြူကလေးတွေကို ဘယ်ကိုပဲပို့ပို့ ပျောက်ပျောက် မသွား ဘူး။ ပရမတ် အရှိသဘောကို ဖျက်လို့မရဘူး။ အဖြစ်သဘောကို ကိုင်မှ, နိုင်မှ ကိလေသာ အာသဝဂုဏ်မယ်။ အထင်သဘော ပညတ်ကတော့ အလကားပါပဲ။ အဖြစ်သဘောကို ပိုင်လျှင် အလိုလို ကိစ္စပြီးသွားမှာပါပဲ။ သူ့ကို ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ဖယ်ထားလိုက်ပါ။ မောင်ဘမြိုင်မှာ ရှိလာတဲ့ အရှိတရားတွေကို ဖျက်လို့ ရပါမလား။ မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ အဖြစ်တရား တို့ ကိုသာ သိရမယ်။

လူတွေက သတ္တဝါကလေးဖြစ်မှုမှာ ဇာတိကြီး ၄ ပါးကို လျှောက် တွက်နေကြတယ်။ အမှန်က ပါဖြစ်တာလည်း မ,ဇာတ်၊ ဦးပေါင်းပိလို့ ဖြစ်လာမှ ဇာတိပိဒုက္ခာ၊ ဒုက္ခာလို့ ဘုရားသခင်က ဖြစ်ကလေးကို ဇာတိပိဒုက္ခာလို့ ဘုရားသခင်က ဟောခဲ့ခြင်း ပဲ။ ဒေါ်သန်းတင် အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း ဆင်းရဲဆိုတဲ့ ဒုက္ခ ပျောက်သွားပလား။ ဟို အတ်က ဒကာမကြီးတွေ သ ခြင်းဟာဒုက္ခာလား ဘောမကျကြသေးဘူး ထင်တယ်။ ပဋိသန္ဓေ ဇာတိ ဘယ်ဟာသည်ဒုက္ခာပဲ။ ကို ဟောတာမဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်တရား ဇာတိကလေးကို ဒုက္ခာပဲ။ ဆင်းရဲနဲ့ ဇာတိနဲ့ တွဲထားတော့ နားမလည်ပဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ ယခု အနက်ကတော့ ဇာတိပိဒုက္ခာလေးသည်လည်း ဒုက္ခာဆင်းရဲ၏ဟု မှတ်။

၆၈

ဇာတိပိဒုက္ခာ

ဇာတိပိဒုက္ခာ

ပဋိသန္ဓေနေရ

ခြင်းဟာဒုက္ခာလား

ဘယ်ဟာသည်ဒုက္ခာပဲ

၆၉

ဇာတိဆိုတဲ့ တရားဟာ ဒုက္ခာတဲ့။ ဇာတိနဲ့ ဒုက္ခာ အတူတူလား။ တစ်ခြားစီလား။ ဘာကိုဆိုတာ ကျုပ် လည်း မဖြေတော့ဘူး။ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားပွင့်မှ လျှောက်ရမယ်။ ဟောရင်း၊ ဟောရင်းနဲ့ တရားက ခက်သာ တယ်။ ဇာတိနဲ့ ဒုက္ခာဟာ ဇာတိဟာ ဒုက္ခာလား။ ပဋိ သန္ဓေနေရခြင်းဟာ ဒုက္ခာလား။ ဘယ်ဟာသည် ဒုက္ခာ လဲ။ ဒါကို တော်ရုံပြောလို့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဇာတိကို ဘယ်သူက ဒုက္ခာတပ်သလဲ။ ပင်ကိုယ်က ပါလာတဲ့ ဒုက္ခ လား။ (မြင်ရလို့ လိုချင်တာကို မရတာ ဒုက္ခပါဘုရား) ဟု ဒေါ်သန်းတင်ကလျှောက်သဖြင့် အော်-ဒီလိုလား။ မျက်စိက မြင်ရလို့ဆိုတော့ စက္ခုစ ပဋိစ္စ ရူပေစ

၆၆ ဒုက္ခာ အဖြစ်တရားပေါ်မှာ အထင်တရား ပေါ်လာတာပဲ တကယ်တော့ ပိုတာမဟုတ်ဘူး ၆၉

ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဒီလိုဆို ဟိုဘက်က ဇာတိဖြစ်လာတယ်။ ဇာတိတစ်ခြား၊ ဒုက္ခတစ်ခြားကော ဖြစ်မနေဘူးလား။ သဘောတရား ၂ မျိုး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုဆို မမှန်တော့ဘူး။

ဒေါ်သန်းတင် **အနိသဘောတရားတွေကို** ပြောစမ်း---အရှိ တရားကိုင်း---ဒေါ်စံ ရွားတင်က အရှိ တရား၊ တရားဟု ဖြေကြ၏။) တရားထဲ ထည့်မလဲ။ ထဲ ထည့်လို့မရဘူး။ တရားနဲ့ ကိုက်လို့မယ်။ ပေါ်မှာ အထင်တရားတော့ ခိုတာမဟုတ်ဘူး။ လား ဘုရား။ မရှိပါဘူး။ တော့ ကိစ္စက ဝက်သား မကြိုက်။ ကျုပ်က မကြိုက်တော့ အကြိုက်ခြင်းမတူ။ ဒီလို မတူတော့ မမှန်ဘူး။ မရှိဘူးပေါ့။ ကျုပ်သင်္ကန်းကြီးတစ်ထည်ဟာ ကျုပ်မှာ ကောင်းနေရက်သားနဲ့ ကိုရင်တွေက မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ထပ်ဆိုးပစ်ကြတယ်။ သူတို့တော့ ထပ်ဆိုးထားတာ ကောင်းလို့။ ကျုပ်မတော့ မကောင်းတော့ဘူး။ အဲဒီလို အထင်သဘောတရားကလေးတွေကို ဘုရားက ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခလို့ တပ်တပ်သွားတာဟာ ပယ်လို့ရတဲ့ဒုက္ခ အထင်သဘောတရားကလေးတွေပဲ မဟုတ်လား။

ဥပမာ-မောင်ဘမြိုင်၏နာမည်ကို ဘဆိုင်လို့ ပထမတန်း ကောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို ကျွေးပြီး ပြောင်းလိုလျှင် ရတယ်။ သို့သော် ဖွဲ့စည်း

အနိသဘောတရားတွေကို
ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး
အဖြစ်သဘောတရား
အဖြစ်ပျောက်အောင်
ပေးအဖြစ်တရား
ပျောက်အောင်သာ
ပျောက်ကြပါလို့ခိုင်းခဲ့တယ်
အနိသဘောတရားတွေကို

ပြောစမ်း---အရှိ တရားကိုင်း---ဒေါ်စံ ရွားတင်က အရှိ တရား၊ တရားဟု ဖြေကြ၏။) တရားထဲ ထည့်မလဲ။ ထဲ ထည့်လို့မရဘူး။ တရားနဲ့ ကိုက်လို့မယ်။ ပေါ်မှာ အထင်တရားတော့ ခိုတာမဟုတ်ဘူး။ လား ဘုရား။ မရှိပါဘူး။ တော့ ကိစ္စက ဝက်သား မကြိုက်။ ကျုပ်က မကြိုက်တော့ အကြိုက်ခြင်းမတူ။ ဒီလို မတူတော့ မမှန်ဘူး။ မရှိဘူးပေါ့။ ကျုပ်သင်္ကန်းကြီးတစ်ထည်ဟာ ကျုပ်မှာ ကောင်းနေရက်သားနဲ့ ကိုရင်တွေက မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ထပ်ဆိုးပစ်ကြတယ်။ သူတို့တော့ ထပ်ဆိုးထားတာ ကောင်းလို့။ ကျုပ်မတော့ မကောင်းတော့ဘူး။ အဲဒီလို အထင်သဘောတရားကလေးတွေကို ဘုရားက ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခလို့ တပ်တပ်သွားတာဟာ ပယ်လို့ရတဲ့ဒုက္ခ အထင်သဘောတရားကလေးတွေပဲ မဟုတ်လား။

ထားတဲ့ ရုပ်တရားတွေကို ခွဲခြားပုံစံ လုပ်ရန်မလွယ်ဘူး။ ဒါတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့ အရှိသဘောတရားနဲ့ ကိုက်ကြည့်တော့ မမှန်ဘူး။ သို့သော် မောင်ဘမြိုင်၊ မောင်ထွန်းဇံ ခေါ် ရမလားလို့ တရားစွဲမလား။ အဲဒီ အထင်သဘောတရားကို လိုက်လိုက်နေကြတာပဲ။ ဒီလို နာမပညတ်ကပေမယ့် တော်တော်ခက်တယ်။

အကယ်၍ ပွဲကြည့်လိုသဖြင့် ပွဲငှားခိုင်းလိုက်ရာ မင်းသမီးက ဘယ်သူတဲ့တုန်းလို့ မေးတဲ့အခါ ဟို-ကျောက်ပန်းတောင်းအနောက်ဘက်က ငှားခွဲတဲ့ အသားမဲမဲ မျက်ခမ်းစပ်ကြီးနဲ့ စိန်မာတင်တူးဆိုတဲ့ မင်းသမီးပဲဆိုရင် ကြည့်ချင်ရန် ဝေးလို့ ထမင်းစားတောင် ပျက်ကြသေးရဲ့ မဟုတ်လား။ အဲဒီ အဖြစ်သဘောတရားတွေကို ဖျက်ကြရမယ်။

ဥပမာ-သရက်သီးကို မစားချင်တော့ဘူးဆိုပြီး အစေ့ကို မီးဖုတ်ထားရင် အရွှေ့နဲ့ကောင်းတဲ့ ခင်တဲအုတ်ဖိုနားက ကောင်းတဲ့မြေနဲ့ ပြန်စိုက်ထောင် အပင်မပေါက်တော့ဘူး ရှိလိမ့်မယ်။ အရှိသဘောတရားသည် ကိုယ်နဲ့ဆိုင်သလား။ ဒကာ၊ ဒကာမကြီးတို့နှင့် မဆိုင်ဘူး။ “ပ၊ ဖာ၊ ဝါ၊ တေ” ထိုအရှိသဘောတရားတွေ ဘာဖြစ်နေနေ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အရှိသဘောတရားတွေကို သိတော့ကော ဘာထူးသလဲ။ နတ်မှီက ခွေးမကြီးနဲ့ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနဲ့ အရှိသဘောတရားတွေဟာ အတူတူပဲလို့ ပြောရင် နူးသလားလို့ ပြောမှာပဲ။ သို့သော် မမှားဘူး။ တူတော့တူတယ်။ ဘုရားက အဲဒါတွေဟာ သင်တို့မပိုင်၊ သင်တို့နဲ့ မဆိုင်တဲ့။ အဲဒီ အရှိသဘောတရားတွေကို ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ အဖြစ်သဘောတရား အဖြစ်ပျောက်အောင်၊ အဖြစ်တရား ပျောက်အောင်သာ ဖျောက်ကြပါလို့ ခိုင်းခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ ဟောတာ (၁) အရှိတရား၊ (၂) အဖြစ်တရား၊ (၃) အထင်သဘောတရား ၃-ပါးကို ဟောလိုက်တယ်။ ပါဠိလို (၁) ပရမတ္ထ၊ (၂)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ (၃) ပညတ္တိက သဘောတရားတွေ ဟောလိုက်တာပဲ။ လောကလူတွေ စကားများနေကြတာဟာ အထင်သဘောတရားတွေမှာ စကားများနေကြတာပဲ။ အဋ္ဌိက အခြေခံပြီး အဖြစ်သဘောတရားတွေကို ဖျက်နိုင်ကြရမယ်။

မြို့သစ်က အဖိုးကြီး ဖိုးညိုတုတ်က အိုရချေ သေး၊ နာရချေသေးကိုပဲ ရွတ်၊ရွတ်နေတယ်။ သေရ ချေသေးတော့ ကြောက်လွန်းလို့ မရွတ်ချင်ဘူးတဲ့။ လူ့အားလုံးတို့ဟာလည်း သေမယ့် အနာရောဂါက လေးတစ်ခု ကျရောက်လာရင် ဟိုအိမ်ပြောင်းကြ၊ ဟိုရွာပြေးကြနဲ့။ ဇာတိ-ဇရာ၊ ဗျာဓိ-မရဏ ဒုက္ခလေး မျိုးရှိသော်လည်း မရဏဗွဲ့ သေရခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခ လောက်ကိုပဲ ကြောက်ကြတယ်။

ဇာတိဟာ ဒုက္ခလို့ဆိုပေမယ့် ထိုဇာတိ ပဋိ သန္ဓေကိုပဲ ကြိုက်နေကြတယ်။ ဇရာကိုလည်း တယ်ပြီး မကြောက်ဘူး။ အာခံလာတယ်။ ဆံပင်ကလေးဖြူလာရင် ဟဲ့-ကောင်မ လေး၊ ဆံပင်ဖြူတွေကို နှုတ်ပစ်လှည့်စမ်းလို့ ခိုင်းပြီး အာခံနေတယ်။ ဗျာဓိပိ ဖျားနာတာကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး။ ၄ ခုစလုံး ဒုက္ခချည်းပဲလို့ ဘုရားက ဟောခဲ့ပေမယ့် ဇာတိပဋိသန္ဓေကို မကြောက်တဲ့အပြင် ကြိုက် ကြလွန်းလို့ ဇာတိ ပဋိသန္ဓေ နေရအောင်ဟာ ငွေ ကုန်ကြေးကျခံပြီး တောင် လိုက်နေကြသေးတယ်။ သေတဲ့ မရဏဗွဲ့ ဒုက္ခတော့ ကြောက်ကြ ပြီး ဇာတိကို မကြောက်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သေရတာသည် ဘာ ကြောင့်လဲလို့ မစဉ်းစားကြလို့ပဲ။ အမှန်က ဇာတိဖြစ်လာလို့ သေရတာပဲ။ ဇာတိမဖြစ်ခဲ့လျှင် သေတဲ့တရား မရှိနိုင်ပါဘူး။

ထို့ကြောင့် ဇာတိတရားဟာ ပထမဆုံးကြောက်ရမယ့် တရားပဲလို့

သေတဲ့ မရဏဗွဲ့ ဒုက္ခတော့ ကြောက်ကြပြီး ဇာတိကို မကြောက်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ

နားလည်ကြရမယ်။ ဥပမာ အဝါနဲ့ အစိမ်း ပေါင်းခြင်းကြောင့် အပြာဖြစ် လာတာ။ အဲဒီ အဖြစ်သဘောတရားကလေးဟာ ဒုက္ခလို့ ဟောခဲ့တာပဲ။ မရဏဗွဲ့ သေခြင်းကို ကြောက်နေကြသော်လည်း ဥပမာ-စက္ကူ ၂ ချပ်ကို ကော်သုတ်ပြီး ကပ်ထားတာ။ ကော်အစေးအာနုဘော် တဖြည်းဖြည်း လျော့လာပြီး ကွာသွားသော်လည်း နောက် တစ်ဖိုးမျိုးဖြစ်လာ၍ ပြန်ပြန် ကပ်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒီလို အခါခါ ဇာတိပြန်ပြန်ဖြစ်ရတာကို ဒုက္ခလို့ ခေါ်တာပဲ။

နောက် လာသေး။ “အပွိုယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခာ၊ ပီယေဟိ ဝိပွယောဂေါ ဒုက္ခာ” တဲ့။ အပွိုယေဟိ- မချစ်မကြိုက်သူတို့နှင့်၊ သမ္ပယော ဂေါ- ပေါင်းသင်းရခြင်း ဒုက္ခ၊ ပီယေဟိ- ချစ်ကြိုက်သူတို့နှင့်၊ ဝိပွယော ဂေါ- မပေါင်းမသင်း ကွေကွင်းရခြင်း ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲဒါ်ဟု ပြောနေကြ တယ်။ သိနေကြတယ်။ နားလည်နေကြတယ်။ ဒီလောက်ကလေး ထင် တာကိုး။ ဒါလောက်တောင် မှားလာခဲ့ကြတာ။ ဒါနဲ့တောင် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ် ကို မရကြသေးတာ အံ့ဩပါရဲ့။ ချစ်သူနဲ့ ကွဲရခြင်း၊ မုန်းသူနဲ့ တွဲရခြင်း ဒုက္ခကို သိဖို့လောက်သိရန် ဘုရားသခင် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်နေရလျှင် မခက်သေးဘူးလား။

အမှန်က ‘အပွိုယေဟိ’ ဆိုတာ မတည့်တည့် ဓာတ်ချင်း မီးနဲ့ ယမ်းနဲ့ တွေ့ရသလိုဖြစ်တာကို ဒုက္ခပဲ။ ဓာတ်မီးထဲ ဖန်သီးမရှိလို့ အလင်း ရောင်မရတဲ့အတွက် ကိုယ်အလိုရှိတာ မရတာလည်း ဒုက္ခပဲ။ ဓာတ်သ ဘာဝ မတည့်မှုကို ဟောတာ။ အဋ္ဌိသဘော၊ အဖြစ်သဘောတို့မှ ကိုယ်လို သလို မရတာကို ဒုက္ခလို့ ဟောတာပဲ။ မိမိမတည့်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရခြင်း လောက်ကို ထင်နေကြလား။ ဆွမ်းခံကြွရာ ဆွမ်းမရခဲ့တာလောက်နဲ့ ဖုက္ခမဆိုနှင့်။ ဥပမာ-အရိပ်အမြွက် ပြောပြမယ်။ ဝမ်းထဲက ပါစက တေ ဇေ ပူလာတဲ့ဓာတ်ကို ဒုက္ခလို့ ဟောတာပဲ။ ချစ်သူနဲ့မရလို့ ကြီးဆွဲချသေ

တာကို ဒုက္ခလို့ ဟောတာမဟုတ်ဘူး။

နောက် လိုရင်း ချုပ်ကြဉ်း အပေါင်းလက္ခဏာ ခန္ဓာငါးပါး ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပီ ဒုက္ခာ၊ ဥပါဒါန်နတက္ခသော ခန္ဓာငါးပါးသည်ပင် ဒုက္ခဟု ဘုရား ရှင် ဟောတော်မူခဲ့ပေတယ်။ ဒါကြောင့် ဥပါဒါန်နှင့်တက္ခသော ခန္ဓာသည် ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရင် ဥပါဒါန်မရှိတဲ့ ခန္ဓာဘဝနှင့် သုခ၊ ချမ်းသာ ရကြလေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြကုန်ရာသတည်း။

တော်သလင်းလဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ တရားပွဲ

အရင်အပတ်က တရား ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ။

သံခိတ္တေန ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပီ ဒုက္ခာ ရောက်ပါပြီ ဘုရား။

သံခိတ္တေန အကျဉ်းအားဖြင့် ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပီ ဒုက္ခာလို့ဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အခြားကို မတွေးနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးရမယ်။ ခန္ဓာ ငါးပါးအနက် တစ်ခုက ရုပ်အစုတရား၊ နာမ်တရားက ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ ၄ ပါး ရှိတယ်။ သူတို့လည်း ခန္ဓာပဲ။

ဒီ ၄ ခုနဲ့ ၁ ခုမယ် ဘယ်သူက ပဓာနလဲလို့ သိရမယ်။ ခန္ဓာငါးပါး ကို သိပြီး ဝေဒနက္ခန္ဓာကို သိသလား။ “သာယာ နှစ်သက် ခံခက် နှစ်တန် ဝေဒနာစက် ရေပွက်သဏ္ဍာန် မကင်းဘဲမို့ ဆင်းရဲပူပန် အကာကျ သာရ ကင်းမဲ့ပြန်” ဆိုတော့ ထိုရေပွက်ကလေးဟာ ရှိသလား။ (မရှိပါဘုရား)

သညာ- သညက္ခန္ဓာကကော ရေပွက်ကလေးချင်း ထိတော့ မှတ် ထားတာကလေးကို သညက္ခန္ဓာခေါ်တယ်။ “ကြောင်းကျိုးနဲ့ ကောင်းဆိုး မှတ်ရန် သညာနာမ်ဓာတ် တံလျှပ်သဏ္ဍာန်” လို့ ဆိုတော့ ဒီတံလျှပ်ဟာ

သဲသောင်ပြင်ထဲမှာ နေပူနေတဲ့ အခါ တရုန် ရှိန် တလျှပ်လျှပ်နဲ့ ရေလှိုင်းများကဲ့သို့ အဝေးကမြင်ရ၍ ထင်ရသောသဏ္ဍာန် ကို တံလျှပ်လို့

ခေါ်တာပဲ။ သူလည်းပဲ သွားကြည့်တော့ ရှိတာ

တကယ် အနားကပ် မဟုတ်ဘူးပဲ။

သင်္ခါရက္ခန္ဓာက တို့မှ ကြွင်းသော စေတ

နာမက္ခန္ဓာ

တော့ ဝေဒနာ၊ သညာ သိက် တရားတို့ကို ခေါ်

တယ်တဲ့။ သူလည်း ပြုပြင် ဖောက်ပြန် သင်္ခါရက္ခော

တရားပေါက်

ပြောင်းလဲ ဖောက်လွှဲ

ခေါ်တာပဲ။ ငှက်ပျော့ဆို မတွေးနဲ့အံ့။ အသီးဆို

လျှောက်ကြည့်တဲ့အခါ

ငှက်ပျော့သဏ္ဍာန်” လို့ တော့ ငှက်ပျော့သီးကို

သေး တယ်။ ငှက်ပျော့တုံး စိခွါကြည့်တော့ အနှစ်သာ

၆၆ ဘယ်ဟု ၅၅

လျှင် စားဖို့ အသုံးကျ ကို တစ်ဖတ်စီ တစ်ဖတ်

သဏ္ဍာန်လို့ ဥပမာပေး

မှိတ်တရားမဟုတ်ကြောင်း

ရ မရှိတာကို ငှက်ပျော့ တာပဲ။

တွေ့ရတယ်

ပြီးတော့ ဝိညာ နက္ခန္ဓာ- ၎င်းခန္ဓာဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဘုရား ရှင်တို့မည်သည် အရေး ကြီးဆုံးကို နောက်ဆုံးက ထားစမြဲပဲ။ သူ့စာက

တာတဲ့- “သွင်ပြင်ဖောက်ပြား မှောက်မှားစေရန် ဝိညာဏ်လက်လှည့် မျက်လှည့်သဏ္ဍာန်” တဲ့။ မျက်လှည့်ဆိုတာ မီးရထားပေါ်မှာ ကြိုးခွေ

ကလေးကိုပြုပြီး လိမ်နေတာ တွေ ခဲ့ရဖူးတယ်။ သူတို့ခွေထားတဲ့ ကြိုးကွင်း

ကလေးကို မှီအောင် ထောက်နိုင် မထောက်နိုင် အလောင်းအစား ပြုလုပ်

ကြတာပါပဲ။ သူတို့ ခွေထားတဲ့ ကြိုးခွေကလေးကို ဘယ်တော့မှ မှီအောင် မထောက်နိုင်ဘူး။ နှိုးရတာချည်းပဲ။ ဘာမိနိုင်မလဲ။ လိမ်ထားတာကိုး။

ကဲဒီလို လိမ်ပြနေတာ မျက်လှည့်ပဲ။ မျက်လှည့်ဆိုတာ တကယ်မှ မဟုတ် တဲကိုး။

အဲဒီတော့ နာမက္ခန္ဓာတရား ၄ ပါးကို လျှောက်ကြည့်တဲ့အခါ

ဘယ်ဟာမှ ရှိတဲ့တရားမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရတယ်။ အရင်အပတ်က အနိသဘောတရား၊ အဖြစ်သဘောတရားနဲ့ အထင်သဘောတရား ဥ ပါးကို ဟောလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ နောက်-အဖျက်သဘောတရား တစ်ခု တိုးလာအုံးမယ်။ ဒီဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ နာမ်ခန္ဓာ ငှခိုရဲ့စာကို ရွတ်ကြည့်တော့ “ဝေဒနာစက် ရေပွက်သဏ္ဍာန်၊ သညာနာမ် စာတ် တံလျှပ်သဏ္ဍာန်၊ သင်္ခါရက္ခော ငှက်ပျောသဏ္ဍာန်၊ ဝိညာဏ်လက်လှည့် မျက်လှည့်သဏ္ဍာန်” လို့ ဆိုထားတယ်။

ဒီတော့ ထိုနာမ်တရား ၄ ပါးကို ဘယ် သဘောတရားထဲ သွင်းရမလဲ။ ဒီမှာ အရေးကြီးလာ တယ်။ နွားဝယ်ရာမှာ ငွေချေဖို့က အရေးမကြီးဘူး။ အထီးလား၊ အမလား သိဖို့က အရေးကြီးသလိုပဲ။ ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးလာတယ်။ နာမ်ခန္ဓာတရားတို့ကို ဥပမာပြု၍ ရေပွက်နဲ့တူတယ်။ တံလျှပ်နဲ့တူတယ်။ ငှက် ပျောနဲ့ တူတယ်။ မျက်လှည့်နဲ့တူတယ်လို့ ရွတ်ပြနေတာ။ သာမန် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မအောက်မေ့ကြနဲ့။ ဘုရားဟော ပါဠိတော်အရလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဥပမာပေးထားတယ်။

ဒီလို ဥပမာပေးထားသည့်အတိုင်းဆိုရင် အ ထက်ပါ သဘောတရားကြီး ၃ ချက်ထဲတွင် ဘယ်သဘောတရား ထည့်သွင်း ကြမလဲ။ (တစ်ဖက်က တရားနာနေသူ လူငယ်တစ်ယောက်က အထင် သဘောတရား ထည့်သွင်းပါ တယ်ဘုရားဟု လျှောက်၏။) အဲ-အဲ ဒီဘက်က သူငယ်ကတော့ အထင်သဘောတဲ့။ ကိုင်း-ဦးမောင်ကြီးတို့ ဘက်ကကော ဘယ်သဘောဘက်က နေကြမလဲ။ (အထင်သဘော တရားဘက်ကိုပဲ သဘောတူကြပါသတဲ့ ဘုရား။)

ကိုင်း-ဒါဖြစ်ရင် ဒီနာမ်ခန္ဓာ ၄ ခုကို အသာ တစ်ခြားထားလိုက်

နာမ်ခန္ဓာ ၄ ခုဟာ
ဟောဒီ
ကျွန်ုပ်နဲ့
ပူပုပ်ကို
အပိုပြုပြီး
ဖြစ်ပေါ်လာတယ်

ဘုရားရှင်က
ဥပါဒါနိ
နံတက္ခသော
၆၆(ပါ)၅၅
အပေါင်သက္ခယာ
ဏေံအဓေး
နံတက္ခသော
ပုဂံသန္တာတိဟာ
ဒုက္ခန္တု
ယောပံခြင်းဖြစ်တယ်

အုံး။ ဟောဒီဘက်က ရုပ်တရားစုတွေကို အရင်စစ် ကြည့်ကြအုံးစို့။ သူတို့ဟာ ဘာလဲ။ ဦးပဉ္စင်းက ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ ရုပ်သတ္တဝါလို့ ပြောလိုက်ရင် ဒကာ၊ ဒကာ မကြီးတို့က ဘာကို မြင်လိုက်ရမလဲ။ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ကို မြင်လိုက်ကြရမယ်။ ၎င်းတို့ဟာ ဘာတွေလဲ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကျွဲ၊ နွား စသော သတ္တဝါတွေမှာ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ တစ် ချက်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ မြင်ရလိမ့်မယ်။ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။ အဗ္ဗတ္တ စကျွနဲ့ ဗဟိဒ္ဓ ရူပ တွဲတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ တဏှာတရားတွေ ပေါ်လာပြီမ ဟုတ်လား။

ဒီတော့ နာမ်ခန္ဓာ ၄ ခုဟာ ဟောဒီ စကျွန်ုပ်နဲ့ ရူပရုပ်ကို အဓိပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဖြစ်တရား တွေပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ချို့က ပြောကြသေးတယ်။ နာမ်အရင်းခံ နာမ်ရှေ့ဆောင်ပဲတဲ့။ ဘာတဲ့၊ ညာတဲ့နဲ့ သောတနဲ့ သဒ္ဓတွဲတော့လည်း ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ တဏှာပဲ မဟုတ်လား။ ယာနနဲ့ ဂန္ဓ တွေ တော့လည်း ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ တဏှာ၊ ၎င်းတရားတွေပဲ ဖြစ်ပေါ်ကြတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်လိုက SIX MACHINES ၆ခုရှိတဲ့ စက်လို့ မခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ ဘာသာနဲ့ ပြောရတာက ပိုရှင်းတယ်။ အဲဒီ စက် ၆ ခုစလုံး ရပ်သွားရင် သေတာပဲ။ နာမ်ခန္ဓာ ၄ ခုဟာ အဖြစ်သဘော ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပြီဖြစ်လို့ ဒီဘက်ကသူငယ်ပြောတဲ့ အထင်သဘော ဟာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ အဖြစ်သဘောတရားလို့ မှတ်ထားကြ။

မြို့ထဲက လူကြီး
 နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့ ကတုံးတို့
 မေးကြသေး ဆိုတိုး။ ဘယ်
 . . . ခင်ဗျား ဦးဥက္ကဋ္ဌ
 လား။ သူ့လက် ဖြစ်တရား
 မှန်မဟုတ်ဘူး။ ဘာဘူး။
 ဦးကွန်ကလည်း မျက်နှာ
 ကျုပ်လို လူကလားဗျ
 ကျုပ်က ဦးဥက္ကဋ္ဌ တရား
 တရားစစ်၊ တရားမှန်တွေ
 သွားယူတာပါလို့ ပြော
 ဒီတရားတွေ မှန်ပါမလား။
 ခင်ဗျား ဝန်ခံနိုင်ရဲ့လားလို့
 တော့ ဝန်ခံနိုင်ပါတယ်။

၆၆
ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပိ
ဒုက္ခဖြစ်လျှင်
ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပိ
သုခဖြစ်အောင်
ဥပါဒါနံ
ကော်အစေး
အပေါင်းလက္ခဏာတို့ကို
ဖျက်ကြလို..
၅၅

လူကောင်းလုပ်နေတဲ့
 တို့က ဆရာကြီးဦးကွန်ကို
 လိုမေးလဲဆို-ဆရာကွန်
 တရားကို သွားနာနေသ
 တွေ ဟောနေတယ်။ အ
 ညာဘူး နဲ့ ပြောတော့
 ကို ခပ်တည်တည် ထားပြီး
 ဦးဥက္ကဋ္ဌတရား နာရမှာ၊
 မနာပါဘူးဗျ။ ဘုရားရဲ့
 ကို ဖောက်သည်ချတာ
 လိုက်ရသတဲ့။ ဒီတော့ အဲ
 ဘုရားရဟောတွေ ပဲလို့
 ထပ်ဆင့်ပဲ မေးနေပြန်
 မှန်ပါတယ်။ မမှန်လျှင်

ကျုပ် မယားတောင် သွား တရား မနာရဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်ရပြန်သတဲ့။
 အဲဒီလို ဆရာကွန်ပြောတဲ့အတိုင်း ဘုရားတရား ဖောက်သည်ချ
 နေရတဲ့ တရားထဲက “စ, သ, ဃ, ဇ, က, ဟ” တို့ ၆ ခု ရုပ်အစုတို့ဟာ
 စက်ဝိုင်းကလေးတွေ လည်နေသလို ခြိုခြင်းကြောင့် လက်ရင်းကျပြီး နီးစွာ
 သော အကြောင်းရှိလိုသာ အရှိတရား လုပ်ပြောရသော်လည်း အမှန်က
 တော့ သူတို့လည်း ဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ်တရားတွေပါပဲ။ တစ်ဖန် အရှိတရား
 သက်သက်ကို ကြည့်ပြီး ဒုက္ခတပ်၍ ဆိုနေပြန်လျှင်လည်း တိုင်တို့၊ တုံးတို့၊
 ရေဖုန်းတို့၊ ဖျာတို့၊ စာအုပ်တို့ဟာ ဒုက္ခလား။

ဘုရားရှင်က ဥပါဒါနံနှင့်တကွသော (ဝါ) အပေါင်းလက္ခဏာ၊
 ကော်အစေးနဲ့တကွသော ရုပ်ခန္ဓာတို့ဟာ ဒုက္ခလို့ ဟောခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

ဥပမာ- တောင်ဘက်က ဝ၊ မြောက်ဘက်က ဝ၊
 အလယ်က အပေါင်းလက္ခဏာလိုပဲ။ ငါ့ခန္ဓာမှာ
 ဘယ်က အပေါင်းလက္ခဏာတပ်သလဲ ဆိုတာ
 သိရမယ်။

၆၆
အဆင်းကလေး
လှတဲ့သူများဟာ
သပြေ
ဒါမြို့
ပျားသေးတယ်
ကော်လည်း
၅၅
အပျားဆုံး

ဒကာကြီးဦးထွန်းဝံ + အလယ်က အ
 ပေါင်းလက္ခဏာ + ဒေါ်စန်း ဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ။
 အဲဒီလို လူသတ္တဝါတို့မှာ ၄ မျက်နှာက အပေါင်း
 လက္ခဏာတွေ ဝိုင်းနေလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာပဲ။
 ဒီအပေါင်းလက္ခဏာတို့ကို ဖျက်နိုင်ရင် ယခုလက်
 ငင်း သုခချမ်းသာရမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါ ပဋိလောမာ
 ဒေသနာခေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ နတ်မိုးကျောင်းကတရား ကြား
 ရတာ တန်ဖိုးမရှိပေဘူးလား။ ဦးဥက္ကဋ္ဌက ပဉ္စပါဒါ
 နက္ခန္ဓာပိ ဒုက္ခဖြစ်လျှင် ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာဝ သုခါ
 ဖြစ်အောင် ဥပါဒါနံ ကော်အစေး အပေါင်းလက္ခဏာတို့ကို ဖျက်ကြလို
 တရားဟော အနုလောမာ ဒေသနာတော်တို့ကို ပဋိလောမာနည်းနဲ့ ပြန်
 ဆိုပြီး ဟောလိုက်ခြင်းပဲ။

ကျုပ်တို့တစ်တွေကို ဥပါဒါနံ ကော်အစေးကလေးက ကပ်,ကပ်
 နေတာပဲ။ သူများကို ကပ်စရာမရှိရင် ကိုယ့်လက်ကလေးကို ကိုယ်ကြည့်
 ပြီး ငါ့လက်ဖဝါး ကလေးများ လှလိုက်တာ နီလို့၊ သွေးချည်ကလေးများ
 တောင် ဥလို့ နုလိုက်တာ။ လက်ချောင်းကလေးများဟာလည်း ဖယောင်း
 တိုင်လိုပဲဟဲ့၊ ဘာဟဲ့၊ ညာဟဲ့နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကော်ကပ်နေကြတယ်။
 အလှူသွားခါနီးမှာကျတော့လည်း ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ မှန်ကို အခါခါ
 ကြည့်ပြီး ငါအလှဆုံး၊ ငါအသာဆုံးဟု မာန်တက်နေကြတာပဲ မဟုတ်

လာ။ အကယ်၍ ပါးကလေးများ ပိန်နေရင်၊ ရွှေနှစ်ကျ မောင်းလာအံ့မှာ ပဲလို့ ကြိုတင် ထောပနာနေကြသေးတယ်။

မိမိကိုယ်တော့ ဘာမဆို အကောင်း။ အလှတွေချည်းပဲ သာယာ နှစ်သက်နေကြပြီး သူများကျတော့ ဟိုအလှသွားတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမ ကြီး လက်ကဖြင့် မဲလို့ ထမင်းတောင် အတူတူ မစားချင်ဘူး။ ဘာဘူး၊ ညာဘူးနဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချနေကြတယ်။ အဆင်းကလေးလှတဲ့သူများဟာ သာပြီး အစွဲများသေးတယ်။ ကော်လည်း အများဆုံးပဲ။ အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမ ကျတော့ ကော်မရှိဘူး။ ကော်မရှိတော့ ဘယ်သူမှ မကပ်ကြဘူး။ သူက သာ လိုက်ကပ်နေတယ်။

ဘုရားလက်ထက်က ဝါသဝဒတ္တဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိခဲ့ တယ်။ သူဟာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှ ပြည့်တန် ဆာမပေါ့။ ပြည့်တန်ဆာမ ဆိုပကောလို့ နှယ်နှယ်မမှတ်နဲ့။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ဟာ သူတကာထက် သာသည့်ပြင် 'ပီယဝါစာ' စကားအပြောအဆိုတို့မှာ လည်း အလွန် သာယာနာပျော်ဖွယ် ပြောဆိုတတ်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်က မြောက်စားထားခြင်း ခံရသူဖြစ်တယ်။ နေရတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးကလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ခေါင်းဆောင်လုပ်နေတဲ့ နေရူးတို့အိမ်ထက်တောင် ကောင်းသေးတော့ သူ့အနား တော်တော်တန်တန်လူ မကပ်နိုင်ဘူးပေါ့ လေ။

ကိုသိန်းတန်တို့လို ပဲလျော်နေတဲ့ လူတန်းစားမျိုးတော့ အနား ရောက်ဖို့ နေနေသာသာ အိမ်နားကပ်တာနဲ့ တစ်ချက်ထဲ စိုက်လွတ်ခြင်း ခံရမှာပဲ။ အဲဒီလောက် အလှဂုဏ်မောက်နေတဲ့ မိန်းမပေပေါ့။ သူထံ လာရောက်သူတို့ဟာ ငွေအသပြာတစ်ထောင် ပြည့်စုံအောင်ပါသော်လည်း အထက်တန်းကျကျနဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလှမလှကို သူ့ရဲ့ "စတ္တရီတေရီ" အတွင်းရေးမှူးအစေခံတို့အား ပထမ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရန် ခိုင်းစေ

လေ့ရှိသေးဆိုကိုး။

အဲဒီလို ရှိနေစဉ်မှာ တစ်နေ့သောအခါ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲ၌ ကြေးပြဿဒိန္ဒုနေတဲ့ ရှင်ဥပဂုတ်ကိုယ်တော်ဟာ သူ့ရဲ့တိုက်အနီးသို့ ဆွမ်းခံကြွလာတာ မြင်ရသတဲ့။ ထို ရှင်ဥပဂုတ်ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာ ဝါသဝဒတ္တထက် အလှအချောက သာနေလေတော့ သူ့ရဲ့အစေခံတို့အား တိုက်ပေါ်သို့ ဆွမ်းအလှူခံကြရန် လျှောက်ထား အပင့် ခိုင်းသတဲ့။ ကြွမလာဘဲရှိနေတော့ သင့်တော်ရင်းနှီးသောသူတို့အား ဆွမ်း ကျွေးရန်အလို့ငှာ ထပ်မံ၍ပင့်ပေးကြပါလို့ ပူဆာတဲ့အတွက် သွားရောက် ပရံကြသော်လည်း အချိန်မကျသေးလို့ ငါမလာသေးဟုသာ ရှင်ဥပဂုတ် မထေရ်က ပြန်၍မိန့်ဆိုလိုက်သတဲ့။

ထိုအခါ ဝါသဝဒတ္တ သူ့အရာမှာ ရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်မဟာအား ဆွမ်း ကျွေးလိုတဲ့ဆန္ဒ အလွန်မတန် ပြင်းပြခြင်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဟိုလူ ပူဆာ၊ ဒီလူ ပူဆာနဲ့ အခါခါ အခေါက်ခေါက် ခိုင်းစေလိုက်သောသူချင်း အချင်း များကြ၍ ဓားထိုးမှု လူသတ်ပွဲကြီးအဖြစ်သို့ ဖြစ်ပွားသွားရေတဲ့။ ထိုအခါ ဖျပ်ချပ်သူ အဖိုးရတို့က ထိုဓားထိုးလူသတ်ပွဲမှာ မည်သူလျှင် အခြေခံ လဲဟု စစ်ဆေးကြ၍ မူရင်းဖြစ်သော ဝါသဝဒတ္တမိန်းမလှမှာ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရ၍ ထိုခေတ် ထိုအခါက ကြီးဆွဲနှင့် စက်ဆင်သတ်သေနည်း မပေါ် သေးဘဲ လက်၊ ခြေ၊ ကိုယ်အင်္ဂါတို့ကို ဖြတ်တောက်ခြင်းဥပဒေသာ ရှိ သေးသည့်အတိုင်း ထိုဝါသဝဒတ္တမှာ လက်၊ ခြေ၊ နား၊ လျှာ နှင့်တကွ မှာမိင်းကလေးပါ မကျန်ရအောင် ဖြတ်တောက်၍ သုဿန်တစသဒ္ဓိဝေ လို့ ပိုထားခြင်းခံရတဲ့ ဘဝသို့ ရောက်ရရှာရေတဲ့။ အဲ-ဤကဲ့သို့ အချိန်ကျ မါမှ ရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်မဟာ ကြွလာပြီး အောက်ပါ ပါဠိဂါထာဖြင့် ဟော ကြားဆုံးမတော်မူ၍ သေခါနီးတွင် ကြားနာရသော တရားအရ သောတာ ပန်တဝနှင့် ခန္ဓာချုပ်သွားရရှာသတဲ့။

အတုရံ အသုစိ ပုတိ ပဿဒတ္တေ
သမုဿယံ ဥဂ္ဂရံ တံ ပဂ္ဂရံ တံ ဗာလာနံ
အဘိပတ္တိတံ။

ဒတ္တေ- ဝါသဝါဒတ္တ၊ အလှူဂုဏ် အလွန်ထိုက်လှတဲ့ အိုး-အမိုက်မ၊
အတုရံ- ဇြစ် ဖြာ ဘေးဘယာတို့ဖြင့် ကျင့်နာကိုက်ခဲ၍ နေထသော၊ အသု
စိ- ဘာတစ်ခုမှ သုတတင့်တယ် စင်ကြယ်မရှိ ပကတိသဘော မစင်တော
ကြီးသဖွယ် ဖြစ်၍ နေထသော၊ ပုတိ- မွှေးမျိုးနဲ့သာ လိမ်းကျံကာဖြင့်
မာယာရုပ်ဆောင် အပုပ်ကောင်ကြီးလည်း ဖြစ်၍ နေထသော၊ ဥဂ္ဂရံ တံ-
စက္ခု သော့တ ယာန ဝိဂ္ဂါ ကာယတို့မှ အထက်သို့ လျှံတက်အပူပွက်၍ နေ
ထသော၊ ပဂ္ဂရံ တံ- ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ဒွါရပေါက်တို့မှ အော့ချင်စ
ဖွယ် အံ့ချင်စရာတမျှ ယိုကျ၍ နေထသော၊ သမုဿယံ- ဤကိုယ်ရုပ်မျိုး
အပုပ်အိုးကြီးကို၊ ပဿ- သတိပြု၍ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်စမ်းပါလေလော့။
ဗာလာနံ- ပညာကင်းကွာ တဏှာဖိစီး သူမိုက်ကြီးတို့သာလျှင်၊ အဘိပတ္တိ
တံ- လှတယ်၊ ယဉ်တယ်၊ ခင်မင်ဖွယ်ဟု တွယ်တာနှစ်သက် မခွါရက်
အောင် စုံမက်စွဲလမ်း၍ နေကြလေကုန်သတည်း။

တိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက် စွဲကြသလဲဆိုတော့ လက်တွေ့၊ ခြေ
တွေကို ဖြတ်ပြီး သုဿန်သို့ ပို့ထားခြင်း ခံနေရတာတောင် ရှင်ဥပဂုတ်
ရောက်လာတော့ သူ့ရဲ့လက်တိုက်လေးကို မြင်မှာစိုးသေးလို့ သူ့အစေခံမ
တို့အား ပဝါကလေးနဲ့ ဖုံးလိုက်ကြစမ်းပါလို့ ခိုင်းသေးသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာမှ ရှင်ဥပဂုတ်အရှင်မြတ်က တရားပြ၍ ဟောလေ
သည်မှာ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတည်းဟူသော တရားတွေအပေါ်
မှာ အထင်မှား၍ မာန်ထောင်လွှားနေတဲ့ အိုး-အမိုက်မ၊ နှင်အရင်က
ရွှေရုပ်ရွှေခဲတွေထင်ခဲ့သော အဆင်းပဿဒတို့ဟာ ယခု နှင်မှာ ရှိသေးရဲ့
လား။ တကယ် နှင်ထင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရွှေရုပ်ရွှေခဲတွေ အစစ်ဟုတ်ခဲ့ပူ

ဖြတ်တောက်လိုက်သော လက်၊ ခြေတို့က ရွှေထွက်၍ လာနိုင်သေးတယ်။
ယခုတော့မူကား နှင်ထင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်။ သူ၏ ရှိရင်းစွဲရုပ်ထဲမှ
သွေးပုပ်၊ ပြည်ပုပ်တွေ တွဲရွဲနဲ့ ပိုးလောက်တွေ ခဲ၍ နေချေပြီ မဟုတ်တဲ့
လော့။

ထိုသွေးပြည်ပုပ်တို့ကလည်း နှင်ထင်သလိုမဟုတ်။ အလွန် ညီ
ဟောင်၊ ပုပ်သိုးသော ရနံ့ဆိုးတို့သာလျှင် ရှိလေသော
ကြောင့် ယင်မမဲယောင်းအစ ငှင်းတနှင့် ခွေးအ
တို့သာလျှင် နှင့်ထံသို့ လာရောက်ကြလေကုန်ပြီ။
ဖျေးယခင်အ ခါများကလို လိစ္ဆဝိဆရာနှင့် ပိဗ္ဗသတ္တိ
လာရောက်ကြသေးရဲ့လား။ ငွေအသပြာတစ်ထောင်
ကြေးနှင့် လာရောက်ရန်ကို လျှောက်လွှာတင်၍
မေးရသောသူများပင် ယခုအခါ နှင့်ထံက နှစ်ပြန်
ပေးသော်မှ လာရောက်ရန် ဝေးစွ၊ မေးဖော်မှ မရ
ကြဘူးမဟုတ်လား။ ငါမို့သာ အချိန်ကျ၍ လာခဲ့
သည်။ အလှူဂုဏ် အလွန်ထိုက်လှသည့် အမိုက်မဟု
ရှင်ဥပဂုတ်အရှင်မြတ်က သေတာနီးဆဲဆဲမှာ သုဿန်
သို့ လာရောက်၍ ထိုတစ်ဂါထာမျှ တရားပြ လိုက်
ခြင်းဖြင့် ဝါသဝေဒတ္တဒကာမသည် တရားရ၍ သော
တာပန် တည်သွားတယ်။

အဲဒီလို အမြင်မှန် မရကြသေးတဲ့အခါမှာ ရုပ်၊
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတရားတို့က လှည့်စားချင်
တိုင်း လှည့်စား၍ နေလေတော့ ဥပါဒါန် အပေါင်း
လက္ခဏာ ကော်အစေးတွေ ကပ်နေကြတာပဲ။
အမှန်က ရုပ်ခန္ဓာပေါ်မှာ နာမ်ခန္ဓာအဖြစ်တရားတွေ ပိုနေကြတာပဲ။

အမှန်က မှာ
ရုပ်ခန္ဓာပေါ်မှာ
နာမ်ခန္ဓာ
အဖြစ်တရားတွေ
ပိုနေကြတာပဲ။
အဲဒီကော်အစေး
အပေါင်းလက္ခဏာတွေကို
ပြတ်နိုင်တဲ့နေ့မှာ
အမှန်သူ
ချစ်သောကြမ္မာပဲ

အဲဒီကော်အစေး အပေါင်းလက္ခဏာတွေကို ဖြုတ်နိုင်တဲ့နေမှာ အမှန် သုခ၊ချမ်းသာ ရကြမှာပဲ။ အဖြစ်တရားတွေဟာ မြတ်တယ်လို့ ထင်နေကြ ပေမယ့်လို့ ကမ္ဘာလောက၌ ရှိလာတဲ့ အရှိတရားကြီးကိုက မမြဲကြောင်း သိကြရမယ်။

ဥပမာ-ဗဟိဒ္ဓ ရေဓာတ်ကြီးတွေ များနေ တယ် ဆိုကြပါစို့။ ဒီလို ရေဓာတ်ကြီး များလာတော့ အာပေါဓာတ်ကြီး ဒေါသကြီးပြီး ၄၅နှစ်ပတ်လုံး မိုးရွာချနေရင် အားလုံး ရုပ်ပစ္စည်းတွေ ကြေမှု သွားကုန်နိုင်တယ်။ ထို့အတူပဲ တေဇောဓာတ်ကြီး လည်း တသမတ်ထဲ တည်နေနိုင်တာမဟုတ်။ အပူရှိန် ဒီဝရီများလာပြီး ကမ္ဘာကြီးကိုပင် ဖောက် ပြန်၊ ဖျက်ဆီးနိုင်တာပဲ။

အဲဒီလို ကမ္ဘာဥပဒေအရ “ပ, အာ, ဝါ, တေ” အရှိတရားကြီးကိုပင် သင်္ခါရတရား အတိုင်း အမြဲ မတည်နိုင်၊ ဖောက်ပြန်ရပြီ ဖြစ်ပါလျက် ထို အရှိတရားကို အမှီပြု၍ ဖြစ်လာရသော မင်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်က မျက်လုံး ကလေးကျခါမှ မင့်အမေလင်မို့ မြဲနေရမှာလားဟု ဒီနေရာမှာ ဘုရားကိုက ဒီအတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဟောခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့ လူသတ္တဝါခေါ် ရတဲ့ ရုပ် ၆ ခုဟာ အမြဲ ဖောက်ပြန်နေရ မှာပဲ။ နောက်လည်း ဖောက်ပြန်အုံးမှာပဲလို့ နားလည်ကြရမယ်။ မိခင် တည်းဟူသော အရှိတရားကမူ မမြဲပါဘဲနဲ့ ဖွေးထုတ်လိုက်တဲ့ သားသမီး မျက်လုံးကျမှ မြဲပါမလား။ သစ်ပင်ကိုကြည့်အုံးတော့၊ ပထမ အကင်း ကလေးတွေကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရော်၍ မှည့်လာပြီး ပုပ်ကြွေကြရ

၆၆
မိခင်တည်းဟူသော
အရှိတရားကမူ
မမြဲပါဘဲနဲ့
ဖွေးထုတ်လိုက်တဲ့
သားသမီး
မျက်လုံးကျမှ
မြဲပါမလား
၇၇

တာပဲ။ အဲဒီတော့ တောကျောင်းနေတဲ့ ဦးဥက္ကဋ္ဌကော လွတ်အုံးမှာလား။ ပါတွေ လျှောက်ဟောနေလျှင် ရှေ့ အရှည်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတွင် ရပ်၍ ရှေ့တက်ကြစို့။

အထင်သဘောတရားကို
ဘုရားထဲကလူတွေ
ကြားကောင်းအောင်
ခပ်ခနဲခနဲကလေး
၆၆ ပြောရရင် ၅၅
ဝဥက္ကိက လို့
ဆိုလိုက်ကြစို့

အပွိုဝေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော မချစ်မနှစ်သက်သောသူတို့နှင့် ပေါင်းသင်း နေရခြင်း ဒုက္ခော ဆင်းရဲခြင်းတဲ့။ ဒီတရား ဟာ လူတိုင်းမှာ ရှိသလား။ ကျုပ်တို့လို ဘုန်းကြီး၌ ထိုဒုက္ခ ရှိသလား။ ကျုပ်တို့တော့ မရှိပါဘူး။ ယခုတော့ ရှင်းရှင်းကြီး ဝန်ခံနိုင် ပါတယ်။ ယံဝိစ္စံ နလဗ္ဗတိ တစ္ဆိ ဒုက္ခံ ကိုယ်အ လိုရှိတာ မရခြင်း ဒုက္ခဆိုတော့ ဇီဆာကျယ်ပြီး ဂျီးဂျောင်းများနေတဲ့ လူတွေအဖို့တော့ ဒုက္ခ ပေါ့လေ။ ဒီဖိနပ်ကလေးမျိုးရမှ ဟိုအင်္ကျီ လုံချည် ဟိုအဆင်ကလေးမျိုး ရမှလို့ဆိုတဲ့ လူတွေအဖို့ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ် ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အစားမျိုး စားရစားရ ကိစ္စပြီးလွယ်တဲ့ လူများ မှာတော့ ထိုဒုက္ခမရှိပါဘူး။

ယခုဟောခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ကြည့်ပါလား။ ဝါသဝဒတ္တမှာ ရှင်ဥပ ဂုတ်ကို ဆွမ်းမကျွေးရလို့ ဒုက္ခ၊ ရှင်ဥပဂုတ်မှာတော့ ဘာမျှ ဒုက္ခမဖြစ်ပါ တူး။ ကိုယ်အလိုရှိတာကလေးကို ရတော့ ကောင်းတယ်ထင်တယ်။ အဲဒီ လို ကောင်းတယ်ထင်နေတဲ့ အထင်သဘောတရားထဲမှာ ဒကာ၊ ဒကာမ ကြီးတို့လည်း အစဉ်မျောသွားနေကြတာပါပဲ။ ယံဝိစ္စံ ကိုယ်အလိုရှိတာ မရလို့ ဒုက္ခဆိုတော့ ကိုယ့်ဆီကဟာ သူများ ယူသွားတာကျမှသာ ဆိုးအုံး မယ်။

တစ်နေ့က ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ဈေးထဲမှာ ချည်ထုပ်ပျောက်လို့ နေပူကျဲကျဲထဲမှာ ဖိနပ်မှ မစီးနိုင်ဘဲ ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ။ ချည်ထုပ်တည်းဟူသော အထင်တရားက လေး စွဲနေလို့ ဒုက္ခဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ထိုအထင်သဘောတရားကို ဘုရားထဲကလူတွေ ကြားကောင်းအောင် ခပ်ခန့်ခန့်ကလေး ပြောရရင် ပညတ္တိကလို့ ဆိုလိုက်ကြစို့။

သံခိတ္တေန အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုပေမယ့် သူ အကျယ်ဆုံးပဲ။ သူက ဘာတွေလဲဆိုတော့ စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ က စပြီး နာမ်ခန္ဓာ အဖြစ်တရားတွေ ဖြစ်ထွန်းကျယ်ဝန်းလာတာကိုး။ အဲဒီတော့ သံခိတ္တေန အတိုအကျဉ်းနဲ့ လိုရင်းကို ဆိုရသော်ရှိသော် ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပိ ဥပါဒါနိနဲ့တကွသော (ဝါ) အပေါင်းလက္ခဏာ ကော်အစေးနဲ့ ခန္ဓာသည် ဒုက္ခဖြစ်လျှင် ၎င်းကို ပဋိလောမာနည်းဖြင့် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ပဉ္စာနု ပါဒါနက္ခန္ဓာဝ ဥပါဒါနိမဲ့သော အပေါင်းလက္ခဏာမရှိ ကော်ဈေးစင်၍ လွန်သန့်စင်သော ခန္ဓာဘဝနှင့် သုခ,ချမ်းသာ ရကြလေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြကုန်ရာသတည်း။

တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၄) ရက်နေ့ တရားပွဲ

စေတနာပေးစကား

ဣဒံခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသမုဒယ အဓိယသစ္စံ ယာယံ တဏှာ ပေါနောပ္ပဝိကာ နန္ဒိရာဂ သဟဂတာ တတြ တတြာ ဘိ နန္ဒိနိ သေယျ ထိပိ ကာမတဏှာ ဘဝတဏှာ ဝိဘဝတဏှာ။

ဒုက္ခသမုဒယ ဒုက္ခ၏အကြောင်း ဖြစ်သော တရားတဲ့။ ဘယ်လို ကြောင့်လဲ။ တတြ တတြာ ဘိ နန္ဒိနိ ဟိုဟာလည်း လိုချင်၊ ဒီဟာကိုလည်း လက် မလွှတ်ချင် ထပ်ခါတလဲလဲ ခင်မင်စွဲလမ်းနေသော သမုဒယတဏှာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရသည်တဲ့။

- ဘယ်လိုဟာတွေကို ခင်မင်နေသလဲ?
- ၀။ ကာမတဏှာ ကာမစွဲ
- ၂။ ဘဝတဏှာ ဘဝစွဲ
- ၃။ ဝိဘဝတဏှာ ဝါဒစွဲ
- ၀။ ။ ကာမတဏှာ ရူပါရုံ သဒ္ဓါရုံ ဂန္ဓာရုံ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို စွဲနေကြခြင်း။
- ၂။ ။ ဘဝတဏှာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့်တကွ နောက်ဖြစ်မည့်ဘဝကိုလည်း သဿတဒိဋ္ဌိ နှင့်တကွ မျှော်လင့်တောင့်တ၍ စွဲနေကြခြင်း။
- ၃။ ။ ဝိဘဝတဏှာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့်တကွ နောက်ဖြစ်မည့်ဘဝကို မလိုချင်။ ဘဝပြတ်မှု

ရူပ နဲ့ အရူပ
ဘဝရှိပူ
မရှိပူတော့
ကာမတဏှာကို
ယ်ပြီးတဲ့
အထက်တန်းပါးစွဲ
ပျိုလ်တို့နှင့်သာ
သက်ဆိုင်တယ်

ဦးသာ ယုံကြည်တောင့်တ စွဲလမ်းနေကြခြင်း။

၎င်း ၂ ချက်ကို စာက "ကာမ ရူပ အ,ရူပ" ဘုံတွေဟု ပြန်ဆို၍ ခေါ်ဝေါ်နေကြ၏။ ၎င်းဘဝတို့ကို ဘယ်သူများ ဘုံလို့ ပြန်ခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ၎င်းဘဝတို့ကို ဘုံမဟုတ်မှ ကိုက်မယ်။ အမှန်က-

၁။ ကာမ... ရူပ သဒ္ဒ ဂန္ဓ ရသ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ တို့ကို စွဲနေတဲ့ ဘဝပဲ။

၂။ ရူပ... ရုပ်အစုထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ ဘဝပဲ။

၃။ အ,ရူပ... ဘဝထဲက ဖြစ်တဲ့ ဘဝပဲ။

၎င်းဟာ ဥပါဒါနပစ္စယဘဝကို နားလည်လျှင် သိလိမ့်မည်။

ထိုဘဝတကျာ ၃ ချက်ကို စွဲနေလို့ ဒုက္ခဖြစ်တယ် လို့ ဆိုတယ်။ တကျာကျွန် ဖြစ်နေကြတယ်။ ယခု ဒကာ၊ ဒကာမကြီးတို့ကတော့ ကာမတကျာထဲမှာသာ မျောနေကြတယ်။

ရူပနဲ့ အ,ရူပ ဘဝရှိမှု၊ မရှိမှုကတော့ ကာမ တကျာကို ပယ်ပြီးတဲ့ အထက်တန်းဝါဒစွဲ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှင့်သာ သက်ဆိုင်တယ်။ သေပြီးလျှင် နောက်ဘဝ ရှိတယ်။ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အစွဲကလည်း နွယ်နွယ်မမှတ် ကြနဲ့။ သားပစ်၊ မယားပစ် ပစ်ပြီး စွဲကြတဲ့ ဝါဒပဲ။

ဓမ္မစကြာတရားဟာ ယခုလို နားသေးတဲ့ လူတန်းစားနဲ့ ကလေးမတွေလောက်ကို ဟောတဲ့ တရား မဟုတ်ပေဘူး။ ဘုရားရှင် ဓမ္မေးဖွားစ အခါက ဘုရားဧကန်ဖြစ်လတဲ့ဟု ဝေဒင်အတတ်ဟောခဲ့နိုင်တဲ့ ကောဠုဉ္ဇာ၊ ဝပ္ပ မဟာနံ အစရှိသော ဝဂ္ဂီတို့နှင့် လက်ချုပ်၊ လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂ လာန်

၆၆

ဘုရားသခင်က

ဒုက္ခသည်ရှိမဟု

ပူသူက

တစ်ပတ်အစွန်း

ဒုက္ခသည်မရှိဟု

ပူသူက

တစ်ပတ်အစွန်း

ထို ၂ စွန်းကို

ငါ့ဟောနေသည်မဟုတ်

၅၅

ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့မှသာလျှင် အချက်ကျ နားလည်နိုင်တဲ့ တရားဖြစ်ပေတယ်။

ထိုကာမတကျာကို ပယ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ဂေါတမ ဘုရားထံ မရောက်မီ သိဉ္ဇယခေါ် သိဉ္ဇည်း ဆရာကြီးထံ တပည့်ခံနေစဉ်အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိ အသင်းဝင် အသင်္ဃီကိုယ်တော်နှင့် ဆွမ်းခံရင်း တွေ့ကြသောအခါ၌ "ယေဓမ္မာ ဟေ တုပ္ပဘဝါ တေသံ ဟေတံ တထာ ဂတော အာဟ" ဟု အစမှ ဂေါတမဘုရား၏ဝါဒကို ပြောပြလိုက် ရုံနှင့် ၎င်းတို့ကို စွဲလမ်း၍နေသော ဘဝရှိမှု၊ မရှိမှုတို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြ၍ ကမ္ဘာလောက မှာ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတရားတို့သာလျှင် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းစွာ နားလည်၍ သွားကြသတဲ့။

ဤသမုဒယသစ္စာမှာလည်း ဒုက္ခသမု ဒယ အရိယသစ္စံ ဆိုတော့ ဒုက္ခ၏အကြောင်း ဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာမှာ ဘယ်ဟာ အရေး ကြီးသလဲ သိရှိကြရန် လိုလာတယ်။ အရိတရား၊ အဖြစ်တရား၊ အထင်တရားတို့နှင့် တွက်ဆ၍ ကြည့်ရင် ဒုက္ခဟာ အရိတရားလား။ ဘုရား လက်ထက်က ပရိနိဗ္ဗိတိတစ်ဦး ဘုရားထံလာ ရောက်၍ ဒုက္ခဟာ ရှိသလားဘုရားဟု လျှောက် ထားသောအခါ ဘုရားသခင်က မရှိဘူး၊ ရှိတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။

ဘုရားက
တကျာဟာ
မရှိဘူးဟေ့
ဝေဒနာကြောင့်သာ
တကျာဖြစ်တဲ့
ပဋိစ္စသပုပ္ပါဒ်တရားပဲဟု
သံယုတ်ပီဇိတော်မှာ
ဘုရား
တိုက်ရိုက်ဟောခဲ့ကြောင်း
ပြလိုက်ပယ်

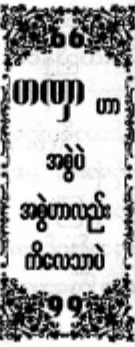

ဒါဖြင့်ဘုရား ဒုက္ခဟာ မရှိတဲ့ တရားလားဘုရား ဟု လျှောက်ထားပြန်တော့ မရှိတဲ့တရားလည်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ မိန့်တော်မူ ပြန်သတဲ့။ ထိုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်က ဒုက္ခကို ဘုရားမသိပါဘူးဟု ကဲ့ရဲ့စကား ပြောသည့်အခါကျမှ ဘုရားသခင်က

ဒုက္ခသည် ရှိ၏ဟု ယူသူက တစ်ဖက်အစွန်း
ဒုက္ခသည် မရှိဟု ယူသူက တစ်ဖက်အစွန်း
ထို ၂ စွန်းကို ငါဟောနေသည်မဟုတ်။ အလယ်က တဏှာကိုသာ ငါဘုရားဟောနေသည်ဟု မိန့်တော်မူ လိုက်သတဲ့။

ထို့ကြောင့် တဏှာ တဏှာ ဘိနန္ဒီနီ၊ ဒီဟာလည်း မလွတ်ချင်၊ ဟိုဟာလည်း လိုချင်ဆိုတဲ့ ခင်မင်စွဲလမ်းနေကြသော တဏှာကိုသာ ဖြတ်နိုင်ကြလျှင် ပယ်သတ်နိုင်ကြလျှင် ချမ်းသာ၊ သုခရမယ်ဆိုတဲ့ တဏှာဟာ အရှိတရားလမ်း၊ အဖြစ်တရားလား၊ အထင်တရားလား။ အရှိတရား ဖြစ်ခဲ့မှ ပယ်လို့ရမည် မဟုတ်သောကြောင့် စစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်ရပေလိမ့်မယ်။

တဏှာဟာ အစွဲပဲ။ အစွဲဟာလည်း ကိလေသာပဲ။ ဒီတဏှာ ကိလေသာတရား ၃ ပါးကလည်း (၁) ဝိတိက္ကမ ကိလေသာ၊ (၂) ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာ၊ (၃) အနုသယ ကိလေသာရယ်လို့ ဆိုတော့ အနုသယ ဆိုတာ နည်းနည်းပဲ။ လွန်ကျူး ဆူပွက် မျိုးမပျက် သုံးချက် ကိလေသာ ဆိုပြန်တော့ ဤနည်းနည်းနဲ့ မျိုးမပျက်ဆိုတဲ့ ကိလေသာဟာ လူထဲများ ကိန်းနေအုံးမလား။ နံကြန့်ကြားမလား။ ဘယ်အနား ကိန်းမလဲထင်သလဲ ဦးသိန်းမောင်။ (ဟဒယထဲ ကိန်းပါလိမ့်မယ်ဘုရား။) ဟဒယဆိုတော့ ရုပ်ထဲကိန်းတယ် ဆိုလိုသပေါ့။ (မှန်ပါ့ဘုရား။) ကိန်းတယ်လို့ဆိုတော့ ရှိနေတဲ့တရား ဖြစ်နေတာပဲ။

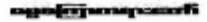
နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်က မြင်းခြံက စွန်းလွန်းကို တစ်ထောင်ငါးရာ ကိလေသာဟာ ဘယ်အနားမှာ ကိန်းပါသလဲဘုရားဟု လျှောက်ထား မေးမြန်းတဲ့အခါ ရှိတဲ့သူတွေကလည်း ရှိနေကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကတော့ အချေခြုံတဏှာပဲလို့ ပြောလိုက်မှာပဲ။ စာနဲ့ ပေနဲ့ ကြည့်ချင်ရင် နတ်မိုး ကောင်းသို့ လွှတ်လိုက်။ ဘုရားက တဏှာဟာ မရှိဘူးဟေ့၊ ဝေဒနာ ကြောင့်သာ တဏှာဖြစ်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားပဲဟု သံယုတ်ပါဠိ တော်မှာ ဘုရား တိုက်ရိုက်ဟောခဲ့ကြောင်း ပြလိုက်မယ်။ ထိုကိလေသာ တဏှာတရားတို့သည် အရှိတရားလား၊ အဖြစ်တရားလား၊ အထင်တရား လား သေချာအောင် စစ်တမ်းထုတ်ကြစို့။

စက္ခုစ ပဋိစ္စ ဣပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခု ဝိညာဏ် တီနံ သင်္ဂတိ ဖဿော ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ။

လို့ဆိုတော့ စက္ခုနဲ့ ဣပေနဲ့ တွေ့မှ ဖဿ၊ ထိုဖဿကြောင့် ဝေဒနာ။ ထို ဝေဒနာကြောင့် တဏှာဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်းတဏှာတရားသည် အရှိတရားမဟုတ်၊ အဖြစ်တရားသက်သက် ဖြစ်လေသောကြောင့် ကိန်း အောင်းနေတဲ့ ဦးသိန်းမောင်တို့၏ အရှိတရား မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ထိုတဏှာ အဖြစ်တရားပေါ်မှ ဒုက္ခ အထင်တရားဖြစ်သဖြင့် ပညတ် တည်းဟူသော အထင်ဒုက္ခတရားကို ပယ်လို့မရ ပယ်ရန်လည်း မဟုတ်။ အဖြစ်တဏှာတရားကိုသာ ပယ်သတ်နိုင်ကြပါက အထင်ဒုက္ခသို့ မရောက် တော့ဘဲ ချမ်းသာ၊ သုခ လက်ငင်းရကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

ပယ်သတ်ရမယ့် တဏှာက ဘယ်ဟာတွေလဲ?

တဏှာ တဏှာ ဘိ နန္ဒီနီ၊ ဒီဟာလည်း မလွတ်ချင်၊ ဟိုဟာလည်း လိုချင် “သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ” ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ စွဲနေ ကြတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ရပြန်တော့လည်း နောက်ထပ် လိုချင်

လျှက်ပဲ ရှိနေကြသေးတယ်။ ဒီလို အလိုချင် စွဲနေကြပေမယ်လို့ တကယ်ရ လာတော့လည်း လက်မခံနိုင်ကြပါဘူး။

ဥပမာ-ဒေါ်တင့်၊ ဦးမောင်ကြီးသောက်ရန် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ပေါင်း ရှစ်သိန်းပေးမယ်ဆိုရင် ထားစရာနေရာ မရှိတာနဲ့ လိုချင်မှာမဟုတ် ပါဘူး။

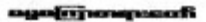

ပဲလှော်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကိုစိန်ပွင့်တို့ ပဲကြီး လှည်းအစီးရေ ရှစ်သိန်း ပို့လိုက်မယ်။ လက်မခံနိုင်ရင် သေဒဏ်ပေးမယ်ဆိုရင် တော့ တော့ခိုရတော့မှာပဲ။ ဒေါ်အေးစိန်ဖို့ အင်္ကျီအထည်ပေါင်း ရှစ်သိန်းပေးပို့လိုက် မယ်။ တစ်နာရီလျှင် တစ်ထည်ကျ လဲဝတ်ရ မယ်။ မဝတ်နိုင်ရင် သေဒဏ်ဆိုတော့ တော့ခို ရမှာပဲ။ ဝက်သားအလွန်ကြိုက်တဲ့လူ တစ်နေ့

တစ်ကောင်ကျ သတ်ကျွေးမယ်ဆိုရင် မစား နိုင်ဘူး ဒွါလာမှာပဲ။ ဘာကိုပဲလိုချင်၊လိုချင် ဒီလို လိုချင်မှုကြောင့် ဒုက္ခဖြစ် နေကြတာပဲ။

“စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့က ကြည့်ချင်မှု၊ ကြားချင်မှု၊ စားချင်မှု၊ ဆေးသုတ်ပေးထားတဲ့ တက္ကကျန်ဖြစ်နေကြတာပဲ။ တကယ် ရလာပြန်တော့လည်း မလိုချင်တော့ပါ ဘူး။ ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေလည်း ဒီတက္ကကလေးတွေထဲကပါပဲ။ ကိုညီငယ်၊ မအေးကျင်တို့က တိုက် ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးတယ်။ အကယ်၍ ၆၄ လုံးလောက် ဆောက် ပေးမယ်ဆိုရင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ၂ လုံး၊ ၃လုံး လောက် တော့ဖြင့် လက်ခံနိုင်စရာ ရှိသေးရဲ့။ ဝက်သားအလွန်ကြိုက်တဲ့လူ အများ ကြီးသာ ချက်ကျွေး၊ လန့်ထွက်ပြေးရမှာပဲ။

ဒကာမကြီးဒေါ်စံရှား၊ ဘုန်းကြီးတွေ လန့်သွားအောင် အဲဒီအ

တိုင်းသာ လုပ်ပေတော့။ နည်းနည်းပါးပါးရရင်သာ ဟိုဟာကလေးလိုချင်၊ ဒီဟာကလေးလိုချင်နဲ့ ရှိတဲ့ မှီပြီးသားအင်္ကျီက ကြမ်းတယ်၊ နိုင်လွန်ပိုးဖျင် နုနုမှ ကြိုက်တယ်။ ပိုးဖျင်ကလေး ရပြန်တော့လည်း ဟိုစက်ချုပ်တာ မ ကြိုက်ဘူး။ မက်ရှင်ထွင်တတ်တဲ့ ဟို-ကိုသိန်းမောင်စက်မှ ကြိုက်တယ်နဲ့ စက်ပြောင်းပြီး သွားရတာနဲ့ပဲ လမ်း မြွေကိုက်သေမှာပဲ။

အဲဒီလို အစစအရာရာတွေ လိုက်နေတာဟာ ကာမတက္ကာပဲ။ အဲဒီကာမတက္ကာဟာ သေးတဲ့တက္ကာ မဟုတ်ဘူး။ မွေးတဲ့နေ့က စပြီး သေတဲ့နေ့အထိ လိုက်နေကြတာပဲ။ ဘယ်တော့မှ မရပ်နိုင်ကြဘူး။ ဖော့ ရောင်းတဲ့လူများလည်း ယနေ့ဈေးက ၆၅ ကျပ်၊ အမြတ်ရခဲ့ပေမယ့် နောက် ၁၂၀ မြတ်အောင်ဆိုပြီး ထပ်လုပ်နေကြပြန်တာပဲ။ အရင်းအမြတ် ကလေးကို အသာစားပြီး နားရင်းနေရင်းနဲ့ တရားအားမထုတ်နိုင်ကြဘူး။

အဲဒီ သမုဒယတက္ကာဟာ ဒုက္ခတို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကြောင်းတ ရာပဲ။ ဘုရားသခင်က ၎င်းသမုဒယတက္ကာကို ပဟာတဗ္ဗ ပယ်ကြလို့ မိုင်းမဲ့တယ်။ ပယ်နည်းကတော့ ဥပမာ-ထုံးနဲ့ ဆန္ဒငါးနဲ့ တွေ့ရင် အနီရောင် ပေါ်တတ်လို့ ထိုအရောင်မပေါ်အောင် ထုံးအိုးကို သောက်ရေအိုးတွင် ထားပြီး ဆန္ဒငါးအိုးကို မီးဖိုချောင်မှာ ထားရမည့် ပုံပမာလို ထိုတက္ကာကို လက်ဦးအစ ပေါ်လေ့ရှိသော “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့နှင့် ရွပ သဂ္ဂ ဝဇ္ဇ ရသ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုံတို့ကို မတိုက်ဆိုင် မဆုံစည်းရအောင် အကြမ်း စား စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း ပယ်ရှားကြ၍ သုခ,ချမ်းသာရအောင် အား ထုတ်ကြပြီးလျှင် အသေးစိပ်,အနုစား ပယ်သတ်ရန်နည်းကို ရှေ့မဂ္ဂတ ရားကျမှ နာကြားကြကုန်ရာသတည်း။

နိရောဓသစ္စာ

ပထမအခြေခံ ဟောသွားစဉ်မှာ နားလည်ရန် အတွက် ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော်မှာပါတဲ့ အညောခန္ဓာ အညံ နိဗ္ဗာ နန္ဒိ န ဖောဝံ ဝတ္ထဗ္ဗေ ဆိုတာကို သိထားရ လိမ့်မယ်။ ခန္ဓာ- ခန္ဓာငါးပါးသည်၊ အညော- တစ်ပါး ကုန်လော့၊ နိဗ္ဗာန်- နိဗ္ဗာန်သည်၊ အညံ- တစ်ခြားကုန် သော၊ ဣတိ- ဤသို့ မေးသည်ရှိသော်၊ န ဖောဝံ ဝတ္ထဗ္ဗေ- တစ်ခြားစီဟူ၍ကား မဆိုကောင်းတဲ့ . . .

ဣမသ္မိံ ယေဝ ဗျာမ၊မတ္ထေ ကလေဝရေ သ၊ ဝိညာဏတောလောကဉ္စေဝ လောက သမုဒယဉ္စ လောက နိရောဓဉ္စ လောက နိရောဓ ဝါမိနိ ပဋိပသုဉ္စ။ (သံယုတ်ပါဠိတော်)

သ၊ ဝိညာဏကော- ဝိညာဏနှင့်တကွသော၊ သ၊ မနကေ- စိတ် နှင့်တကွသော၊ ဗျာမ၊မတ္ထေ- တလံမူလောက်ရှိသော၊ ဣမသ္မိံ ယေဝ ကလေဝရေ- ဤရုပ်ကောင်ပုပ်ကြီးအတွင်း၌သာလျှင်၊ လော ကဉ္စေဝ-လောကကိုလည်းကောင်း၊ လောက သမုဒ ယဉ္စ- လောက၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ လောကနိရောဓဉ္စ- လောက၏ချုပ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်းကောင်း၊ လောကနိရောဓ ဝါမိနိပဋိပသုဉ္စ- နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၏ လမ်းစဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငါဘုရား သမုတ်ထားတော်မူ၏။

၆၆
ဒုက္ခသစ္စာတွင်
ဇာတိဒုက္ခ၌ကား
ဧကတိ သည်
အဖြစ်သဘောတရား
ဖြစ်၍
ဒုက္ခ ဟူသော
ဆင်ရုံသည်
အထင်သဘောတရား
ဖြစ်၏

ဣဒံခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ ယောတ သာယေဝ တဏှာယ အ၊ သေသ ဝိရာဂ နိရောဓော စာဂေါ ပ ညိနိဿဂ္ဂေါ မုတ္တိံ အနာလယော။

ဤကား ဂေါတမဘုရားသခင်သည် စကားတတ်ကြောင်း ပြလို၍ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်တယ်။

၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ငါဟောခဲ့သော တ ဏှာ၏ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သဘောတရား သည်ကား စွန့်သော၊ လွတ်သော၊ လွတ်ထားသော၊ မတွယ်တာ မကပ်ငြိသော သဘောတရားဖြစ်၏။ နိရောဓသစ္စာသည် တဏှာကို ချုပ်ထားသော တရား ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသစ္စာတွင် ဇာတိဒုက္ခ၌ကား ဇာတိသည် အဖြစ်သဘောတရားဖြစ်၍ ဒုက္ခဟူသော ဆင်းရဲမှု ယည် အထင်သဘောတရားဖြစ်၏။ ဇာတိသည် အဖြစ်သဘောမှန်လျှင် ဇာတိကို မဖြစ်အောင် မလုပ် နိုင်ကြဘူးလား။ အမှန်ကတော့ ဒုက္ခဆိုတဲ့ အထင် သဘောတရားသည် အဖြစ်သဘောတရားဖြစ်တဲ့ ဇာတိကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုလုပ်၍ အမှန်စင် စစ် မုချအားဖြင့် မရှိတဲ့ ထိုအထင်သဘောတရား ပေါ်လာခြင်းပါပဲ။ ဒုက္ခကိုကြောက်ကြရင် ကျုပ်တို့ မကြောက်ကြတဲ့ မလိုလား၊ ရှောင်ကြဉ်အပ်တဲ့ဒုက္ခကို ပယ်ဖျက်ပစ်ရမလဲဆိုရင် သုခ အရေမြဲလုပ်ပြီး သုခ စစ်နဲ့ ဝေးသထက်ဝေးအောင် ကျုပ်တို့ကို ပို့ဆောင် မနတဲ့အတွက်ပဲ။

ကောင်းပြီ၊ ဒုက္ခကို ပယ်ဖို့ရာ သူ့ရဲ့ရှေ့တော်

စ.သ.ယ.ဇ.က.တ

တို့အပေါ်
အပိုစီးနေတဲ့

တဏှာ ကို

တော်လှန်

ပစ်မှသာလျှင်

တကယ်

ငြိမ်းချမ်းမှု

အစစ်ကို

ကျုပ်တို့

ရကြမယ်

ပြောပြစ်တဲ့ တက္ကကို ပယ်ရလိမ့်အံ့မယ်။ တက္ကကို ပယ်ပြန်တော့လည်း သူ့ရဲ့အကိုင်အခက်ကို သုတ်သင်ခွဲနဲ့ ကိစ္စပြီးမည်မဟုတ်။ ရေသောက်မြစ်ကိုပါ ဖြတ်ပစ်ရမယ်။ ၎င်းရေသောက်မြစ် တွယ်တဲ့နေရာက ကျုပ်တို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယ တွေပဲ။ အဲဒီ စ၊ သ၊ ယ၊ ဇ၊ က၊ ဟ တို့သည် တက္ကရဲ့အစေခံတွေ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ လွတ်လပ်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ၎င်း စ၊ သ၊ ယ၊ ဇ၊ က၊ ဟ တို့အပေါ် အုပ်စိုးနေတဲ့ တက္ကကို တော်လှန်ပစ်မှသာလျှင် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုအစစ်ကို ကျုပ်တို့ ရကြမယ်။

ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ တက္ကကို ရှာကြစို့။
ဘယ်မှာနည်း။ တက္ကအကောင်အထည်

ဟာ ဘယ်ဟာလဲ။ တကယ်ရှာကြည့်တော့ မယ်မယ်ရရ မတွေ့ရပါ။ ကောင်းပြီ။ တကယ်အမှန် ရှိတဲ့အရာဆိုရင် တွေ့ရမယ် မဟုတ်လား။ ယခုတော့ အနှိမဟုတ်လို့ မတွေ့တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် တက္ကဟာ အနှိတရားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိကြရပြီ။

နတ်မှီကို ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြမှ တက္ကပောက်ကြရင်တော့ ကျေနပ်ပြီ။ ဘုရားဟော ဒေသနာနဲ့ ကြည့်ရင် တက္ကရှိသူများထံ သွားရင် အင်မတန်မှ စက်ဆုတ်စရာကြီးပေပေါ့။ အမှန်က ဒီတက္ကဟာ အကြောင်း ၂ ခု တိုက်ဆိုင်ရင် ပေါ်လာတတ်တဲ့ အဖြစ်တရားပဲ။ မီးဖြစ်ဆဲနဲ့ မီးခြစ်ယမ်းပြား မဖြစ်ဘဲထားရင် မီးမတောက်ပါဘူး။ ထိုနည်းအတူပဲ မျက်စိနဲ့ ရူပါရုံ တွေ့ကြတော့ တွေ့တဲ့မျက်လုံးက စက္ကပြားကို ယမ်း

မမမျက်စိရူပါရုံ
တွေ့ကြတော့
တွေ့တဲ့မျက်လုံးက
စက္ကပြားကို
ယမ်းသုတ်ထားသလို
ပြစ်နေရင်တော့
ခေမဓမ္မာ သို့
မီးတောက်ပေါ်လာပြီး
ပူလောင်တယ်ဆိုတဲ့
ဒုက္ခဆိုက်လာမှာပဲ။

သုတ်ထားသလို ဖြစ်နေရင်တော့ တက္ကဆိုတဲ့ မီးတောက်ပေါ်လာပြီး ပူလောင်တယ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခ ဆိုက်လာမှာပဲ။ ဖျဉ်းမနား တစ်ရထားမှာ ရထားက ရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုလူနဲ့ မနက်ကျတော့မှ ကျုပ်နဲ့ က ကိုယ်တော် ဘာလို့ ကယ်။ တစ်ညလုံးလုံး ဖြစ်တဲ့ နံနက်ကျတော့ ပဲ ဆိုတာ ခွဲပြီး မြင်တော့ သွားတဲ့သဘောက အရှိတဲ့တရား မဟုတ်ပါဘူး။

မမ
ဘုရားလက်ထက်က
ပဉ္စတပတရားဖြစ်တဲ့
ရေငုတ်မီးလုံးတုံးခွန်ထယ်ခပ်
စတဲ့ နည်းတွေနဲ့
တက္ကကို
ပယ်သတ်ကြတယ်
ဒုက္ခ

ခါသွားတုန်းက ညလည်းကြပ်၊ ဘယ်နေထိုင်မိသလဲ ဂရုမပြုမိ။ ကပ်နေတဲ့ ဒကာမကြီး ကပ်ထိုင်နေသလဲ မေးဘာမှမသိ၊ ဘာမှမမျက်စိက အထိပဲ၊ အမမှ ခွဲတိုးခွန်တန်နဲ့ မြစ်မှန်ရှိတဲ့ တရားလား။ အတယ်၍ ရူပါရုံဟာ လည်း မြင်သူရဲ့မျက်လုံးထဲမှာရှိနေရင် ယင်တွေ အံ့နေတော့မှာပေါ့။

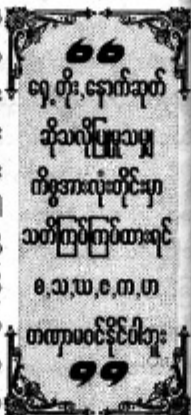
ဘုရားလက်ထက်က ပဉ္စတပတရားဖြစ်တဲ့ ရေငုတ်၊ မီးလုံး တုံးခွန်၊ ဇယ်ခပ် စတဲ့ နည်းတွေနဲ့ တက္ကကို ပယ်သတ်ကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာပဲ ပြီး၊ မေ၊ ဝွန်၊ ဂျူလိုင် ဆိုတဲ့ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ အပူဒီဂရီ ၁၁၅၊ ၁၁၆ ထိ မြစ်မြစ်တောက် ပူနေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ထဲမှာ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်ကစ၍ မီးပတ်ချာဝိုင်းဖိုပြီး ဥပသကာတွေက မီးခိုနိမသေးအောင် မှုတ်ပေးကြ။ ထို အထက် အောက် ဘေးပါ ပူပြင်းနေတဲ့ အလယ်မှာ တက္ကဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်လက်ဝါးလောက်မှ အဝတ်အစားမပါရဘဲ ဝတ်လစ်စလစ် ထိုင်ပြီး ကျင့်နေကြတာ တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။ နေစောင်းလို့ ညနေရောက်တော့ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကို တက္ကကုန်သွားပြီလား၊ ပြတ်ပြီလားလို့ မေးကြည့်တော့ တက္ကခြောက်သွားအောင် ကျင့်တာပါလို့ ပြောတယ်။

သူတို့က တက္ကကို အနှိထင်ပြီး ၎င်းခန်းခြောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန်

တော့ လှမ်းနိုင်ပြီဟု ထင်ကြလို့ပဲ။ သူတို့ဟာ သားကောင်အစိုကို ခြောက်သွားအောင် ကပ်နေသလိုပါပဲ။ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ တစ်ဖန် ထိုတဏှာကောင်ဟာ မျက်လုံးထဲရှိတယ်ထင်ပြီး မျက်လုံးဖောက်၊ နားထဲရှိတယ်ထင်ပြန်လည်း နားပေါက်ရှိတဲ့ စ၊ သ၊ ယ၊ ဇ၊ က၊ ဟ တို့ကို ၅ မျိုးစလုံးဖောက်တန်ဖောက်၊ ဖြတ်တန်ဖြတ်ပစ်တော့ကော ကိုယ်ခန္ဓာကျတော့ တစ်နေရာထဲ လှီးပစ်လို့ ရပါမလား။ သတ်ပစ်မှပဲ ရမယ်။ မသတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားရင် ၎င်းကိုယ်က ဘာဖြစ်လာမလဲ။ ထိမိသည်နှင့် အခြား ၄ ခု မဲ့မဲ့ကြောင့် တဟုန်တည်း ပို၍ပြင်းထန်တဲ့ တဏှာဒီရောဟာ စီးဆင်းလာမယ်။

အမှန်က တဏှာအစေခံ လျော့သွားရုံပဲ ရှိမယ်။ အမည်အားဖြင့် လျော့ခြင်းပါပဲ။ တဏှာက မလျော့ပါဘူး။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ စရိတ်ငွေ ကြီးလွန်းလှလို့ အစေခံလျော့ပစ်သလောက် အနေမျိုးပါပဲ။ ၎င်းလျော့ပစ်တဲ့နေရာမှာ ရှိရစ်တဲ့လူက ပိုပြီး လုပ်ရမှာပဲ။ အလုပ်က လျော့သွားလို့မ ဟုတ်ပါဘူး။ ဂေါတမဘုရားရှင်က အနာထပိဏ်သူဌေးကို ဒီကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ပြောဖူးခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုရင် မျက်လုံးကြီး ဖောက်ပစ်တော့ အပေါက်ကြီးကျယ်လာပြီး ပို၍ များပြားတဲ့ တဏှာတွေ ဝင်မလာပေဘူးလားတဲ့။ အမှန်က ဒီတဏှာဟာ အမှန်အမှန်တရား မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြစ်သဘောတရားပဲဆိုတာကို သိတာနှင့်တပြိုင်နက် တဏှာဟာ လွင့်စင်သွားတာပါပဲ။

နားဆိုတဲ့ နားကလည်း မ၊ သံ၊ ဖို့၊ သံ ကွဲသကဲ့။ သံပျင်မင်းသမီး

ကန်လန်ကာ ခုနစ်ထပ်နဲ့ စာချတော့ လူမမြင်ရသော်လည်း အသံကလေးကြားရတာနဲ့ အပျိုသံပဲ။ အအိုသံပဲ ခွဲခြားသိသေးတယ်။ ဒီလိုသိမှုကြောင့်ပဲ နောက်ဆုံး စာသင်သားကိုယ်တော်နဲ့ ညားသွားရရှာတာပဲ။ ဒီတော့ ကန်လန်ကာ ခုနစ်ထပ်မှ ကာနေရရင် စာမချဘဲနေတာက ကောင်းသေးတယ်။

ရှေ့တိုး၊ နောက်ဆုတ် ဆိုသလို ပြုမှုသမျှ ကိစ္စအားလုံး တိုင်းမှာ သတိကြပ်ကြပ်ထား ရင် စ၊ သ၊ ယ၊ ဇ၊ က၊ ဟ တဏှာ မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ဟဒယတို့က ဒီတဏှာကို တော်လှန်ကြရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လို တော်လှန်ရမလဲဆိုတော့ မင်း . . . ကြည့်လိုတာ မကြည့်နဲ့။ မင်းကြားချင်လှတာ မကြားနဲ့ဆိုပြီး ဒီလို သူတို့အလိုကို မလိုက်ပါများလာရင် ကြာတော့ အဲဒီတဏှာနဲ့ ဝေးသွားရောပေါ့။ ဝေးလေလေ ၎င်းတဏှာနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး နောက်ဆုံး ကိုယ့်မှာမရှိတော့တဲ့ အဖြစ်ရောက်ပြီး ကုန်သွားမှာပါပဲ။

တစ်ချို့က လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကုန်ရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ပြောဟောကြတယ်။ ဒီတော့ ထို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ၃ ခုက ဘာတွေတုန်း။ အရောင်တစ်မျိုးစီ ခြယ်ထားတဲ့ ခေါင်း ၃ လုံးကို ဆောင်းထားတဲ့ တဏှာပါပဲ။

ဘာကြောင့်တုန်း။ လောဘနိဗ္ဗာန်၊ ဒေါသနိဗ္ဗာန် စတဲ့ အာရုံတို့နဲ့ တွေ့ရင် လောဘ၊ ဒေါသတရားတွေ ထွက်လာတာပဲလို့။ ဥပမာဆိုသော် ပန်းတိုင်ကို မဏ္ဍိုင်ပြုပြီး ကနေတဲ့ မြေခိုင်းဇာတ်မှာ လူတစ်ဦးတည်းက တီလူးခေါင်း၊ မင်းသားခေါင်း၊ မင်းသမီးခေါင်း စတဲ့ ခေါင်းပုံအမျိုးမျိုး ဆောင်းပြီး ကနေသလိုပါပဲ။ အဲဒီလို အဆင်ပြောင်းပြီး ကိုတဏှာဇာတ်လိုက်က စခန်းသွားနေလို့ အရှာရခက်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ ထို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တို့ဟာ တဏှာမှန်းသိလို့ ၎င်း ၃ ခုကို ရှောင်ကြဉ်ရင် ထိုတဏှာကောင်ဟာ သေမှာအမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့

တဏှာစားကျက်ကွင်း ၆ ခုဖြစ်တဲ့ စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ တို့က မိမိတို့ ကွင်းထဲ ဆင်းလာအံ့တော့ လက်သင့်ခံမထားဘဲ မောင်းထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

၎င်းပြင် ထို ၆ ခုစလုံးဟာ မှန်ကြေးမုံကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပြောင် စင်ကြယ်နေစေရမယ်။ ၎င်းမှန်ကြေးမုံဟာ ချေးညှော်တွေ တင်ပြီး နေရင် လက်နှင့် အကြောင်းဆွဲက အရာထင်နေမယ်။ သန့်ရှင်းကြည်လင် နေရင် ဆွဲချင်တာနဲ့ဆွဲ၊ ဝင်ကြည့်ချင်တဲ့ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေကြည့်၊ ၎င်း သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ တစ်ခြားကို ရောက်သွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် မှန်ထဲမှာ မကျန်ရစ်တော့ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပဲ။

ဘုရားကတော့
အတိအကျ
နိဗ္ဗာန်နဲ့
ဆန္ဒာ
တစ်ခြားစီ
မဟုတ်ဘူးဟု
ဟောထားတာပဲ

ရှေးယခင်က လက်ခံဖူးတဲ့ ဧည့်သည်ကိုတော့ မေ့ခဲ့မိကောင်းပဲ။ ယနေ့ ကျုပ်-ဇီးဖြူသီးထောင်းနဲ့ ဆွမ်း စားတော့ သူ့ရဲ့ တွဲဖက်ကလေးဖြစ်တဲ့ နွားခေါင်းကို သွား သတိရတယ်။ ကျွန်ုပ်လျှင် မွေ့ပြောင်းပြီး အဆိပ်က အရသာ အရေချိထားတဲ့ တာရှည်လေးမြင့်စွာ လက်ခံခဲ့ဖူးတဲ့ ဧည့်သည်တော် ကိုတဏှာကို တမ်းတမိတယ်။ သို့သော် မစားဘဲ တော်လှန်လိုက်တော့ (ဝါ) လက်မခံတော့ တဏှာကောင်ဟာ ခဏနှင့် ဆန်ပြုတ် ဖြစ်သွားရရတာပါပဲ။ 'ဆန်ပြုတ် ဆုတ်ပြန်ပေါ့။'

ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်မှာ ခန္ဓာငါးပါးသည် အညော တစ်ပါးကုန်လော၊ နိဗ္ဗာန်သည် တစ်ခြားလော ဟု ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဂေါတမဘုရားကို မေးခဲ့ဖူးခြင်း တွေ့ရတယ်။ ဒီလိုမေးတော့ ဘုရားက “န ဟေဝံ ဝတ္ထုဗွေ” ဤသို့ကား မဆိုကောင်းတဲ့။ ရှင်တော်ဂေါတမရဲ့ တရားတော်အားလုံးကို ကြည့်ရင် သစ္စာ ၄ ပါးမှာ “ယော တဿ ယေဝ တဏှာယ” ကလွဲပြီး “ပဋိသေခ” နှင့်ချည်း ဟောထားခဲ့တယ်။ ဟော .

ပါဟာ နိဗ္ဗာနပဲလို့ တိုက်ရိုက် ပကတိပြောတာက တစ်မျိုး၊ တစ်နည်းက နိဗ္ဗာန်ဟာ ဒီဟာတော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့လို့ ဆိုတာကတစ်မျိုး ရှိတယ်။

တစ်ချက်ကို ငြင်းဆိုသော်လည်း အခြား ကျန်တစ်ချက်သည် မှန်သည်ဟု ပြောသောနည်း နှင့် ဒါပဲဟု ပကတိ ထင်ရှားသောချာစွာ ပြသော နည်းဟူသည့် နည်းလမ်း ၂ခု ပါရှိတယ်။ နိဗ္ဗာန်နှင့် မဇ္ဈာငါးပါးဟာ တစ်ခြားစီမဟုတ်ရင် ပူးတွဲလျှက်ရှိ တယ်ဟု ဆိုလိုတာပါပဲ။ တစ်ဆင့် တက်ကြည့်ရင် မဇ္ဈာငါးပါးဟာ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဘုရားက တော့ အတိအကျ နိဗ္ဗာန်နဲ့ခန္ဓာ တစ်ခြားစီမဟုတ် ဘူးဟု ဟောထားတာပဲ။

ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကတော့ ခန္ဓာနဲ့ နိဗ္ဗာန် တစ်ခြားစီထင်ပြီး ဖြစ်လေရာ 'နောင်တမလွန် တဝမှာ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ပွင့်ချိန်တွင် ဖူးခြော်ကန် တော့ရသော ကိုယ်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် မင်၊ ဖြစ်ကို အဆော တလျှင် ကူးပြောင်းရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းနေကြ တာပဲ။ ဒီတော့ ဝေးသည်ထက် ဝေးဆွားတာပေါ့။ တစ်လံမ္မာလောက်သာရှိသော သင်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တွင်းမှာ နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏ဟု ရှင်တော်ဂေါတမက ဟောခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ မင်းတို့မှာ မိဘ၊ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်က ဆင်းသက် ပြီး အမွေခံလာကြတဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် မဟုတ်သော ဒီတဏှာကို မိတ်ဆွေ ရင်းချာကြီးသဖွယ် လက်ခံထားကြလို့ ငါက ငေါက်ရတာပါကွာလို့ ပြော မသေးတယ်။ လက်ခံတဲ့ အိမ်ရှင်က စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ တို့ပါပဲ။ အစကတည်းက သတိသံဝေဂတရားနဲ့ မှောင်တဏှာကို မလာနဲ့ မလာနဲ့

ခင်ဗျားတို့ရဲ့
စ,သ,ဃ,ဇ,က,ဟ
တို့ဟာ
ကြည်လင်တဲ့
ကြေးမုံပြင်
ဖြစ်နေရင်
တဏှာဟာ
မဝင်နိုင်
တော့ဘူးပေါ့

လို့ တားထားကြမယ်ဆိုရင် ရူပါရုံတွေကို မြင်ချင်တိုင်းမြင်၊ ရုပ်က ချောချင်တိုင်းချော၊ အမယာ ကိန္နရီ မဒိ သမ္ဘူလ တို့လို ဖြစ်ပေစေ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟတို့ဟာ ကြည်လင်တဲ့ ကြေးမုံပြင်ဖြစ်နေရင် တဏှာ မဝင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ စက္ခုက ရူပါရုံကို မြင်ရုံနဲ့လည်း ဒီတဏှာ ဟာ မဝင်ပါဘူး။

ဥပမာ- ရူပါရုံ ၆ ပြစ်ကင်းကလေးကို မှန်ဘီရိုထဲ ထည့်ထားပြီး ကိုင်း -ကြည့်ရုံသာကြည့် ခြောက်ထောင်ပေးကြဟု ကြပါဘူး။ ဒီလို မျက်စိကမြင် မျက်စိသို့ပဲ ပြောတဲ့နောက် တစ်ခုပေါ် တစ်ခု သံကွင်းဆက် မဖြစ်ဘူး။ ဒီလည်းပဲ ပါရလိမ့် လာကြ၍ နောက်ဆုံး ၆ ခု လိုက်တော့ တဏှာမိတောက် ထို့ကြောင့် ဥပါဒါန် မရှိတဲ့ (ဝါ) ကော်လူးထား မရှိတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးသည် နိုင်တဲ့ ခွန်အားကို ရတာပါ။

၆၆
တစ်ချို့က
နိဗ္ဗာန် သည်
အရှိသောတရား။
ပုဂ္ဂဟသောတရား
ဟုထင်ကြတယ်။
၇၇

ကြ။ ကြည့်ရတဲ့ အခေငွေ တောင်းခိုရင် ပေးမှာမဟုတ် ပြီး အဖြူ၊ အမဲ ကွဲလှတဲ့ မှာ ကျန်တဲ့ အာရုံငါးပါးက သဖွယ် အမှီပြုပြီး မင်းချည်း အုံးမယ် ဆိုပြီး သူပုန်ထ စလုံး စုပေါင်းပါဝင်ပြီး ဆင်နွှဲ ပြီး ဒုက္ခအပူ လောင်တာပါ။ စွဲလမ်းခြင်း၊ ကပ်ငြိခြင်း မြင်း၊ ကော်သုတ်ထားခြင်း သုခအစစ်ကို တက်လှမ်း ပဲ။ ဒါဟာ ပစ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပီ ဒုက္ခာ။ ဥပါဒါန် စွဲလမ်း၊ ကပ်ငြိမှုတွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေသော ခန္ဓာငါးပါးသည် ဒုက္ခာဟူသော အချက်ရဲ့ ပြောင်းပြန်သဘောပါပဲ။ ဒီခန္ဓာဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ကတော့ ဝိသာခါမှာလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေတဲ့ ကျုပ်တို့မှာ ရှိထားပုံနဲ့ တော့ ကွာခြားတယ်။ ဝိသာခါမှာက တဏှာရဲ့ နေ့ကျွန်သာ ဖြစ်တယ်။ ညကျွန် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့က ၂၄ နာရီစလုံး ကျွန်လတ်ခင်းပြီး ကျွန်တွင်း နက်နေတာက ဆိုးနေတယ်။

တစ်ချို့က နိဗ္ဗာန်သည် အရှိသဘောတရား၊ ပရမတ္ထ သဘော တရားဟု ထင်ကြတယ်။ အမှန်က အရှိမဟုတ်ပါဘူး။ အရှိသဘောတရားနဲ့ အရှိကို ရှိတယ်လို့ဆိုလျှင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့မေးရက်ဖြစ်တဲ့ ယခုနေ့မှာ ကိုတင်မောင်၊ ဒေါ်စံရွားတို့က ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးတဲ့ ကြာဇံ ၆ ဝိဿာကို ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန် စုံစုံလင်လင်နဲ့ ကျကျနန ချက်ပြီး တွေ့ရတဲ့အရသာ က ချိုတိုတိုကလေးပေကုံး။ ၎င်းအရသာကို ယေးစွမ်း လိုက်ကြကုန်သော တစ်စုစီ၊ တစ်မယ်စီ ဖြစ်ကြသည့် ကြာဇံချည်းသော်လည်းကောင်း၊ ကြက်သွန်ချည်းသော် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့ကရတဲ့ အရသာချို့ချို့ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးစုပေါင်း၍ရတဲ့ အရသာပါပဲ။ ဒီဟာ အရေအတွက်က အရည်အချင်းဖြစ်ခြင်း တစ် ရပ်ပေါ့။ ဒီတော့ သူ့မူလ၏ တစ်ခုစီမှာရှိသော အရသာ ဟာ ပထမ ပျက်စီးပြီးမှ ပေါ်လာတဲ့ အနှစ်ပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဟာလည်း အရှိ၊ အဖြစ်၊ အထင်တရား တို့လို မဟုတ်ပါဘူး။ အနှစ်သဘောတရားစစ်စစ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ သတိပဋ္ဌာန်တရား ၄ ပါး၊ သမပ္ပဓာန် တရား ၄ ပါး စသည်တို့ စုစုပေါင်း ၃၇ ပါးသော ဇောဓိပက္ခိယတရား အတိုင်းနေတဲ့ လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမတို့မှာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အနှစ်အရသာဟာ ကြီးစားရင် ပေါ်လာမှာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိစူးနေတယ် ဆိုကြပါစို့။ ထိုသူသည် ကြက်သားဟင်းနှင့် ထန်းလျက်စားရင် မျက်စိပိုစူးမယ် မဟုတ်လား။ ဆေးဆရာက သင့်လျော်အပ်တဲ့ဆေးနဲ့ ကုပေးရင် ပျောက်သွားမယ်။

၆၆
နိဗ္ဗာန်
ဟာလည်း
အရှိ အဖြစ် အထင်
တရားတို့လို
မဟုတ်ပါဘူး။
အနှစ်သဘောတရား
စစ်စစ်ပဲ
ဖြစ်တယ်။
၇၇

မဂ္ဂသစ္စာသာ
မရှိလျှင်(ဝါ)
မပါလျှင်
ဓမ္မကြောဟာ
လွှင့်ပစ်ရမည်
အရာကိုသို့
ဖြစ်နေ၏

တစ်ဖန် အစားကို မတည့်တာ ပြန်စားရင် ပြန်ပြီး မျက်စိစူး
ဝေဒနာ ခံရတုံးမယ်။ ဒီတော့ အဖြစ်သဘောတရားဟာ
ဒုက္ခပေါ့။ သတိနဲ့ အစားရှောင်လျှင် သုခပေါ်လာပြန်မယ်။
ဒီသုခကလည်း အဖြစ်သဘောတရားပဲ။ ဆရာသမား
၏ဆေးနှင့် အစားမတည့်တာ၊ မစားလို့ရတဲ့ ဓာတ်သ
ဘောနှင့် သက်ဆိုင်အံ့ကိုက်ပြီး (ဝါ) စုပေါင်းလို့ရတဲ့
အတွက်ပဲ။ ဒီသုခနိဗ္ဗာန်သည်လည်း တကယ်သုခမှန်း
သိလာကြတော့ လက်လွှတ်ကို မခံတော့ပါဘူး။ ဒီတော့
နိရောဓသစ္စာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဘယ်မှာမှ ထင်မနေနဲ့။
အခြားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ ၆ ပါးသော 'စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ'
တို့ကို ၃၇ ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားနဲ့ ပြည့်စုံအောင်
အမြဲထုံလျက်နေရင် ၎င်းနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အနှစ်သည်
မခွတ်ဆတ်ဆတ် ဧကန်ပေါ်လာတော့မည်ဖြစ်တယ်။

ယခု သစ္စာ ၃ ပါးကို သိကြပေပြီ။ ၎င်း ၃ ပါးမှာပင် အလွန် ကောင်း
မြတ်လှ၏။ နောက်ဆုံးသစ္စာဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ ကျန်သေး၏။ ၎င်း သစ္စာ
တရား မပါရင်လည်း ကျန် ၃ ပါးသည် အချည်းနှီးပဲဖြစ်၏။ ဥပမာ ဆိုသော်
နက်ရှိုင်းမှောင်မဲ၍ ပိုးမွှားသတ္တဝါတို့ ကိန်းအောင်းနေသော တွင်းထဲသို့
ကျနေတဲ့လူဟာ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် မည်မျှကောင်းကြောင်း သိ၍နေ
သော်လည်း ကုန်းပေါ်သို့တက်ဖို့ လှေခါးမရှိလျှင် အချည်းအနှီး ဖြစ်သကဲ့
သို့ ထို့အတူ မဂ္ဂသစ္စာသာ မရှိလျှင် (ဝါ) မပါလျှင် ဓမ္မကြောဟာ လွှင့်ပစ်ရ
မည့် အရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ စားရမည်ဆိုက သဲနှင့်ရှပ်ရှပ်၊ ပစ်လိုက်ရမှာ
ကလည်း အဆီနှင့်ရွှံ့ရွှံ့ ဆိုသော ဥပမာကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဂ္ဂသစ္စာ
သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်၍ပေးမည့် လှေခါးတည်းဟူသော မဂ္ဂသစ္စာ
တရားကို ရွှေအပတ်ကျမှ နာကြားကြကုန်ရာသတည်း။

တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက်နေ့ တရားပွဲ

ဓမ္မစာပွဲ (ဓမ္မာဒိဋ္ဌိ)

ပိုးရွာကြီးမှာ ကြိုးစားမင်းစား လာခဲ့ကြရပေမယ့်လို့ တရားက
လည်း အကောင်းဆုံး ရောက်လာပါတယ်။

ဒါထက် ဒကာမကြီးတို့က နိဗ္ဗာန်ကို မသိကြသေးတာက ခက်နေ
သေးတယ်။ ဥပမာ အခြားသော ဘာသာဝင်တို့ကဖြစ်စေ၊ လူမျိုးခြား
ကုလားများကဖြစ်စေ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲလို့ မေးခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေ
လိုက်မလဲ ဒေါ်သန်းတင်။ မှန်လည်း မှန်ရမယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ရမယ်။
တို့တို့နဲ့လည်း ပြောနိုင်ရမယ်။

(ဦးရွဲက ကြားဖြတ်၍ အမှားထင်မြင် ပြောဆိုနေကြတာကတော့
နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဘာမျှမရှိဘူးဟု ပြောနေကြတာပါပဲ
ဘုရားဟု လျှောက်၏။)

အမှန်က နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တိုတိုနဲ့ နားလည်လွယ်အောင် ပြောရရင်၊
ဥပမာ နတ်မှီကျောင်းမြောက်ဘက်က တောကြီးကို ဓားနှင့် ခုတ်ထွင်
ရှင်းလိုက်ရင် ကွက်လပ်ကြီး ပေါ်မလာပေဘူးလား။ အဲဒီကွက်လပ်ကြီး
ဟာ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ။ ဓားနှင့်ရှင်းတဲ့လူတွေ လုပ်တာ မထင်နဲ့။ တော
ရှင်းခြင်းအကြောင်းကြောင့် သစ်ပင်မရှိသော အကျိုးသာ ဖြစ်တယ်။
သစ်ပင်တွေ မရှိတော့ အဲဒီကွက်လပ်ကြီး ပေါ်လာပြီး သာသာယာယာ
ကလေး ရှိလာတယ်။ တောခုတ်ပြီး ရှင်းသူတို့ဟာ ကွက်လပ်ဖြစ်အောင်
လုပ်သည်မဟုတ်။ ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီကွက်လပ်ဟာ
အရင်က ရှိတယ်ဆိုရင် အမှား၊ မရှိဘူးဆိုလည်း အမှားပဲတဲ့။

ဘုရားသခင်က တောကြီးကိုသာ ရှင်းကြလို့ ခိုင်းခဲ့တယ်။ လောကမှာ သတ္တဝါသမုတ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် ဝိုင်းခတ်ထားတဲ့ ဘောင်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင် သဘာဝအားဖြင့် အလယ်က ကွက်လပ်ပေါ်လာမယ်။ ၎င်းသဘောတရား သဘာဝဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကွက်လပ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ အဲဒီလို သဘာဝကွက်လပ်ကလေးသက်သက်သာ ရှိတော့သဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသနှင့် ဒုက္ခတရားတွေ ပျောက်ကုန်တာပေါ့။ သစ္စာ ၄ ပါးမှာလည်း ဒုက္ခသမုဒယ၊ နိရောဓတရားတို့ဟာ သူတို့ချည်းတော့ လည်း အကောင်းချည်းပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ယခုနေ့ ဟောမယ့် မဂ္ဂသုတ္တန်မှာပင် အလကားပဲ ရှိမှာပဲ။

အလွန်နက်တဲ့ချောက်ထဲသို့ ကျနေတဲ့လူတစ်စုဟာ ချောက်ထဲကျခံနေရတာဟာ ဒုက္ခပဲ။ ကုန်းပေါ်တက်ဖို့ လှေခါးရှိရင် ကောင်းမှာပဲ။ ကုန်းပေါ်ရောက်ရင် ဒုက္ခ ကလွတ် မှာပဲလို့ သိတတ်သူဟာ သာ၍ ဆင်းရဲတယ်။ ဒကာမကြီးတို့မှာတော့ ယခုဖြစ်နေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကို မသိကြလို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေနိုင်ကြတယ်။ ကိုယ့်အဖြစ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကို သေသေချာချာများ သိကြရင် ဒီအနေမျိုးကို မနေနိုင်ကြဘူး ရှိလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာတဲ့ ထွက်လမ်းဟာ ဘယ်မှာလဲလို့ ရှာကြမှာပဲ။

သစ္စာတရားတွေ၌လည်း ထွက်လမ်းဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသုတ္တန်ကို မသိရင် အလကားပဲ နေမှာပဲ။ မဂ္ဂသုတ္တန်ဟာ ဂေါတမဘုရားရဲ့ ခေါင်းထွက်ပါပဲ။ သံယုတ်မှာ ဟောခဲ့တယ်။ ဝိနည်းတရားတွေမှာ ဟောခဲ့တယ်။ ထိုတရားတွေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ပေမယ့် ကိစ္စမရှိလှဘူး။ ယခု သစ္စာ ၄ ပါး မှာတော့ မဂ္ဂတရားကို မသိခဲ့ရင် အလကားနေမှာပဲ။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ မဂ္ဂကို လုပ်ပြလိမ့်မယ်။ လူများဟာ ကိုယ်ရောက်နေတာ ကိုယ်မသိလို့ သိများသိကြရင် ဘယ်နည်းမှ နေလို့ထိုင်လို့ မဖြစ်တော့

၅၅
မဂ္ဂသုတ္တန်ဟာ
ဂေါတမဘုရားရဲ့
ခေါင်းထွက်ပါပဲ
၆၆

မဂ္ဂသုတ္တန်
ဝင်တဲ့အခါကျတော့
ဝဲဒီကိုယ်မှာရှိနေတဲ့
စ,သ,ယ,ဇ,က,ဟ

တို့ဟာ
ငါ့ဟာမဟုတ်
ငါ့နဲ့မဆိုင်ဟုတ်ရယ်

ဘူး ရှိမှာပဲတဲ့။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ စိတ်ထဲက ကိုယ်သိချင်သလို အမျိုးမျိုးတွေသိပြီး သူသိတာဟာ မကောင်းဘူး။ ငါသိတာမှ ကောင်းတယ်နဲ့ ဒီလိုဝါဒတွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်နေကြတာပဲ။

အဲဒီတော့ သိရမယ့်အမှန်အစစ်က ဘာကို သိကြရမလဲ။ ပထမ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှ၊ ကာယ၊ ဟဒယတို့ကို သိကြရမယ်။ သူတို့ဟာ ဘာလုပ်သလဲ။ ဗဟိဒ္ဓန္တိ ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဓမ္မတို့နှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး ကြည့်ချင်မှု၊ ကြားချင် မှု၊ စားချင်မှု၊ ထိတွေ့ချင်မှုတို့နှင့် စပ်ယှက်ပြီး နေကြတာပါလားလို့ သိကြရမယ်။ ဤအထဲမှာ လောကီသုခဖြစ်နေကြတာပဲ။

မဂ္ဂသုတ္တန်ဝင်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ “စ, သ, ယ, ဇ, က, ဟ” တို့ဟာ ငါ့ဟာမဟုတ်၊ ငါ့နဲ့မဆိုင်ဟုတ်ရမယ်။ ထိုအဇ္ဈတ္တပစ္စည်းတို့မှ ငါ့ဟာ မပိုင်လျှင် ဗဟိဒ္ဓတွင်ရှိတဲ့ ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ တို့ဟာ ငါ့နဲ့ သာ၍မဆိုင်ပါတကားလို့ သိကြရမယ်။ ထို့ပြင် ကိုယ်မဆိုင်ဘဲနဲ့ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့အစ်ကို၊ ငါ့ညီနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်နေကြသေးတယ်။ အဲဒီလို ဆွေမျိုးစပ်မှုဟာ ဒုက္ခဖြစ်ပေါ်လာဖို့တွေပဲ။ ထို အဇ္ဈတ္တနဲ့ ဗဟိဒ္ဓအားလုံးတို့ဟာ တကယ်အမှန် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဟုတ်ထားသဖြင့် ဘယ်ဟာတွေကို ဆွေမျိုးစပ်ပြီး ဆိုင်စရာ ရှိကြသေးသလဲ။

နောက်တစ်ဆင့်က မြင်တဲ့ ရူပါနုကလေးကို ရမ္မ၊ မရရင် ဒုက္ခဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကြားချင်တာနဲ့ စားချင်တာကလေးတွေကို မကြားရ၊ မစားရလျှင် ဖားရပါလိမ့်မယ်။ အတွေ့အထိတို့မှာလည်း ထိချင်တာကလေး မထိရလျှင် ရိရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို စွဲလမ်းပြီး တောင့်တနေကြတယ်။

ကြည့်ချင်တာနဲ့ ထိချင်တာတွေကို ကြည့်လိုက်၊ ထိလိုက်ရတော့ ကိုယ်ပိုင်၊ ကိုယ့်ဟာ ဖြစ်လာတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ အဲဒီလို သတ္တလောကကြီး တစ်ခုလုံး ထင်နေကြတဲ့ အထင်ဟာ ဘုရားသခင်က အမှန်မဟုတ်၊ မှားသော ထင်မှုတွေပဲတဲ့။

ဣဒံခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓ ဝါဒိနိ ပဋိ ပဒါ အရိယ သစ္စံ အဲဒီလမ်းစဉ်က ဘာလဲ?

စ.သ.ဃ.ဂ.က.ဟ နှို
ဣ.သဒ္ဓ.ဂန္ဓ.ရသ,
ဗောဠပ.ဓမ္မ.တို့
ဗုဒ္ဓတစ်စုံဟာ
ငါနဲ့ပတ်သက်လို့
လုပ်ထားကြရင်
တော်တော်
သက်သာပါတယ်

သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်သောမြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း ဖြစ်စေရမယ်တဲ့။ တစ်ချို့က ကောင်းသောမြင်ခြင်း တဲ့။ ဘယ်လိုဟာကိုလဲ။ မှန်သောအမြင်ဆိုတော့ အမြင်ဆိုတာဘာလဲ။ ဗဟိဒ္ဓအမြင်ကို မြင်ရမယ်။ ထိုဗဟိဒ္ဓမြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ပြောခြင်းတို့တွင် မှန်သော တစ်မျိုးတည်း၌သာ မသုံးဘဲ ကောင်းသော ကိုလည်းထည့်ပြီး မှန်သော၊ ကောင်းသော နှစ်မျိုး လုံးကို သင့်အောင်သုံးမှ ဟန်ကျလိမ့်မယ်။ ဥပမာ- ဦးသိန်းမောင် ခင်ဗျားအမေ့လင် ဘယ်သွားသလဲလို့ မေးရင် မှန်တော့မှန်ပေမယ်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ ကောင်းသောလည်းပါအောင် “ခင်ဗျားအဘ ဘုရားဒကာကြီး ဘယ်သွားသလဲ” ဆိုတဲ့အမေးမျိုးလည်း သုံးရအံ့မယ်။ ဒါကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်သော ကောင်း သော မြင်ခြင်းလို့ ဆိုရမယ်။ အရိယာတို့အမြင်ကတော့ မှန်သောမြင်ခြင်း ကိုယ့်ရဲ့ အနုရိယတို့အဖို့တော့ ကောင်းသောအမြင်ဟု သုံးရလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ အမြဲတမ်း မှန်သောအနေနဲ့ နေပေမယ်လို့ ဒေဝဒတ်ကို ခေါ်တဲ့အခါ “ငါ့ယောက်ဖကြီး ဒေဝဒတ်” လို့ မခေါ်ခဲ့ဘူး။ ကောင်းသောခေါ်နည်းနဲ့လည်း သုံးခဲ့သေးတယ်။ မှန်သော အတိုင်းသာ

အမှန်ကိုချည်း လုပ်နေပြန်ရင်လည်း အနူးကြီး အခေါ်ခံရမှာပဲ။

ဥပမာ-ယခုလို ပရိသတ်တွေနဲ့ တရားဟော နေစဉ်အခါမှာ တရားဟောတဲ့ဘုန်းကြီးက ဆီးအောင့် အောင့်ခိုတာနဲ့ လူလယ်ခေါင် ယည်အနားမှာ သက်န်း လှန်ပြီး ကျင်ငယ်စွန့်မယ်ဆိုရင် အယ်လိုဆိုကြမလဲ။ အဲဒါ ပါနီဓာတ်တွေပဲတဲ့။ ပါနီ ဓာတ်ရေတွေသွန်တာပဲလို့လုပ်ရင် အမှန်မဟုတ်ဘူးလား ပြီးတုန်းပဲ။ (မှန်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ကောင်းတော့ မကောင်း ပါဘူး ဘုရား။) အဲဒါကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်သောအမြင်၊ ကောင်းသောကိုလည်း သုံးရအံ့မယ်။ ဦးဥက္ကဋ္ဌက ယခု ကောင်းသောကိုလည်း လက်ခံလာ ခဲ့တယ်။ “စ, သ, ယ, ဝ, က, ဟ” နှင့် “ဣပ, သဒ္ဓ, ဂန္ဓ, ရသ, ဗောဠဗ္ဗ, ဓမ္မ” တို့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ လုပ်ထားကြရင် တော် တော် သက်သာပါတယ်။

သစ်ထုတ်ကြီး
တိုက်လို့
အကွဲထဲလူကို
ကိုယ်သမီးလေးနဲ့
စာကြည့်ပြီး
အတူတူကြိုခိုင်မှ
မှန်သော
ကောင်းသော
မြင်ခြင်းဖြစ်ပြီး
ဒုက္ခကင်းမယ်

သို့သော် ဣပ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ တို့ကို ငါနဲ့မဆိုင် တဲ့။ လုပ်ရတာက လွယ်ပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ရောက်နေတဲ့ မယားနဲ့ သားသမီးတို့ကို ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး လုပ်ရမှာက တော်တော်ခက်တယ်။ အဲဒီတော့ မျက်လုံးကလေးကစ ပြီး၊ ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူးလို့ အကျင့်ရအောင် လုပ်ကြရ မယ်။ မျက်စိဟာ ကိုယ်ပိုင်တယ် ထင်နေကြပေမယ့်လို့ လူမှုမှန်ချင် မှန်လာတာပဲ။ သူ နာချင်တဲ့အခါ နာလာတာ ပဲ။ တားဆီးလို့မရတဲ့အတွက် ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ကြောင်း မထင်ရှားပေဘူး လား။ ကိုယ်က မွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ သားကလေးကို ကိုယ်ပိုင်တယ်၊ ကိုယ်နိုင်တယ် ထင်နေကြပေမယ့်လို့ ကိုယ်သဘောမတူတဲ့ သူများသား သမီးကို ခေါ်လာတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်စကား နားမထောင်တဲ့

သူများသားသမီး ခေါ်လာတဲ့အခါ အိမ်က နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် သူတို့ဟာ ထွက်သွားကြရမှာပဲ။ အဲဒီအခါ သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေလည်း အေးသွားမှာပဲ။

ထို့အတူ ကိုယ်ပိုင်ထင်နေတဲ့ မျက်လုံးကိုလည်း ကိုယ့်ဩဇာနှင့် မကိုက်သည့်အတိုင်း သူ့မြင်ချင်တာတွေမြင်၊ သူ့ကြည့်ချင်တာကြည့်၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဟု ခွဲခြား၍ ပစ်ထားလိုက်ရင် ကိုယ့်မှာ တော်တော် သက်သာ

အမှန်တော့

“စ,သ,ဃ,ဇ,က,တ” နှင့်

ပဟိဒ္ဓ ဓမ္မ

ဂ္ဂပ,သဒ္ဓ,ဂန္ဓ,

ရသ,ဖောဋ္ဌဗ္ဗ,ဓမ္မတို့

တိုက်ဆိုင်နေတာဟာ သင်္ခါရပဲ

ရင် ဟောခဲ့တဲ့ သမုဒယသစ္စာတုန်းက တဏှာကို မှတ်မိကြသေးရဲ့ မဟုတ်လား။ ဒီတဏှာက မဂ္ဂတို့ အလွန်ကြောက်တယ်။ အကြောက်ဆုံး ပဲ။ ဥပမာ-မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေ ညအခါ အမှောင်ထဲစုပြီး အိပ်နေကြ တယ် ဆိုကြပါစို့။ ထိုနေရာသို့ မီးခွက်ထွန်း၊ ယူလာမယ်ဆိုရင် ထိုအထဲ၌ မရိုးသားသောသူ ရှိခဲ့ရင် အလင်းရောင်ကို မကြိုက်နိုင်ဘူးမို့သလို၊ တဏှာဟာ မဂ္ဂ-အလင်းရောင်ကို အလွန်ကြောက်တယ်။

အမှန်ဖြစ်အောင် မဂ္ဂမီးခွက်ကို ထွန်းမကြည့်ရင် မဟုတ်တာတွေ

ကို အဟုတ်ထင်ပြီး ကြောက်လန့်နေရမယ်။ ညများ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါ ကြီးခွေတစ်ခုကို တက်နင်း

မိရင် မြွေထင်ပြီး ကြောက်စိတ်ပေါ်လာတတ်တယ်။ မီးပွက်နဲ့ ကြည့်သောအခါ ထိုအကြောက်ဟာ ပျောက် သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ အပိုဒုက္ခပေးတဲ့ အ ကြောက်ဟာ ဘယ်မလဲ။ ကြီးခွေကို မြွေမဟုတ်ဘဲနဲ့ မရှိတာ အရှိထင်ပြီး ကြောက်နေရခြင်းပဲ။ အ- ဟဲ့ကဲ့သို့ အလားတူဟောသည့် “စ, သ, ဃ, ဇ, က, တ” တို့ဟာ ကြီးခွေကြီး တက်နင်းမိ နေကြတာ ပဲ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မီးခွက်အလင်းရောင်နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ကျတော့မှ မဟုတ်မှန်း ထင်ရှားလာလိမ့်မယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဘုရားသခင်က “သင်္ခါရေ ပရတော၊ ယဒါရေ- သင်္ခါရတရားတို့သည်၊ ပရတော- မိမိနှင့်မ မှီဝဲ၊ သူများပိုင်အဖြစ်နဲ့ ရှုကြလော့ဟု ဟောခဲ့တယ်။ ယဒါရ ဆိုတာကော ဘာလဲ။ လူတွေက သင်္ခါရဟာ မြို့မြင်တာ၊ ပြုလုပ်တာလို့ တွေးတော၊ ပြောဆိုနေကြ တယ်။ အမှန်ကတော့ “စ, သ, ဃ, ဇ, က, တ” နှင့်

ပဟိဒ္ဓ ဂ္ဂပ, သဒ္ဓ, ဂန္ဓ, ရသ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗ, ဓမ္မ တို့တိုက်ဆိုင်နေတာဟာ သင်္ခါရပဲ။

ထိုသင်္ခါရတရားတို့ကို ငါနဲ့မဆိုင်ဟု လုပ်ထားလိုက်ရင် ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခဖြစ်ပါအုံးမလား။ ဒါ့ကြောင့် သင်္ခါရေ မျက်စိ၊ နား၊ နှာတို့နှင့်တကွ တိုက်ဆိုင်လေ့ရှိကြကုန်သော ဗဟိဒ္ဓတရားတို့ကို ပရတော ကိုယ်နှင့်မဆိုင် လူများပိုင်ဟု အမြဲရှု၍ နေကြကုန်လော့ဟု ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းပဲ။ အဲဒီလို ပိုင်အောင် ရှုခဲ့နိုင်လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပြီတဲ့။

သို့သော် အဲသည်လို မှန်တဲ့အတိုင်းကိုချည်းလည်း လုပ်မနေနဲ့

- ၎ါတပ
- ဘုရားရှင်လျှင်
- ကောင်းသော
- ပလိုက်ခဲ
- မှန်သော
- သက်သက်ရှိသော
- လိုက်နေခဲ့လျှင်
- အမှုလို့
- အဆိုခံရစရာပဲ

အံ့။ လူတစ်ရာမှာ (၉၉) ယောက် ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်းသောကလေးနဲ့ လည်း လုပ်လိုက်ပါအံ့တဲ့။ ဥပမာ-မိမိအမေကို မိန်းမကြီးသက်သက် ပဲလို့ ပြောဆို သုံးစွဲနေမယ်ဆိုရင် မှန်တော့မှန်ပါရဲ့။ မကောင်းဘူး ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်တဲ့။ သူတို့သမုတ်တဲ့အတိုင်း အမေလို့ ခေါ်လိုက်လို့ အပြစ် မရှိ ငရဲမကြီးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကောင်းသောကလေးကို လည်း လိုက်ရအံ့ မယ်တဲ့။ ဂေါတမဘုရားရှင်ပင်လျှင် ကောင်းသော မလိုက်ဘဲ၊ မှန်သော သက်သက်ကိုသာ လိုက်နေခဲ့လျှင် အရှေ့လို့ အဆိုခံရစရာပဲ။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဘုရားကျောင်းတော်မှာ မိုးရွာတဲ့ အခါမှာပင် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနှင့်တကွ များစွာကုန်သော ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဂေါတမဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် တရားဟောနေခိုက်၌ ကျောင်း ၏ရေတလျှောက်မှ ကျရောက်နေသော မိုးရေတို့ကို ကျုပ်တို့လို ပုထုဇဉ် ရဟန်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ ရဟန္တာကြီးတွေ လာရောက်၍ ရေခိုကြရာ၌ ရေသနပ် သင်းပိုင်ကလည်း ရင် ကိုယ်တော်ပြီးအောင် စောင့်နိုင်ကြသဖြင့် ကိုယ်ပိုင် လည်း ဘုရား၏ ဝိနည်းတော် အပိုမရှိလေသောကြောင့် နာနေကြသော ပရိသတ်တို့ လုံး ဗလာကျင်း၍ ရေသပ္ပယ် ဦး တွန်းလား ထိုးလား ပြေး ကြသော အခြင်းအရာတို့ကို တရားနာနေကြသော ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးပါ အဆင်မပြေမှုတို့ကို မြင်ကြရသဖြင့် အရင်

မ
လူတွေကလည်း
သည်ကို
အဋ္ဌကထာ ပတ်၌
တွဲတွဲနေရာ
လျှင်ကြပါကြတာပဲ
မ

တစ်ထည်သာရှိသဖြင့် အ နောက်ကိုယ်တော်တို့က မ သင်းပိုင်နှင့် ချိုးရမှာက အရ အသစ်လဲလှယ်ရန် ရဟန္တာကြီးတို့သည် တရား ၏ ရှေ့မှာပင် ကိုယ်ကြီးတုံး ကြသောအခါတစ်ဦးနှင့် တစ် လွှားကြလျှက် ကလေးများ ပြုလုပ်ပျော်ပါး၍ နေကြ ရှိရုံ့ရမ်း ဗလာကျင်းနေ

ဘုရား လုပ်တာ မှန်တော့ မှန်ပါတယ်။ ကောင်းတော့ မကောင်းပါ ဘုရား။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်မက မိုးရေခံသင်္ကန်း လျှာပါရစေ။ သည်နေ့ကစ၍ အပိုသင်္ကန်းထားနိုင်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား ဟု ဝေးသချေ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့်ခဲ့ရသော မြတ်စွာဘုရားကိုပင် ဝိသာခါကျောင်းအမက လျှောက်ထားယူရသေးတယ်။ အရင်ကဆို အပိုသင်္ကန်းမထားရ။ ထိုအမြင်မတော်မှုတွေကြောင့် သင်္ကန်းအပိုထားရ မြင်ဟာ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကို ကျေးဇူးတင်စရာပဲ။ အဲဒီတော့ မှန် သော တစ်မျိုးတည်းပင်မဟုတ်ဘဲ ကောင်းသောကလေးနဲ့တွဲပြီး မှန်သော မရာ၊ ကောင်းသောပါ၊ လုပ်ကြမှု ရာကျော်ကံကံကွမ်းဆိုတော့ သာမ ကောင်းပေဘူးလား။ ရာကျော်ကွမ်းကြော့နဲ့ ဘိတ်ကြေးတွေပါ ရလာတာကိုး။ အမြင်မှန်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်ဟာကို မြင်ရမှာလဲ။ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ နှင့် ဣ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌတို့ ၂ တွဲကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်။ လူတွေကလည်း သည်လို အဋ္ဌတ္တနဲ့ဗဟိဒ္ဓ တွဲတွဲနေရမှ မပျက်ကြပါကြတာပဲ။ သူတို့ကို ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဟိုဟာကလေးရမှ လိုချင်တာကလေး မရရင် ဒုက္ခဖြစ်နေ ကြပြန်ရော။ အဲဒီလို လိုချင်မှုလည်း ဟိုနှစ်တွဲက လာတာပဲ။ သည်လိုချင်မှု ရဲ့ ကိုယ့်ဟာ လုပ်လုပ်နေကြလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာ မသိကြဘူး။ ဥပမာ- မှန်ဆိုက်က မှန်ဝယ်လာတဲ့ကလေးဟာ သူ့လက်ထဲကမှန်ကို စွန့်ထိုးသွား တော့ ထိုင်ပြီး ငိုတော့တာပဲ။ အဲဒီ မှန်ဟာ ငါ့ဟာလုပ်လာလို့ စွန့်ထိုးတော့ ပုက္က ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်ဟာမှ ငါနှင့်မဆိုင်၊ ငါပိုင်တဲ့ပစ္စည်းမရှိဟု မှတ်ထားကြရမယ်။ ဒီဟာတွေလည်း ငါပိုင်တယ်၊ ဟိုဟာတွေလည်း ငါပိုင်တယ် လုပ်နေကြလို့ သူ့ခိုးခိုရင် ငိုရ ပြန်ရော။ မီးလောင်သွားလည်း ငိုရပြန်ရော။ အဲဒီလို စွန့်ထိုးခံနေကြရတယ်။ တစ်ချို့ လက်ကလေးတွေတောင် ပန်းဆီဆိုးပြီး ကိုယ့်ဟာ

လုပ် သာယာနေကြသေးတယ်။ သည်လိုသာ သာယာစွဲလမ်းနေရင်

 ယခု
 အကပကြီးတို့မှာ
 အမှန်တရားတွေကို
 ကျကျနန
 တွေ့နေပါရက်နဲ့
 နေလို့၊
 မိုးရွာနေလို့၊
 ခြေအေးမှာကြောက်လို့နဲ့
 ဘာသာရေးအပေါ်
 များများ
 အားမထုတ်နိုင်ကြဘူး။

အသေခံခံ သွားကြရှာသတဲ့။ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်နှင့်

တော့ လူမှာ ၆ ခုတင်မကဘူး။ အသေးစိတ်ခွဲလိုက်တဲ့အခါ ၃၂ မျိုး ကောဋ္ဌာသတွေ့ရှိသေးတယ်။ များများစွဲလမ်းပြီး များများကြီးကိုယ့်ဟာ လုပ်နေကြရင်တော့ များများကြီးစွန့်ထိုးခံရပြီး ဒုက္ခနဲ့တွေ့ကြမှာပဲ။

တစ်ချို့ ဘာသာရေး လုပ်နေကြပေမယ်လို့ နတ်ပြည်ကို ရောက်ချင်လို့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်ချင်လို့ လုပ်နေကြတယ်။ အိန္ဒိယကုလားတိုင်းပြည်မှာလည်း နတ်ပြည်ရောက်ချင်သူတွေ များလွန်းလို့ သူတို့ ဘုန်းကြီးတွေက ဘယ်လိုတရားဟောထားသလဲဆို ယောက်ျားသေဆုံးတဲ့ ဒကာမများကို နတ်ပြည်သို့ရောက်လိုကြရင် ကိုယ့်ယောက်ျားကို မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ ထင်းပုံပေါ်မှာ အတူတူတွဲ၍ အသေခံရမယ်။ ထိုအခါ ကိုယ့်ခေါင်းမှာရှိတဲ့ ဆံပင်တစ်ချောင်းလျှင် နတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ကုဋေ ကြာကြာ နေရမယ်လို့ ဟောထားတာကိုး။ အဲဒီတော့ ခေါင်းမှာရှိတဲ့ ဆံပင်ပေါင်း သုံးကုဋေ၊ ခြောက်သန်းနဲ့ မြောက်ကြည့်ပေတော့။

အဲဒီလောက်ကြာကြာကြီး နတ်ပြည်မှာ နေချင်လွန်းလို့ ရှိပစ္စည်း အားလုံးကို ဘုန်းကြီးတွေလျှူခွဲရတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာပြီး

ထူထပ် မြစ်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံရာမှာ လည်ပင်းကိုဖြတ်တဲ့ ဓားစက်ကြီးတစ်ခု လုပ်ထားပြီး ထိုဓားစက်ဖြင့် လည်ဖြတ်ခံရလျှင် နတ်ပြည်ကိုရောက်လာတဲ့ဟု ဟောထားချက်အရ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ယုံကြည်စွဲလမ်း၍ သေဆုံးကြလွန်းလို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ကမှ ပြုမဝထုတ်ပြီး ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ကန့်ကွက်၍ နှိပ်ကွပ်ယူကာမှ ထိုအယူပမောက်သွားတော့သတဲ့။

အဲဒီလို ကောင်းလည်းမကောင်း၊ မှန်လည်းမမှန်နဲ့တောင် စွဲလမ်းအားထုတ်ကြတယ်။ ယခု ဒကာမကြီးတို့မှာ အမှန်တရားတွေကို ကျကျနန မတွေ့နေပါရက်နဲ့ နေပူနေလို့၊ မိုးရွာနေလို့၊ ခြေအေးမှာ ကြောက်လို့နဲ့ ဘာသာရေးအပေါ် များများအားမထုတ်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ယခုကာလလူငယ်တွေပြောတဲ့ ယုံကြည်ချက်နည်းလို့ ယုံကြည်မှုမရှိခြင်းကြောင့် မလုပ်ချင်မှု၊ မစွန့်ချင်မှုတွေ ဖြစ်နေကြတာပဲမဟုတ်လား။

မှန်သောတရားအပေါ် ယုံကြည်ချက်နည်းပြီး၊ မမှန်တဲ့ပစ္စည်းကိုယ့်ဂုဏ်မဟုတ်တဲ့ ဟာတွေကို ကိုယ်ပိုင်၊ ကိုယ့်ဟာထင်ပြီး တပေ့၊ ဗေဒ၊ တပိုင်ပိုင်နဲ့ မခွာရက်၊ မလွှတ်ရက်ဘဲ ဒုက္ခဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်ပိုင်တယ်ထင်ပြီး စွဲနေကြလို့ ကိုယ့်ဖိနပ် သူများစီးတာ မကြိုက်နိုင်၊ ပျံဖိနပ်ထက် ကောင်းတာမရှိဟု ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးဟာ လောကမှာ မပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဘဲ။

အဇ္ဈတ္တမှာရှိတဲ့ စ-သ-ဃ-ဇ-က-ဟ နှင့် ဗဟိဒ္ဓ ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဓမ္မ အားလုံးတို့ဟာ ဘာတစ်ခုမှ ငါနှင့်မဆိုင်၊ ငါမပိုင်ဟု တစ်ခါတည်း မြင်ထားနိုင်ကြမှ ဘာသာရေးလုပ်ကြတဲ့အခါ ရွှင်ရွှင်ချွန်ချွန် အပြတ်အသတ် လုပ်ရဲတယ်။ စွန့်ခွဲတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေကို လုပ်နိုင်ကြတယ်။

ဘုရားလောင်း နုစဉ်အခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဝေသန္တရာ၊ သီဝလီမင်းတို့နှင့် သီရိဓမ္မာသောကမင်းတို့ဟာ သားသမီးပါမက မယားပါ လျှူနိုင်

ခဲ့ခြင်း၊ မျက်လုံးကိုထုတ်၍ လျှာနိုင်ခြင်းနှင့် အမျိုးမျိုးသော ဒါနကောင်းမှုတို့ကို လျှာနိုင်ခဲ့ကြတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် စွန့်ရဲနိုင်ကြသလဲ တစ်ခုမှ မိမိနှင့်မဆိုင်၊ မိမိပိုင် မဟုတ်ကြောင်းကို သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်မှ တရားရကြလို့ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းပဲ။

လျှာတဲ့တန်းတဲ့နေရာမှာလည်း မှားနေကြတာရှိသေးတယ်။ ယနေ့ဒေါ်စောရင်က ပိုးသက်န်းကလေးတစ်စုံ လာလျှာတယ်။ ငါ့ဦးပဉ္စင်းမို့လို့ လျှာရတယ်ဆိုရင်တော့ မဟာအမှားတော်ကြီးပဲ။ ဤသက်န်းသည် ငါနှင့်မဆိုင်၊ သံဃာတော်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်၍ သူတို့သုံးဆောင်ရန် လျှာရတယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းသောနဲ့ အသင့်အတင့် မှန်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သို့သော် ဒေါ်စောရင်က ဦးပဉ္စင်းဟောပြောဆုံးမတဲ့ တရားတော်များကို နာကြားရလို့ မှန်သောတရားများကို အတော်အသင့် သိရှိနားလည်ရတဲ့အတွက် တရား၏ကျေးဇူး ဆပ်တဲ့အနေဖြင့် လျှာဒါနပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထား၍ ကပ်လေသောကြောင့် မှန်သောလျှာဒါနဖြစ်သဖြင့် လျှာရကျေးဇူး နပ်ပေတယ်။

ဒါကြောင့် ယခုနေ့ဟောခဲ့တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်အရ အဇ္ဈတ္တနှင့်ဗဟိဒ္ဓါလောကရှိ ဟူသမျှတို့သည် ဘယ်ဟာ၊ ဘာတစ်ခုမှ မိမိနှင့်မဆိုင်၊ မိမိတို့မပိုင်ကြောင်း အမြဲနှလုံးသွင်းကြလျက် ဗုဒ္ဓ၏လမ်းစဉ်အရ ဘာသာရေးလုပ်ကြရာတွင်လည်း သမ္မာဒိဋ္ဌိလက်ကိုင်ထား၍ ဘယ်ဥစ္စာ၊ ဘယ်ဟာတစ်ခုမှ ငါနှင့်မဆိုင်၊ ငါမပိုင်ဟူသော အမြင်မှန်ဖြင့် ရဲရဲတောက် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လျှာဒါနပူဇော် ရဲနိုင်ကြစေကုန်ရာသတည်း။

၁။ ဟောဒိဋ္ဌိ-နေ့အစီအစဉ်

(၁) ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်တကွ ကမ္ဘာလောကသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ချွင်းသာသုခ ပေးစွမ်းနိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် စွဲလမ်းမနေရစေကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်မဆိုင်သော အရာဖြစ်၏။

(၂) ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများသည် အခြားကျွန်ုပ်တို့ပိုင်ပစ္စည်းများကဲ့သို့ပင် ပိုင်ရှင်ကို ဒုက္ခပေးတတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကိုပိုင်၍ ကမ္ဘာ၌ နေခြင်းသည် ချမ်းသာမှုအတွက် ပမာနဖြစ်၏ ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် "မာယာ" ဖြစ်၏။

အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်သောအမြင် ကောင်းသော အမြင် မြင်အောင် သည်နှစ်ခုသာ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီလျှင် ဘာကို မြင်လိုက်ရမလဲ။ စ-သ-ဃ-ဇ-က-ဟ ကို မြင်လိုက်ရမယ်။ ကမ္ဘာလောကဆိုလျှင် ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗနှင့် ဓမ္မကို မြင်လိုက်ရမယ်။ အဲဒီအတွင်း ၆ ခုကို ဘာကြောင့် ဒကာမကြီးတွေ စွဲနေကြရသလဲ။ သူတို့တစ်တွေချင်း တွဲရလျှင် ပျော်မလားလို့ စွဲနေကြတာပဲ။ ဘယ်လိုတွဲလို့ ဘယ်လိုစွဲနေကြသလဲ ဆိုလျှင် ကိုယ်မြင်ရတဲ့ ခွဲပါရုံ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သဒ္ဓါရုံ၊ ကိုယ်တွေ့ထိချင်တဲ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုံတို့ကို

၆၆
ရူပ သဒ္ဓါ ဝန္ဓ ရသ
ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓမ္မ တို့ကို
ခံစားနေခြင်းသည်
အမြတ်
သုဘချမ်းသာပဲလို့
ထင်မှတ်
မာယာ မှုသာပဲ
၆၇

မြင်လိုက်ရာ ကြားလိုက်ရာ ထိတွေ့လိုက်ရရင် ကိုယ့်ဟာဖြစ်လိမ့် မယ်ထင်လို့ စွဲနေကြတာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ့်ဟာမဟုတ် ကိုယ်မပိုင်ဟု အမြင်မှန်နဲ့ မြင်ကြရမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းဆိုတဲ့ ၃၂ ကောဋ္ဌာသဟာ အခြားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ အိုးအိမ်၊ လယ်ယာမြေ ပစ္စည်းများလို ကိုယ့်ကို သုခပေးနိုင်ရဲ့လား။

ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ပစ္စည်းဟာ ကိုယ့်ကိုသာပြီး သုခပေးဖို့ မကောင်ဘူးလား။ သုခပေးပါတော့လား။ မပေးပါဘူး။ သုခမပေးတဲ့အပြင် ဒုက္ခသာ ပေးနေကြတယ်။ ၎င်းတို့ကိုပိုင်၍ ကမ္ဘာ၌နေရခြင်းသည် (ဝါ) ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဓမ္မတို့ကို ခံစားနေရခြင်းသည် အမြတ်ပဲ။ သုခချမ်းသာပဲလို့ ထင်မှုဟာ “မာယာ” မှသာပဲ။ အမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ အမြင်မှန်နှင့် မြင်လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်တယ်။

ဥပမာ-လူတစ်ယောက်ဟာ နံနက် အိပ်ယာကထသည်နှင့် တပြိုင်နက် ယနေ့ ငါ့ကျောနှင့် ရင်ဘတ်ကို ကြိမ်ဒဏ်အချက် ၅၀ စီ အရိုက်ခံရပါလို့ ဇာတိ ဆုတောင်းတဲ့လူ ရှိပါမလား။ မရှိကြပါဘူး။ လူမှန်က သုခကိုသာ လိုလားကြတာပဲ။ ထိုသူဟာ ကြိမ်ဒဏ် ၅၀ အပေါ်မှာ တဏှာအစွဲအလမ်း ရှိပါမလား။ ဒီလိုဟာတွေ မလိုချင်ဘူး။ မကြိုက်ဘူး။ မတွေ့ မဖြစ်ချင်ကြဘူးပဲ။ ဘာကြောင့် အစွဲတဏှာ မရှိသလဲ။ ဒုက္ခပဲဟု သေသေချာချာ သိကြလို့ပဲ။

ထိုနည်းအတူ အဆိပ်ဆေးကို သကြားရေလူးထားသလိုဖြစ်တဲ့ ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ တို့အပေါ်မှာလည်း ကြိမ်ဒဏ်ကို ဥပါဒါန်တဏှာ မစွဲသလို ဖြစ်စေကြရမယ်။ အမြင်မှန်ရနိုင်တဲ့ “ပရတောယောသ” ဆိုတာက သူများပြောသံ ကြားသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်

မေအမြင်မှန်

- ❀ ရအောင်ဟာလည်း
- ❀ စိတ်တွေ ကလေးနဲ့
- ❀ ယုံကြည်သေးဘဲ
- ❀ မျက်တွေ ကိုယ်တွေ
- ❀ ငြိမ်အောင်လုပ်ပြီး
- ❀ ကြည်ရယ် ၈၈

နက်နဲစွာ တွေးတော စဉ်းစားမှု ထိုနှစ်ခုနဲ့မှ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်နိုင်တယ်။ ညများ ခရီးသွားတဲ့အခါ ချုံပုတ်တွေကို ဖြစ်စေ၊ မိုးမိုးမတ်မတ်နဲ့ ဝေပျိုင်းကုန်းများမှာ ပေါက်လေ့ရှိ တဲ့ ဆူးလက်ဝါးပင်မျိုးကို တွေ့တဲ့အခါ ယာမန်ကာ၊ ရှန်ကာကြည့်ရင် တစ္ဆေချောက်ပြီလို့ ထင်နေတော့မှာပဲ။ မသေသေချာချာ ထပ်ပြီးကြည့်မှ မဟုတ် မမှန်နိုင်ကြောင်းကို သိလာနိုင်တယ်။ ထိုအတူ အမြင်မှန်ရအောင်ဟာလည်း စိတ်တွေ ကလေးနဲ့ မယုံကြည်သေးဘဲ၊ မျက်တွေ ကိုယ်တွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ကြည့်ရမယ်ဟု ဆိုလိုခြင်းပဲ။

ပုတိယအပတ်က ပြောခဲ့တဲ့ တဏှာဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ရူပါမျှ ဝေပျိုမျှ၊ ဂန္ဓာမျှ၊ ရသာမျှ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရဲ့တို့အပေါ်မှာ ခွစီးပြီး မမှန်အောင် လုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီလို မမှန်တာတွေကို အမှန်ဖြစ်လာအောင် အထက်ပါ ယနေ့ ရေးပေးလိုက်တဲ့ တရားနှစ်ခုနဲ့ စစ်တမ်းထုတ်၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ကြရမယ်။ ဥပမာ-ဗိုလ်စား တိုက်ပန်းကန်လှလှတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ မြင်တွေ့ရတဲ့အခါ ထမင်းစားဆာနဲ့ စားလိုက်မဟဲ့လို့ အာရုံတစွဲပြီး အုပ်ပုံးထားတဲ့ ပန်းကန်များထဲ၌ ထမင်းစားချင်တဲ့စိတ် ပျောက်သွားသကဲ့သို့ အလားတူ ထိုစွဲ၍နေသော တဏှာတို့ကိုလည်း မျက်တွေမြင်အောင်ကြည့်ပြီး ပျောက်သွားစေရမယ်။ စိတ်တွေနဲ့တော့ ဂေါတမဘုရားက သည်တဏှာဟာ မပြတ်နိုင်ဘူးတဲ့။

ယခုလည်း စိတ်တွေ တရားတွေကို နာကြားပြီး မျောက် လက်တွေ့ မျက်တွေ့ လုပ်ကြည့်ကြမှသာ လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်နိုင်ကြမယ်။ “ပရယောသ” သူများရဲ့ ဗဟုသုတ

စိတ်တွေ

တရားတွေကို

နာကြားပြီးမှ

လက်တွေ့ မျက်တွေ့

လုပ်ကြည့်ကြမှသာ

လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်နိုင်ကြမယ်

များလည်း များများရှိစေရမှာပဲ။ သို့သော် ထိုတဟုသုတနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ နောက်-လက်တွေ့နဲ့မျက်တွေ့ကို လုပ်ကြည့်ကြရမယ်။

စိတ်တွေ့ဆိုတဲ့ သဘောကတော့၊ ဥပမာ-ဦးထွန်းခံ မိန်းမတစ်ယောက် ယူမလား။ ဗိုလ်မကလေးလိုပဲ အလွန်လှတယ်။ အလွန်ချောတယ်နဲ့ ဓာတ်ပုံလောက်ကိုပြပြီး ပြောတဲ့အခါ တကယ်အမှန်ထင်ပြီး အိမ်က ဒေါ်စန်းကိုတောင် စွန့်ဖို့ဟာ အသင့်ပဲလို့ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ထိုဓာတ်ပုံရှင် လူကိုတွေ့ပြီး ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားနဲ့ လိမ်းကျံချယ်လှယ်ထားသော ကာတီကူတာပေါင်ဒါတွေ ဖူးထားတာ ဖယ်ရှားကြည့်တော့မှ အတွင်းက ခရုသင်းတွေစွဲပြီး ပြည်တွေ တရွဲရွဲနဲ့ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ် တွေထဲမှာ ဖိုးလောက်တွေခဲနေတာ တွေ့ရတော့မှ စက်ဆုတ်နွံနွံခြင်း ဖြစ်လာပြီး အရင်ထင်မိ၊ စွဲမိတာတွေဟာ ပျောက်ပျက်ကုန်နိုင်တယ်။

အဲဒီစော့ တရားနာပေမယ်လို့ ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရမယ်။ နာကြားကြရတဲ့ တရားများအတိုင်း အိမ်ကျတော့ လက်တွေ့ဖြစ်အောင် ကျောက်သင်ပုန်းထဲမှာ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ တို့ကို ဝေးပြီး တစ်ခုစီ နှုတ်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ မိန်းမပဲ၊ ယောက်ျားပဲ ဆိုတာကိုပါ "ပရတော" လုပ်၍ ကြည့်ရမယ်။ ဘာမျှမကျန်မှ တရားဟာ မှန်တယ်။ အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ တွေ့လာကြလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ဓရစေ့စပ်စပ် တွေးတောဝေဖန်၍ လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ လုပ်ကြည့်တဲ့အခါ မှန်ကြောင်းကို တွေ့လာတော့ စွဲနေတဲ့တဏှာဟာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဟောဒီ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ တို့ဟာ ငါ့ဟာပဲလို့ ချွတ်တိုင်းပဲ ထင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကြည့်ချင်တာ၊ ကြားချင်တာ တွေကို မြင်ရ ကြားရတော့ ငါ့ကို အကူအညီရတယ်ဆိုပြီး ကောင်းနေကြတယ်။ ကြည့်လိုမြင်တော့ ဘာဖြစ်လာကြသလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တဏှာဆိုတဲ့အကောင်ဟာ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ တို့ကို ခွဲစီးပြီး ခိုင်းနေတာပဲ။

လူလိမ်နေတာ၊ ခိုင်းနေတာကို မိအောင်မိမ်းပြီး လိမ်ကြောင်းကို ထင်ရှားစေကာပဲ သေသေချာချာတွေ့လာတော့မှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်မှန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

မျက်စိက မြင်ရတာ၊ မြင်ရတဲ့အခါ သူ့ထင်နေတာ ဟုတ်ကဲ့လား။ ပုဂ္ဂတောင် ဖြစ်ပါသေးတယ်။ အကယ်၍ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရလာရင် သူ့ထင်တာ ဟုတ်ကဲ့လား။ ဥပမာ-ငွေတစ်သိန်း ထိပေါက်တယ်ဆိုပါတော့၊ သူ့မဖြစ်တဲ့အပြင် ညတောင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ဝံ့တော့ဘူး။ လူမိုးလာမလား၊ ဓားပြလာမလားနဲ့ ထရံပေါက်ကလေးတွေက ချောင်းကြည့်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေရတော့တာပဲ။

ပိုက်ဆံပေါလာရင် ချမ်းသာမယ်ထင်လို့၊ သူ့မဖြစ်မလားလို့ မော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကုန်သွားကူးကြတယ်။ အကယ်၍ လမ်းမှာ ဓားပြနဲ့တွေ့ပြီး ခြောက်လုံးပြေးကျသံဆဲ နဖူးမှာ ချော်မှန်ခွဲရင် အမာပျက်ပြီးထင်နေ၍ အရပ်ဆိုးဖြစ်ပြီး၊ အိမ်က မယားကတောင် ကွာချင်စိတ်ပေါ်လာအံ့မယ်။ ပစ္စည်းမရှိတဲ့လူနဲ့ ရှိတဲ့လူ ဘာများထူးမယ်ထင်ကြသလဲ။ မထူးကြပါဘူး။ လူနဲ့လူချင်းပါပဲ။ အိမ်များမှာ သူခိုးများ ကပ်နေလို့ မြတ်စွတ်သံဖြစ်စေ၊ ပြုန်းခိုင်းနဲ့အသံဖြစ်စေ၊ ကြားခဲ့ရင် မီးထွန်းပြီး သာမန်ကာ၊ ရှန်ကာ ကြည့်ရုံနဲ့တော့ သူခိုးကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြွက်မြှေးသံလား။ ကြောင်ခုန်ချသံလားဟဲ့နဲ့ နေမှာပဲ။ မီးခွက်နဲ့ သေသေချာချာလည်း ကြည့်အံ့မှ သူခိုးကို တွေ့မြင် နိုင်သည့်အလား မီးခွက်တည်းဟူသော အမြင်နှင့် သေ သေချာချာ စိစိစပ်စပ်ကြည့်ရှုမှ ထိုနှစ်ခုပြည့်စုံ၍ လာခဲ့လျှင် ယခုလို လိုချင်မှုအားလုံးတို့ဟာ မလိုချင် တော့ဘူး ရှိလာကြပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်သောအမြင်နဲ့ ကောင်းသော အမြင် ဤတွင် ပြီး၏။

၇၆ မိတ္တူ

ရွှေအဆက်က

သမ္မာသင်္ကပ္ပမှန်သောကြာစည်မှ ဆက်ဟောရမယ်။

၎င်းကတော့ ဘာလဲ။ ကာမ ဝိတက်၊ ဗျာပါဒ ဝိတက်၊ ဝိဟိသ ဝိတက်၊ အဲသည် ဝိတက် ၃ မျိုးကို ပယ်ရမယ့်တရားပါပဲ။ နေကွမသင်္ကပ္ပ ဖြစ်အောင် လုပ်ကြဖို့ပဲ။ နေကွမဆိုတာ တော်လှန်ရေးပဲ။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ လုပ်ပါများလာတော့ ဆရာစံ သူပုန်တုန်းက ကြည့်ပါလား။ အင်္ဂလိပ်ကို ချစ်နေတဲ့ လူတွေဟာ အမှန်ကိုနားသွင်းပြီး မြင်အောင်ပြောလာ တော့ မုန်းလာကြပြီး အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာကို ဓားမ တိုက်လေး တွေ့နေပေမယ့်လို့ အင်္ဂလိပ်အင်ပါယာဟာ တော်တော်ပဲ တုန်လှုပ်သွားရှာတယ်။ အဲသည်လိုပဲ တရား၌လည်း အမြင်မှန်ရကြပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်ကြ ရမယ်။ ဘယ်သူ့ကို တော်လှန်ရမလဲ။ အရင်ပြောခဲ့တဲ့ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ တို့အင်ပါယာကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ တဏှာဆိုတဲ့ အကောင်ကို တော်လှန်ရမှာပဲ။

ယခုလည်း ဒကာမကြီးတို့ ကောင်းကို လာ၊ လာ ပြီး တော်လှန်၊ တော်လှန်စမ်းတော့ နေကြပါရဲ့။ သို့ပေမယ့်လို့ ညနေကျပြန်တော့ တဏှာဆိုတဲ့အကောင်က ပြန်ပြန်ဆွဲ သွားပြန်သဖြင့် သူ့ရဲ့ ဘက်တော်သား ဖြစ် သွားကြပြန် ရောပဲ။ အဲဒီလို တော်လှန်စမ်းလိုက်၊ တဏှာ နောက်ကို ပါသွားလိုက်နဲ့ လုပ်နေကြရင် ရပြီ။ ရဲနီတို့ အခေါ် ကတော့ ယိမ်းယိုင်သောဝါဒတဲ့။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အတန်းမအောင်သေးလို့ လမ်းစဉ်လည်း ကောင်းကောင်း မမှန်သေးလို့ပဲ တဲ့။ ရင့်ကျက်တဲ့ အမြင်မှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။

နေကွမ
ဖြစ်ပြီးသား
ဖြစ်လေတော့
ယသော်စောနဲ့
သားကုဟလာ
တို့အပေါ်မှာ
စက်ဆုတ်စရာ
မစင်ပုပ်တွေပဲ
လို့ပြန်ပြီး
တစ်ခါတည်း
ထွက်သွားနိုင်ခဲ့တယ်

ယနေ့ထိ မိမိတို့ အသက်ရှည်ကြသလောက် ဘုန်းကြီးတွေဟော တဲ့ တရားတွေကို လည်း နားခဲ့ကြရလျှင်၊ ဘယ်သူ တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်မျှ ဘယ်သူဖြင့် မိန်းမကို မတိုင်ပင်ဘဲ တောထွက် မလာဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့် ကို မရခဲ့ ကြသေးလို့ပဲ။ သို့မဟာင် ကြီးနဲ့မကလို့ နဲ့ မနုရတာတောင် နေကွမ ယသော်စောနဲ့ သား ကုဟလာ ရာ မစင်ပုပ်တွေပဲလို့ မြင်ပြီး နှိပ်ခဲ့တယ်။

နေကွမ
ဆိုတာ
လွယ်လွယ်နဲ့တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။
သမ္မာဒိဋ္ဌိ
အလွန်ရင့်ကျက်မှ
ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါနဲ့တောင် တဏှာ ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း ဖြစ် ကြည့်ပါအုံးလို့ တိုက် နှိပ်ရသေးတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာလွန်းလို့ တော်တော့တယ်။ မပြုမည် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ဆိုရင် သည်နေဟာ ထွက်ရက် မကောင်းသေးဘူး။ နောက်နေ့များမှ ထွက်မဟဲ့နဲ့ ရက်ရွှေ့ဆိင်း နေအုံးမှာပဲ။ အဲဒီလိုခိုင်မြဲ ကောင် နေကွမ လုပ်ကြရမယ်။ အမြဲ မပြတ် မျက်စိနေကွမ၊ နားနေကွမ၊ လျှာနေကွမ အစရှိတဲ့ အာရုံတွေကို နေကွမ လုပ်ကြရမယ်။

လျှာနေကွမအတွက် အမဲသား၊ ငါး၊ ဖား၊ ပုဇွန် တို့ကို မစားပါဘူးလို့တော့ လုပ်နေကြပါရဲ့။ သို့ပေမယ့်လို့ သူတို့ထက်ကောင်းတဲ့ အရသာတွေ လိုက်ပြီး ဘုံဇာတိ လုပ်နေကြပြန်တော့ ထူးမခြား ဖြစ်နေကြ ပြန်တာပါပဲ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာမှာ ဟောသံကြား စာတွေလောက်တော့ ဖြစ်ကြပါပြီ။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့ ကိုယ်တွေ့ကို ကြာရှည်လေးမြင့် ရွာ လုပ်ကြရအုံးမယ်။ နေကွမဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ အလွန်ရင့်ကျက်မှု ဖြစ်နိုင်တယ်။

“
 တဏှာရှုကြီးက
 ဘယ်လောက်များ
 တတ်နိုင်သလဲဆို
 တစ်ခါတစ်လေ
 ဘုရားရှေ့တောင်
 ရောက်အောင်
 ဟုတ်သယောင်ယောင်
 ဟယာနဲ့
 ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်
 ”

သည်လိုပဲ ကောင်းသောကို လုပ်ပါများလာတော့ မှန်သောအဖြစ်သို့ ရောက်လာနိုင်တာပဲ။ ရောက်လာနိုင်စေရမယ်။

အ၊ဗျာပါဒ၊ အ၊ဝိဟိသာတို့ကတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ တရားတို့ကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကောင်းသောနေထိုင်နည်းတွေနဲ့ နေသွားရင် ဖြစ်တာပါပဲ။ အမှန်က နေကွဲမဝိတက်ဟာ တော်လှန်ရေးဝိတက်ပဲ။ စ-သ-ယ-ဇ-က-ဟ တို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ တဏှာကို တိုက်ဖျက်ရမဲ့ တော်လှန်ရေးက အရေးကြီးတယ်။ မှန်သော နေကွဲမသက်ပွက ဘယ်လိုလဲ။ ဥပမာ-ဦးထွန်းခံ ယခုအခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲနဲ့ တောထွက်သွားရင် မကောင်းဘူးတော့ ပြောကြမှာပဲ။ သို့သော် မှန်တော့မှန်တယ်။

သမ္မာ ကောင်းသောသက်ပွကတော့ ဥပမာ-တောင်တွင်းမြို့မှာ စားကုန်၊သောက်ကုန်တွေ ရှားနေတဲ့အခါ ဦးထွန်းခံ ကိုဘမြိုင်တို့က လူအပင်ပန်းခံ၍ အောက်နယ်သို့ သွားပြီး ဝယ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် လူထု၏ သက်သာ ချောင်ချိရေးအတွက် အကျိုးအမြတ်မယူဘဲ ဖြန့်ဖြူး ရောင်းချလိုက်တယ်ဆိုရင် ကောင်းသော သက်ပွပါပဲ။ အဲဒါဟာ ကောင်းသောသာ ဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း လောကလူတွေ သမုတ်ခေါ်နေကြ တာကတော့ လူကောင်း သူကောင်းတွေပဲလို့ ခေါ်နေကြတာပါပဲ။ အဲ

အရေးကြီးတာက တော်လှန်ရေးကို အရင်လုပ်ရမယ်လို့ လူငယ်တွေပြောသလို ယခုလည်းပဲ တော်လှန်ရေး နေကွဲမကို အရင်လုပ်ပြီး သွေးစုပ်တဏှာကို အသွင် **၆၆** ပြောင်းပစ်ရလိမ့်အံ့မယ်။ လူတို့ကို ပထမ မလုပ်ခဲ့ ရင် **နေကွဲမတော်လှန်ရေးကို** အ၊ဗျာပါဒ၊ အ၊ဝိဟိသာ တို့ကိုပါ မလုပ်နိုင်ဘဲ လျော့ **တဏှာ** က လျော့တုန်တတ်တယ်။ မနေကွဲမဖြစ်အောင်ကလည်း **တဏှာရှုကြီး**ကို မနိုင်ရင် မနေကွဲမနဲ့ ဝေးဝေး သွားတတ် **အလွန်ကျော်စာပါ**။ သေးတယ်။ တဏှာ ရှုကြီး **၆၇** က ဘယ်လောက်များ တတ်နိုင် သလဲဆို တစ်ခါ တစ်လေ ဟုရားရှေ့တောင် ရောက်အောင် ဟုတ်သယောင်ယောင် မဟာ နဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။

ကျောင်းသို့လာရောက်၍ သီလများ ဆောက်တည်ကြတဲ့ ကာမကြီးတွေကို ဘယ်လိုများ ဆွဲဆောင်တတ်သလဲဆိုရင်- တဖြည်းဖြည်း သူ့မော်ကိုသွင်းပြီး ကျောင်းကန်ဘုရားလာရတာ နေပူလို့ ခြေအေးလို့ နေထိုင်မကောင်းလို့ဆိုပြီး ဆွမ်းခံကြလာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းများထံ သီလယူလည်း အတူတူပါပဲနဲ့ အဲသည် တရွေ့ရွေ့နဲ့ သံယာတော်များထံ သီလယူရတာ လျှစ်ရောတန်းစရာကလေးပါမှ ဖြစ်ပါသလေ။ ဘုရားထံမှာပဲ ယူတော့မဟုတ်ဆိုပြီး အိမ်က ဖန်ပေါင်းချောင်နဲ့ ဘုရားရှေ့တော်သို့ ရောက်ပါလေရော။ အဲသည်တော့ နေကွဲမနဲ့ သာ၍ဝေးမသွားပေဘူးလား။

အဲဒါဟာ တဏှာရှုကြီးက ပြန်၍ ဆွဲဆောင်သွားခြင်းပဲ။ တဏှာ ရဲ့စပိုင်ကို လူတိုင်း မသိကြဘူး။ တဏှာရဲ့စပိုင်က အမျိုးမျိုး ဝါဒဖြန့်ပြီး ဖျက်နေတာပဲ။ မဖျက်ဘဲ နေပါ့မလား။ နေကွဲမတော်လှန်ရေးဆိုတော့ တဏှာက အလွန်ကြောက်တာကို မဖျက်ဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ ဆရာစံတုန်းက သေးသေးပဲ ထင်နေရပေမယ်လို့ တော်လှန်ရေးဆိုတာ နိုင်ငံကို တုန်လှုပ်တာပဲ။ သည်မလဲ နေကွဲမတော်လှန်ရေးကို တဏှာက အလွန်

ကြောက်တာပေါ့။ တော်လှန်ရေးပျက်အောင် ဖျက်တဲ့လူတွေဟာလည်း အလွန်များတယ်။

ဥပမာ-ကိုဘမြိုင် တောထွက်တော့မလို့တဲ့ ဆိုရင် ကလေးတွေ ဖျက်နှာကို ထောက်ပါအုံး။ မိခင်ရှိရင်လည်း သူများမထောက်ချင်ရင် နေပါ။ မအေအိုကြီးဖျက်နှာနဲ့ ကိုယ်အမြဲ ဆွမ်းချက်လှူနေတဲ့ ဘုန်းကြီး ဖျက်နှာတွေကို ထောက်ထားပါအုံးလေး ဘာလေးနဲ့။ အမြဲတမ်း တဏှာရဲ့ ဘက်တော်သားတွေက ဆွဲလျှက်ရှိနေတာပဲ။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့် ချင်ရင် ညကျတော့ ကိုယ့်ဟာကို ငါတောထွက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ ထွက်ကြည့်ကြစမ်း။ နောက်ငါးမိနစ်မကြာဘူး။ ဖျက်မဲ့သူဟာ ပေါ်လာတာပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မထွက်နိုင်ကြဘဲနဲ့ သူများကို လာလာဖျက် လေ့ရှိကြတယ်။

သို့သော် ရင့်ကျက်သောအမြင်မှန် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ရင်တော့ သည်နေကွမကို ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္တဟာ ယသော်ဓရာကို မြေပုပ်ကြီးထင်ပြီး ထွက်လာသလို ရင့်ကျက်သောသမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် နေကွမသက်ပွဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြကုန်ရာသတည်း။

သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၉) ရက်နေ့ဟောသော တရားပွဲ

မိစ္ဆာဝါစာမဂ္ဂင်

မှန်သော၊ ကောင်းသော စကားဆိုခြင်း။ စကားဆိုတာ ပါးစပ်က ပြောတာပါပဲ။ ပါးစပ်က ပြောတာပေမယ်လို့ ကောင်းသောစကားပြော ပြီးထက် မကောင်းတဲ့စကား၊ အကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေကို အများဆုံး ပိုမို ပြောဆိုလေ့ရှိကြတယ်။ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ သည်ပါး စပ်တည်းဟူသော တစ်မိပေါက်ချင်းပေမယ်လို့ မတူကြဘဲ မကော်ငံတာ လည်လည်း ပါးစပ်က ထွက်နိုင်တယ်။ ကောင်းတာကိုလည်း သည်ပါးစပ် က ထွက်တာပဲ။

- သမ္မာဝါစာမဖြစ်ဘဲ မိစ္ဆာဝါစာက ဘယ်ဟာတွေလဲ။
- ၁။ မုသာဝါဒ . . . လိမ်ပြောခြင်း
- ၂။ ပိသုဏဝါစာ . . . ဂုံးချောခြင်း
- ၃။ ဖရုဿဝါစာ . . . ကြမ်းတမ်းသောစကား
- ၄။ သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ . . . အကျိုးမရှိသောစကား
- ထိုအထက်ပါ အခြေခံ မိစ္ဆာဝါစာတို့ကို ပြောင်းပြန်လှန်၍
- ၁။ သစ္စယဝါဒီ . . . မှန်သောစကား
- ၂။ သမဂ္ဂါရာမော . . . ညီညွတ်အောင်ပြောခြင်း
- ၃။ နေလာကဏ္ဍသုခါ . . . နှသောစကား နားခံသာအောင် ပြောခြင်း
- ၄။ ကာလဝါဒီဘူတဝါဒီ . . . အချိန်အားလျှော်စွာ ဟုတ်မှန်ရာ ပြောခြင်း

ထိုသို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆင်ခြင်တိုင်းဆန္ဒ ပြောဆိုသုံးစွဲသွားကြလျှင် မှန်သောနဲ့ ကောင်းသောစကားဖြစ်၏ဟု ဆိုရ တာပဲ။ ဘာသာတိုင်းကလည်း ထိုလျှာနဲ့ ပါးစပ်တို့ကို နိုင်အောင် ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရန် အရေးတကြီး ဟောပြော၍နေကြတယ်။

ဓာတုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဓာတုပုဂ္ဂိုလ် ဓာတုပုဂ္ဂိုလ် တဲ့။

ဇာတိသမ္ဘာ- မွေးဖွား၍လာသော၊ ပုရိသသမ္ဘာ- သတ္တဝါ၏၊ မုခေ- ပါးစပ်တွင်း၌၊ ကုဒါရီ- ဓားမတစ် ချောင်းကို၊ ဇာယတေ- ဖြစ်ပေါ်၍လာလေ၏။

အဲ-ဤကဲ့သို့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ထွန်း၍ လာခဲ့လျှင် ပါးစပ်တွင်း၌ ဓားမတစ်ချောင်း ပါလာ တာပဲတဲ့။ သည်ဓားမက ဘယ်သူ့ကို ခုတ်သလဲ ဆို ရင် မိမိကိုယ်ကို အရင်ခုတ်တယ်တဲ့။ သည် စကား ပြောခြင်းကြောင့် ဒုက္ခအလွန်ပေးလွန်းလို့ 'ဓမ္မိ က ထာဝါ အရိယောဝါတုဏှိဘာဝေါ' လို့ ဘုရားရှင် က ဆုံးမတော်မူခဲ့တယ်။ ဓမ္မိကထာဝါ- ဘုရား စကားများကို ပြောဆိုခြင်းမလွဲ၍၊ တုဏှိဘာဝေါ- မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကြခြင်းက မြတ်၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ စကားပြောတော့မယ်ကြံလျှင် ပြောမည့်စကားသည် ကုသိုလ်ရမယ့် စကားလား၊ သို့မဟုတ် သူ့ရော ကိုယ်ပါ အကျိုးရှိမည် စကားလား၊ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောရမယ်။

ယခုတော့ ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်းမရ ကုသိုလ် လည်းမဖြစ်သော 'မုသာဝါဒ၊ ပိသုနဝါစာ၊ ဖရုဿ ဝါစာ၊ သမ္ဗုပ္ပလာပ'

၆၆

သူရောကိုယ်ပါ

လုံစ

အကျိုးမရတဲ့

စကားတွေကို

ပြောနေမယ်အစား

မပြောဘဲ

ဆိတ်ဆိတ်နေတာ

ဖြစ်၏

၉၉

စကားတို့ကိုသာ ပေါက်လွတ်ပဲစား ပြောဆိုလေ့ရှိကြသောကြောင့် ဝစီကံ ၄ ပါးဟု အရင်းခံထားပြီး ဆုံးမခဲ့ခြင်းပဲ။ မုသာ ဝါဒဆိုတော့ လိမ်လည်၍ ပြောခြင်းကို ဆိုသည်။ ပိသုန ဝါစာက ငုံးချောခြင်းတဲ့။ ဟိုလူနဲ့ သည်လူကြားမှာ ချောပေးခြင်းပဲ။ ချောပေးခြင်းဆိုတာ ပြေပြစ် ညီညွတ် ရုံတင် မကတော့ဘူး။ ချောလွန်းအားကြီးကြလွန်းလို့ လဲကြ၊ ကွဲကြရအောင်၊ မတည့်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြ တာပဲ။

၆၆
ယူမကြာရဲ့
ယူသစ္စာထဲ
တစ်ပါးပါးကို
ချိုးဖျက်ခဲ့ရင်
ကျွန်တို့
တစ်ခုလုံးကိုပင်
ဖျက်စီး
သွားနိုင်သည်ဟု
ဘုရားရှင်
ဟောတော်
မူခဲ့တယ်
၉၉

ဖရုဿဝါစာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတဲ့။ ၎င်းကတော့ နားထောင်ရတဲ့သူက ဆုံးဖြတ်တာပါပဲ။ ပြောသူက ကြမ်းတမ်းပေမယ်လို့ ဒေသအလိုက် ကရင်လူမျိုးများကျပြန်တော့ ယောက်ဖကြီးလို့ ခေါ် ပေမယ်လို့ သူတို့အဖို့မှာ ချီသာတဲ့စကား ဖြစ်နေ တာပဲ။ ပြောတိုင်းလည်း ဖရုဿဝါစာမဖြစ်။ ဒေသ အလိုက် နားထောင်တဲ့ လူမျိုး၏စရိုက်အပေါ်မှာ အ တည်ဖြစ်တာပါပဲ။ သမ္ဗုပ္ပလာပဝါစာက သောင်း ပြောင်းတွေလာ ဘာအကျိုးမျှမရှိ ခေတ်သုံးစကားနဲ့ ပြောရရင် ပန်းနေတဲ့စကားတွေပေါ့လေ။

အဲဒီလို သူရောကိုယ်ပါ လုံးဝအကျိုးမရ တဲ့ စကားတွေကို ပြောနေမယ့်အစား မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတာက မြတ်၏။ ပြောလိုလျှင်လည်း တရားစကားသာ ပြောဆိုကြမှ ကိုယ်ကိုးရ၍ ဘုရား၏ အလိုကျလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

သို့သော်လည်း ဈေးစကားအရ ကုန်ဈေးနှုန်း ဘယ်လိုလဲ၊ မော်

တော်ကားခက ဘယ်လောက်လဲဆိုတဲ့ ပြောရိုးပြောစဉ်စကားကိုတော့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကောင်းသောစကားဖြစ်သဖြင့် အကုသိုလ်လည်း မဖြစ်၊ ငရဲလည်း မကြီးသောကြောင့် ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ သည်လိုဟာ တွေပါ ရှောင်နေရင်လည်း လူ့အ၊ ပဋိပဒါသာ လုပ်ဖို့ရှိတော့တာပဲ။ သို့သော် သမ္မာဝါစာ မှန်သောစကားအစစ် ဖြစ်အောင်ကတော့ အထက်ပါ ဝစီဒုစရိုက် ၄ ပါးက လွတ်မှပဲ ဖြစ်ကြမယ်။

သမ္မာဝါစာကိုသာ ပြောနိုင်ကြရင်တော့ တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ဖြစ်စေ၊ အများနဲ့ဖြစ်စေ၊ အကျိုးအလွန်များပါတယ်တဲ့။ အကျိုးယုတ်ဖို့ ဆိုရင်လည်း ဘုရားသခင်ဟောကြားခဲ့သမျှသော ဝိနည်းတော်တွေမှာဖြစ်စေ၊ သစ္စာတရားက လွဲ၍ မည်သည့် တရားတွေအပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ဖောက်ဖျက်လျှင် တော်သေး၏တဲ့။ ဓမ္မစကြာရဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ ထဲက တစ်ပါးပါးကို ခိုးဖျက်ခဲ့ရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ဖျက်စီးသွားနိုင်သည်ဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။

ယခုအခါ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဆူပွက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ အခြေအမြစ်ကို လိုက်ရှာကြည့်တော့ နိုင်ငံတိုင်း၊ နိုင်ငံတိုင်းတို့တွင် PROPAGANDA ခေါ်တဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနတို့ကို မြောက်မြားစွာ ငွေတန်ကြေးကျခံပြီး ဖွဲ့စည်းလုပ်ကိုင်နေကြခြင်းတို့ကို တွေ့ရတယ်။ ၎င်းတို့အလုပ်တွေဟာ ဘာတွေလဲလို့ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အကောင်း တွေပဲလို့ ထင်မနေကြနဲ့။ ယခုဟောခဲ့တဲ့ သမ္မာဝါစာကို

ယခုအခါမှာ
ဘုန်းကြီးတွေကတောင်
သံယောင်လိုက်၍
သံယာယုတ်ဖို့
ဖွဲ့စည်းပြီး
ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာန
ထားရှိလုပ်ကိုင်
နေကြပြန်တယ်။

မျှော်ပြန်လှန်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေပဲလို့ တွေ့ရတယ်။ ယတင်းစာများထဲမှာလည်း စာလုံးကြီးတွေ၊ လက်သီးဆုပ်လောက်ကြီးတွေ ထိပ်ကတပ်ပြီး ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်ခေါင်းကြီးကို လက်ပစ်ရဲ့နဲ့ ပေါက်လို့တဲ့။ ဘယ်စစ်ပွဲမှာဖြင့် စစ်သားတွေ အတုံးအရုန်း မသေကုန်ပတ်နဲ့။ သူတစ်ထူးတိုင်းပြည်ကို နိဗ္ဗိတုအောင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်တော့ အထင်ကြီးအောင်ဆိုတဲ့ ဝါဒတွေ ရေးထည့်နေကြတာပဲ။ အဲဒါအတွင်းကစာကို သေချာအောင် မဖတ်ဘဲ သာမန်ကာ၊ ရှန်ကာ ထိပ်က စာလုံးကြီးတွေတင် ကြည့်နေရင်တော့ တကယ်အမှန်တွေပဲလို့ ထင်နေကြမှာပဲ။ ဒီလိုအလုပ်ကိုပင် တော်တော်အထက်တန်းကျတဲ့ ပညာရှိ ပျိုလ်ကြီးတွေကိုမှရွေးပြီး လခများများပေးပြီး ဝါဒဖြန့်ပွားရေးဌာနရယ်လို့ အထူးပဲ ထားရှိလုပ်ကိုင်နေကြတယ်။

ယခုအခါမှာ ဘုန်းကြီးတွေကတောင် သံယောင်လိုက်၍ သံယာယုတ်ဖို့ ဖွဲ့စည်းပြီး ဝါဒဖြန့်ပွားရေးဌာနရယ်လို့ ထားရှိလုပ်ကိုင်နေကြ ပြန်တယ်။ အမှန်တရားတော်တို့ကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ဝါဒဖြန့်ရင်တော့ တော်ပါပေ။ ရဲ့၊ လောကထဲမှာ လူတွေလုပ်နေတဲ့ PROPAGANDA ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အလုပ်တွေကတော့ ဟောဒီ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်တို့ အုတ်မြစ်ကပြုပြီး ဖျက်နေတဲ့ အလုပ်တွေပဲလို့ ဆိုလောက်စရာတွေချည်းပါပဲ။ ၎င်းဝါဒဖြန့်ရေးဌာနဟာ မှန်တဲ့အလုပ်လား၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်လားလို့ သိလိုရင် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားပြောကြရာတွင် ထိုစကားသည် ဝါဒဖြန့်တာပါကွာ လို့ ကြားလိုက်ရတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပေါ့ပျက်ဖျက်ဖြစ်သွားခြင်းများကို ထောက်ချင့်ပြီး သိနိုင်တာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေအပေါ်မှာ ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဂျာမနီလူမျိုးနဲ့ သူတို့ရဲ့နိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာမှာ အထက်တန်းအကျဆုံး လောက်ပဲလို့ ပြောလောက်တဲ့နိုင်ငံဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ စစ်ပွဲရတာနဲ့

ဘုံးဘုံးကို လဲကျသွားတာပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ဟစ်တလာဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စည်းဝိုင်းတွေ ဝိုင်းထားပြီး သူများရဲ့စကားတွေ မကြားရ၊ သူပြောတဲ့ ဝါဒစကားတစ်ခုကိုသာ နားထောင်ရမယ်။ ယုံကြည်ရမယ်ဟု အတင်းရော၊ အမေ့ပါ လျက်စတာပိုတွေ ခန့်ပြီး လုပ်လိုက်တာ၊ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ကြရတာပဲ။

အဲဒါဟာ ဟောသည်သမ္မာဝါစာကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် ခုတွေ ဖြစ်ရတာပဲ။ မယုံ၍ စမ်းကြည့်လိုရင် မိုးလင်းကတည်းက စ၍ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့လူများကို မှန်တဲ့စကား မပြောကြပါနဲ့လို့ လုပ်စမ်းကြည့်ရင် သိလိမ့်မယ်။ ထို့အပြင် ကိုယ့်အိမ်ကနေပြီး တစ်နေ့လုံးလုံး မြင်မြင်သူ မျှတို့ကို ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲဆို၍ နေစမ်းကြည့်ရင် ချက်ချင်း ခုကွဲမဖြစ်ဘူးလား၊ ဖြစ်မလား သိလာနိုင်ပါတယ်။

PROPAGANDA ဝါဒဖြန့်တဲ့ဌာနက သုံးလိုက်တဲ့ စကားလုံးလေးတွေကတော့ အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ် စကားလုံးလေးတွေနှင့် ယုံကြည်နှစ်သက်စရာ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဝမ်းသာအားရလောက်အောင် သုံးနှုန်းထားကြပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် အဲဒီဌာနမျိုးရှိတဲ့နိုင်ငံမှာ နေရတဲ့ လူတို့ဟာ အလွန်ထက်တဲ့ဆောက်ပြားပေါ် ရပ်နေရတာနဲ့ တူတာပဲတဲ့။ အလွန်တည်တည်မတ်မတ် နေတတ်မှ တော်ရုံကြမှာကိုး။

မြန်မာပြည်မှာလည်း အမေရိကန်ဗျူရိုစီပြီး လာဖွဲ့ထားတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့ဌာနက တစ်ခါတစ်လေ အလွန်လှတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေကို ရိုက်နှိပ်ဝေငှနေကြတယ်။ အတွင်းကစာကို ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ အဘက်ဘက်က မြန်မာလူမျိုးများ သွားရေကျလောက်အောင် သူတို့ရဲ့နိုင်ငံကို အထင်ကြီးသွားချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် ရေးထားသဖြင့် သဘောကျတဲ့ လူနဲ့တွေ့ရင် ကောင်းတယ်ကွလို့ ပြောဖော်ရတဲ့လူ တီးလာတာပေါ့။ အဲဒီလိုဟာတွေ လိုလားကြ၍ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဖွဲ့စည်းထားရခြင်းတွေပဲ။

အထွေထွေအချက်အလက်

ရင်းမဂ္ဂင်ကလည်း

သမ္မာ-မှန်သော ကောင်းသော။ ကမ္မန္တလုပ်ခြင်း-မှန်သော ကောင်းသော အလုပ်တို့ကိုသာလျှင် လုပ်ကြရမယ်လို့ ဟောတော်မူခဲ့ မြင်ပဲ။ လိုရင်းက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်၍ မှားတဲ့အမှုတွေကို ရှောင်ကြဖို့ပဲ။

အရင်းခံဖြစ်တဲ့

ကာယကံ ၃ ပါး ကတော့

- ၀၁။ ပါဏာတိပါတ သူ့အသက်သတ်ခြင်း။
- ၀၂။ အဒိန္နာဒါန သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း။
- ၀၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ကာမ၌ မမှန်သောအကျင့်။

- ◆ သပ္ပကမ္မန္တ ◆ ထိုအထက်ပါ အချက်ကြီး (၃) ခုလောက်
- ◆ စိုတော့ ◆ ကိုသာ လူတွေက နားလည်နေကြတော့ ကာယ
- ◆ ယုဂင်အခြေ ◆ ကံမူဆိုရင် ဓားမကြီးတိုကိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ခုတ်
- ◆ ပြောပြရရင် ◆ သတ်မှ ကျူးလွန်ရာရောက်တယ်လို့ ထင်နေ
- ◆ ၀-သ-ဗ-က-ဟ တို့ပါ ◆ ကြသဖြင့် ပွဲသွားကြည့်ရင် ကာယကံမူမဟုတ်၊
- ◆ အသေးစိတ် ◆ ဈေးထဲက သူများသတ်ပေးတဲ့ ဝက်သားဝယ်
- ◆ ဆောက်တည် ◆ စားတာ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဟု အောက်မေ့ကြ၍
- ◆ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ ◆ ကျူးလွန်လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ သမ္မကမ္မန္တဆိုတော့
- ◆ သပ္ပကမ္မန္တအစစ် ◆ မဂ္ဂင်အခြေ ပြောပြရရင် ၀-သ-ဗ-က-ဟ
- ◆ ဖြစ်နိုင်တယ် ◆ တို့ပါ အသေးစိတ် ဆောက်တည်၊ ထိန်းသိမ်း
- ◆ ◆ နိုင်မှ သမ္မကမ္မန္တအစစ် ဖြစ်နိုင်တယ်။
- ◆ ◆ မျက်စိက ပွဲကြည့်တာနဲ့ ဝက်သားကို
- ◆ ◆ ဝယ်စားတာ အဘယ့်ကြောင့် ကာယကံမူ

ဖြစ်ရသလဲဟု မေးခဲ့မှု မျက်စိ၊ နား၊ လျှာတို့က မိမိတို့ကိုယ်မှ တစ်ခြား
မဟုတ်သောကြောင့်၊ အထက်တန်းအရိယာတို့ အလိုကျတော့ မျက်စိက
လည်း ခိုးလို့ဖြစ်ခြင်း၊ နားကလည်း ခိုးနိုင်ကြခြင်း၊ လျှာကလည်း ခိုးနိုင်ကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသောကြောင့် မဂ္ဂင်၏လိုရင်းအရ စ-သ-ဃ-ဇ-က-ပ
အားလုံးတို့ကို သမ္မာကမ္မန္တဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်း၊ ဆောက်တည် ကြ
တယ်။ မျက်စိ၊ နား၊ လျှာတို့က ကျူးလွန်ရင်လည်း ကာယကံမူတွေပဲ
နားလည်ကြရမယ်။

ထိုမဂ္ဂင်ဟာ ကာယနဲ့ပတ်သက်၍ မ
ကောင်း၊မမှန်တွေ မလုပ်ရဟု ကာယကံ ၃ ပါး
အခြေခံထားတော့ စ-သ-ဃ-ဇ-က ၅ဦး
ကော်မတီအပေါ်၌ ဟဒယဌာနမှူးကြီးက
အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အင်ပါယာမှာ မင်းဘား ကော်မတီ
တို့က အစီရင်ခံလိုက်၊ ဌာနမှူးကြီးက ညွှန်ကြား
လွှာပို့လိုက် တွေ့ဆုံစည်းဝေးကြ၍ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တိုင်းပြည်ကြီးကို
အဖက်ဖက်က ဒုက္ခဖြစ်အောင် ချေမှုန်းတိုက်
ဖျက်နေကြတာပဲမဟုတ်လား။

ထိုအထဲတွင် 'ဇ' ဆိုတဲ့ မင်းဘားလူကြီး
က ဇိမ်ခံမှုနဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးပါ ၂ ဌာနကိုင်ပြီး
အလုပ်လုပ်နေလေတော့ သမ္မာဝါစာနဲ့ သမ္မာ
ကမ္မန္တ မဂ္ဂင် ၂ ခုဟာ ဆက်သွယ်ရေးဖြစ်နေ
သဖြင့် 'ဇ' မင်းဘားရဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးချက်၊
အဆိုသွင်းချက်တို့ကို ကျန်တော်မတ်လူကြီး
တို့နှင့် ဌာနမှူးကပါ လက်ခံသဘောတူ

ထိုမိစ္ဆာဝါစာနဲ့မိစ္ဆာကမ္မန္တ
အလုပ်တိုက်
ရပ်တန်းကပရပ်ဘဲ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း
ကင်းရှုစောင့်ရှောက်
ထိုမှ အမြောက်တည်ယူသော
ပရိတ္တတေ့ကြောင့်
ရှေ့အရှိ၌
ဒုက္ခကလွတ်မြောက်ရန်
ရှောင်လင်းချက်
မရှိသလောက်ပါပဲ။

အတည်ပြုကြလျက် ခန္ဓာကိုယ် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံး မငြိမ်မသက်
ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်နေကြရတာပဲ။

ထိုကဲ့သို့ အလားတူ လောကကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို ကြည့်လိုက်သော်
ပါစာဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဝါဒဖြန့်၍ မဂ္ဂင်၏သမ္မာဝါစာကို ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်း
မျှော်လင့် ကာယဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တို့ကပါ လိုက်လံကျူးလွန်ကြပြီး ငုံးဒဏ်၊
အမျှော်တံဖက်ကို မခံနိုင်ကြဘဲ တစ်နေ့တစ်ခြား ပျက်စီးနေခြင်းကိုလည်း
တိန်ကြသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ထိုမိစ္ဆာဝါစာနဲ့ မိစ္ဆာကမ္မန္တအလုပ်တို့ကို ရပ်တန်း
က မရပ်ဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း ကင်းရှုစောင့်တော့ ထိုငုံး၊ အမြောက်
ကျူးလွန်သော ပရိက္ခရာတွေကြောင့် ရှေ့အဖို့၌ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ရန်
မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက်ပါပဲ။

သို့ ထိုကိစ္စက မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရန်လဲဟု မေးလျှင်တော့
အယ်သုမပြု မိမိမှချည်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကျပ်တိုက်
တွေက ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ နေချင်ကြတာကိုး။ ထိုကဲ့သို့ အေးအေးချမ်း
ချမ်း နေချင်ကြတော့ တိုင်းပြည်တစ်ခုရဲ့ ငြိမ်သက်အောင် အုပ်ချုပ်မှုတွင်
ကျန်းတပ်ကြီးလည်း လိုပါသေးတယ်။ ရေတပ်ကြီးလည်း လိုပါသေးတယ်။
မည်သူပဲမဆိုငြားတော့ အမိထားပြီး ဘုရားတောင် ပွင့်ရပါသေးတယ်လို့
ဆိုပြီး ပြောဟော၍ ဝါဒဖြန့်လာခဲ့တော့ ငြင်းပယ်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘဲ၊
လယ်ခွန်တော်၊ အိမ်ခွန်တော်တွေမှစ၍ အစစအရာရာ အခွန်တော်တွေ
ကိုပါ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေကပေးပြီး အားပေးလာခဲ့ရတော့ အားလုံး
အတူတူပဲ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ။

အစည်းအဝေးခေါ်တဲ့အခါ ဖောက်ပြန်ရေးလား၊ သွေဖီရေး
တက်ကလားဟု ၎င်းတို့၏ဝါဒစကားတွေအရ မေးမှာကို ကြောက်နေရ
သဖြင့် အစည်းအဝေးသို့ မသွားဘဲ မနေခံကြဘူးမဟုတ်လား။ နားအေး
အေးနေချင်လို့ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခါနီးများတောင် စည်းဝေးစရာ

ရှိတယ်လို့ ဆိုရင် မင်းတို့လုပ်သလို တို့လည်း အတူတူပါပဲလို့ သဘောတူချက်ပေးပြီးမှ လာခဲ့ကြရတာပဲမဟုတ်လား။

ထိုဝါဒဖြန့်နည်းအလုပ်တွေဟာ ယခုမှ မဟုတ်။ ရှေးယခင် လွန်လေပြီသောအခါက ကောရေဗုတိုင်း၌ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ ဒေါနပုဏ္ဏားနှင့် ပန္နဝညီနောင်တို့ အထုပ်ထွက်မှာ ဝါဒဆိုတဲ့ “မိစ္ဆာဝါစာနဲ့ မိစ္ဆာကမ္မန္တ” တို့ကြောင့် တပည့်နဲ့ဆရာ၊ အဖေနဲ့သား၊ အစ်ကိုနဲ့ညီ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ရသော စစ်ပွဲမျိုး၊ ယခုလောက် ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြား မများသော်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် တွေ့ဖူးခဲ့ကြရတယ်။

ထို့ကြောင့် သမ္မာဝါစာနှင့် သမ္မာကမ္မန္တ မဂ္ဂင်ကို ဆန့်ကျင်၍ ချိုးဖောက်ခဲ့လျှင် ဤမျှလောက် ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ခဲ့ရခြင်းများကို သိရှိခဲ့ကြရပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မလွဲမရှောင်သာ၍ စကားပြောဆိုကြရသည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ လုပ်ကိုင်ရမည့် ပေါ်ပေါက်၍လာသော အလုပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ မိစ္ဆာဝါစာနှင့် မိစ္ဆာကမ္မန္တ မဖြစ်ကြစေဘဲ၊ မှန်သောစကားကောင်းသောအလုပ်တို့၌သာလျှင် ပြောဆို၊ သုံးစွဲ၊ လုပ်ကိုင်၊ နေထိုင်ကြပြီးသကာလ “ဓမ္မကထာဝါ အရိယောဝါ တုံဏှိဘာဝေါ” အရ ကျင့်ကြံ၍ အထူးစောင့်ထိန်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေထိုင်ကြကုန်ရသတည်း။

အသက်မွေးမှု

ကာလိဝဆိုတာ ဘာလဲ။ အသက်မွေးတာ၊ အသက်မွေးမှုပဲ။ အသက်မွေးမှုဆိုတာ ဘာလဲ မပါဆို့မိ။ (ရှာဖွေစားတာပါဘုရား) ဟုတ်ကဲ့လား မပါသက်ရှည် ။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား. . .)။

ဒကာမကြီးတွေ ငံ့ရေးရောင်းတာက ဘာလုပ်တာလဲ၊ အသက်မွေးမှုပဲ မဟုတ်လား။ ပဲကြီးလှော် လှော် ရောင်းကြတာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အသက်မွေးမှုပဲ မဟုတ်လား။ အသက်မွေးမှုကို မြန်မာလို နားလည်အောင် ပြန်လိုက်တော့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ဒေါ်အေးစိန်။ မြန်မာမကြီးတွေ ဗမာလို မပြန်တတ်သေးတာက ခက်နေသေးတယ်။ ဒေါ်လှဝိုင်း မြန်မာလိုလဲ ခမ်းပါ။ “ဘယ်လိုမှ မလျှောက်ကြ” ဒေါ်ဆွဲမိက တော်သေးတယ်။ အသက်မွေးမှုဆိုတာ အလွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ ရှေးစကားပဲ။ ယခုကာလ စကားလည်း ရှိသေးတယ်။ မြန်မာလို ပြန်ကြစမ်းပါ။

အသက်မွေးမှုကလေးဟာ သက်ရှိသတ္တဝါများ ၆၆ နေ့ရှိသမျှ ၅၅ လုပ်နေကြရာတွင် ကောင်းသောနဲ့ပွန်သော ဖြစ်စေရမယ်တဲ့

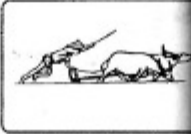
၆၆ အမှန်က အသက်မွေးမှုဆိုတာ အသက်ကလေး ပသေအောင်၊ အသက်ရှင်နေအောင် စားဖို့ပဲ

အမှန်က အသက်မွေးမှုဆိုတာ အသက်ကလေး မသေအောင်၊ အသက်ရှင်နေအောင် စားဖို့ပဲ။ ပဲကြီးလှော်ရောင်းတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ စားဖို့။ တံငါ

သည်လုပ်တာ၊ စားပြတိုက်တဲ့အလုပ်၊ အထည်
 ရောင်းတဲ့ အလုပ်၊ အလုပ်မှန်သမျှအားလုံး
 တို့ဟာ စားဖို့ အသက်မွေးမှုတွေပဲ။ ကိုယ့်
 ဝမ်းအတွက် ၂ ရက်လောက်သာ မစားဘဲနေရ
 ရင်တော့ မနေနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဘာအလုပ်ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် အထက်တန်းက အောက်တန်းထိ
 ဘုရားသခင် ဆွမ်းခံရတာနဲ့ စားပြတိုက်တာ၊
 ထောင့်က ကျားကြီးတွေပါ အစာရှာရတာ
 ဟာ စားဖို့အတွက် အသက်မွေးမှုတွေ အာဇီဝ
 အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတာပါပဲ။

အဲဒီရဲ့ အသက်မွေးမှုကလေးဟာ
 သက်ရှိသတ္တဝါများ နေ့ရှိသမျှ လုပ်နေကြရာ
 တွင် ကောင်းသောနဲ့ မှန်သော ဖြစ်စေရမယ်
 တဲ့။ ဘုရားသခင်က ရဟန်းများကျတော့ ဘာ
 ကြောင့် လယ်ထွန်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းတို့ကို
 တားမြစ်ခဲ့သလဲ။ ထိုအလုပ်တို့ကို လုပ်ကြရင်
 မှန်သောချည်း မဖြစ်နိုင်ခြင်းကြောင့်
 လူတွေထဲက တောင်းစားကြပေတော့လို့ဆိုပြီး
 ထိုတောင်းစားတဲ့အလုပ်တို့ကိုလည်း မှန်
 သောဖြစ်စေရမယ်လို့ မိန့်ဟတော်မူခဲ့တယ်။

အကယ်၍ ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေ
 လယ်ထွန်၍ လုပ်ကိုင်စားရရင် ဘာအဖြစ်မှ
 တော့ မရှိပါဘူး။ ကောင်းသောလောက်ကိုသာ ဖြစ်နိုင်ပြီး မှန်သောဖြစ်
 နိုင်ရန်ခဲယဉ်းသဖြင့် မလုပ်ကိုင်ကြရန် တားမြစ်ခဲ့ခြင်းပဲ။ ဆွမ်းခံစားရတာ

၎ အကယ်၍
 ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေ
 လယ်ထွန်၍
 လုပ်ကိုင်စားရရင်
 ဘာအဖြစ်ပူဇော်
 ပပိုပါဘူး
 ကောင်းသောလောက်ကိုသာ
 ပြုနိုင်ပြီး
 မှန်သောဖြစ်နိုင်ရန်
 ခဲယဉ်းသဖြင့်
 မလုပ်ကိုင်ကြရန်
 တားမြစ်ခဲ့ခြင်းပဲ။

ဆွမ်းခံစားရတာ

ကောင် စာပျက်ပြစ်အောင်
 လျှော့ချ၍ မိမိတစ်ကိုယ်
 များနေရာက လှည့်ပြန်
 ကားရတဲ့ အကုန်စား
 မမှောက်ထားပြီးနောက်
 မရောက်နေထိုင် တရား
 မယောအလုပ် ဖြစ်တာ

လုပ်မယ်လို့ဆိုရင် ဆွမ်း
 အတွက်လောက်အောင်
 လာရပြီး နေ့ဖို့ညစာမ
 ၍ သပိတ်ကိုရေဆေး
 သစ်ပင်ရင်း၌ သွား
 အားထုတ်နိုင်မှ မှန်
 ကိုး။

ယခုခေတ်ကျတော့ ကျုပ်တို့လို အသက်ကလေး တော်တော်ကြီး
 လာတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ငါ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပဲ။ ငါအကြီးဆုံးပဲနဲ့
 ဖိတ်ဟန်ကြီးတွေ လုပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံရမဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ကြ
 တော့ဘူး။ အဲသည်တော့ ဘယ် မှန်သော ဖြစ်နိုင်ကြတော့မလဲ။ ဘုရား
 မဂန္ဓာများကျတော့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းခံတော်မူတယ်။

ရှင်မဟာကဿပကြီးနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်
 ကိုယ်တော်တွေ လက်ထက်ဘုန်းကတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ဆွမ်းပင့်၍
 မကျေနပ်တော့ နေ့များတောင် ဆွမ်းမခံဘဲ မနေကြဘဲ ကိုယ့်ဟာကို ဆွမ်းကိုယ်
 ကိုင်ခံရအုံးမှ ကိစ္စပြီးခဲ့တယ်။ တစ်ခါကသာ မကျန်းမာခြင်းဖြစ်တာနဲ့
 ရုပ်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအတွက် အရှင်မောဂ္ဂလန်ကိုယ်
 တော်က ပွားရည်ဆွမ်းကလေး ခံပေးခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ရတယ်။

ရုပ်ရွာထဲက သံဃာငါးရာ၊ တစ်ထောင် ဆွမ်းပင့်၍ ကျွေးပြန်ရင်
 လည်း သပိတ်ကိုယ်စီယူလာကြပြီး နေ့ကပေါ်တဲ့ ယောက်ချိုကြီးတွေနဲ့
 ညီညီမျှမျှ သပိတ်ထဲသို့ လောင်းထည့်၍ လှူလိုက်ကြတာပဲ။ မှန်သောမ
 ဟုတ်ဘဲ မှားသောဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ကြလွန်းလို့ ကျုပ်သပိတ်ထဲကို
 ထပ်၍ ပိုပိုကလေးထည့်လိုက်စမ်းပါလို့ ဘယ်ရဟန်းတော်များမှ မပြောမ
 ပိုခဲ့ကြဘဲ ဝိနည်းကို စို့သေခဲ့ကြတယ်။

ယခုလုပ်နေကြတာလို စားပွဲခုံကြီးတွေနှင့် သံယာဇ်ရာ၊ တထောင်စာ ဆွမ်းပြင်နေရရင်တော့ မိုးချုပ်သွားတော့မှာပဲ။ ယခု ကျုပ်တို့ ခေတ်ကျတော့ ငဲ့ညာစရာကလေးတွေကို ထောက်ထားပြီး တပည့် ကျောင်းသားကလေးတွေအတွက်ကျန်အောင်နဲ့ မွေးထားတဲ့ ဆွေးနဲ့ ကြောင်တို့အဖို့ပါဆိုပြီး လမ်းဆုံးအောင် တန်းပေါက်ခံပြီး သပိတ်ပြည့်မှပဲ ပြန်ခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါ တစ်လေ မှန်ပဲသရေစာနှင့် ငှက်ပျောသီးကလေးများ ရလာရင် ငါ့ဒကွာရင်း မည်သူလာရင် ကျွေးဖို့တဲ့ဆိုပြီး ချန်ထားတဲ့ အလုပ်တွေကိုပါ လုပ်နေရလေတော့ ဘယ်မှာ မှန်သောအလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

- ☞ ဆွမ်းခံရတဲ့
- ☞ အလုပ်ဟာ
- ☞ လောဘဒေါသ
- ☞ မောဟတရားတွေ
- ☞ နှိပ်သွားအောင်
- ☞ တရားရစရာ
- ☞ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။

တကယ်တမ်း မှန်သောအလုပ် ဖြစ်နိုင်ရန်ကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ လမ်းစဉ်အရ သင်တန်းပြန်ပြီး ဆင်းကြအုံးမှပဲ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ လူ့လောက လူတွေလုပ်နေကြတာလည်း ပဲကြီးလှော်တစ်ပိဿာလျှင် အရင်းက တစ်ကျပ်ကတယ်။ လုပ်ခ၊ ကိုင်ခ၊ ကူလီခအနေဖြင့် တစ်မတ် အမြတ်ထားပြီး တစ်ကျပ်လေးပဲနှင့် ရောင်းပါတယ်လို့ အမှန်အတိုင်းပြော၍ ရောင်းကြရင် မှန်သောအလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော် ဒီလို အမြဲ မှန်သောအလုပ်ချည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျုပ်တို့ဘုန်းကြီးတွေမှ မဖြစ်နိုင်ရင် လောကလူတွေက သာ၍မဖြစ်နိုင်ကြဘူးပေါ့။ သို့သော် အပြစ်ပင်ရှိသော်လည်း ထောင်မကျလျှင် တော်သေးရဲ့ဆိုတဲ့အနေနဲ့ မှန်သော မဖြစ်နိုင်ရင် ရှိစေဦးတော့။ ကောင်းသောအလုပ်လောက်နဲ့ပဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၍ လုပ်ကိုင်နေကြရတော့တာပါပဲ။

ဆွမ်းခံရတဲ့အလုပ်ဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေ နှိပ်

လျှားဖောင် တရားရစရာ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဘုရားနေ၊ ဘုရားထိုင် အတိုင်း လုပ်ကိုင်သွားနိုင်လျှင်တော့ ကောင်းသောနဲ့ မှန်သောအလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။ သို့သော် သာမန်နဲ့မဖြစ်၊ တော်တော်ခက်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ကျုပ်တို့ မန္တလေးနေခဲ့တုန်းကတော့ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နံနက် ၆ နာရီကတည်းက ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆွမ်းခံသွားလိုက်ရတာ ၉-နာရီထိုးမှ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အများဆုံးရခဲ့တဲ့နေ့ဟာ ဆွမ်းဟင်း ၃ ခွက်ပဲ။ အဲဒီလို ပဲပြုတ်ကလေးကအစ ဟင်းကလည်း ၃ ခွက်ထဲရပြီး တစ်ထပ်ထဲလည်း စားရပြန်တော့ နယ်ရင်းဖတ်ရင်းနဲ့ပဲ ကုန်သွားတော့တာပဲ။ ငဲ့ညာစရာ တပည့်ကလည်း မရှိလေတော့ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ယခုတော့ ငဲ့ညာမှုတွေက များလာတော့ နှစ်ရာနှစ်ဆယ့် ခွန်နှစ်လွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တွေကို လုံ့ချင်လုံ့ပေမယ်လို့ သမ္မာအာဇီဝတော့ လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီငဲ့ညာမှုတွေကြောင့် ဟိုဟာကလေး ချန်ထားလိုက်။ ဟိုပစ္စည်းကလေးတွေ သိမ်းဆည်းထားလိုက်နဲ့ လုပ်နေကြခြင်းကြောင့် သူ့ခိုးအခိုးခံရခြင်း၊ ဓားပြအတိုက်ခံရခြင်း အမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံနေရတာပဲ။

မှန်သောနေနည်းဖြစ်တဲ့ ဘုရားလက်ထက်က နေနည်းကတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆို၍ သပိတ်နဲ့ပရိက္ခရာရှိတယ်။ ပန်းကန်မရှိ၊ ဖန်ခွက်မရှိ၊ လက်ဖက်ရည်ခရားမရှိ၊ ပရိက္ခရာအပြင် ဘာတစ်ခုမှမရှိသည့်အပြင် ခါးမှာဝတ်ထားတဲ့ သင်္ကန်းကလည်း သုဿန်ရှိ လူသေတို့ထံက ကောက်ယူ၍ ဆိုးထားသော ဖြစ်သလိုစပ်ဟပ်၍ မိမိတို့လက်နဲ့ချုပ်ထားတဲ့ သင်္ကန်းစုတ်တွေသာလျှင် ဖြစ်လေသောကြောင့် သူ့ခိုး၊ ဓားပြတို့ကလည်း မျက်စောင်းမှ မထိုကြဘဲ သမ္မာအာဇီဝ မှန်သောအသက်မွေးနေထိုင်နည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗဟိုခွရန်အပေါင်း ဒုက္ခဘေးတို့မှလည်း အေးသွားတော့တာပေါ့။ သို့သော်လည်း ဂေါတမဘုရား တရားဟာ ၅-ပါးသီလ၊ ၈-ပါး

၉-ပါး၊ ၁၀-ပါးသီလတို့လောက်တော့ တယ်မြန်ပါလား၊ တယ်လွယ်ပါလားလို့ အောက်မေ့လောက်စရာပေမယ်လို့ ဟောဒီ တကယ့်အခြေခံဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်ကျတော့ သမ္မာအာဇီဝမှာ ခံနေပါလေရော။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးများကောင် ထပ်ပြီး သင်တန်းဆင်းရအံ့တော့မှာပဲလို့ ပြောခဲ့ခြင်းပဲ။ ယခုတော့ဖြင့် ကောင်းသောလောက်နဲ့ပဲ နေပြီး မှန်သောနေထိုင်နည်းက မလွယ်လှသဖြင့် နောက်မှပဲ သင်တန်းထပ်၍ ဆင်းတန် ဆင်းကြပို့ပဲ။

ဦးပဉ္စင်းတို့ မဟာဝိဇ္ဇာရုံ ဆရာတော်ကြီးများ နေသွားပုံကတော့ ၄-တိုင်စင် ကျောင်းကလေးနဲ့နေပြီး အပေါက်ကလေးတစ်ခုသာ ဖောက်ထားတယ်။ အဲဒီအပေါက်ကလေးက အချိန်ကျရင် ဆွမ်းပွဲကလေးကို သွားတင်ထားရတာပဲ။ ဆွမ်းချည်းတင်ထားလည်း ဆွမ်းတစ်ဖို့ထဲ စားပြီး မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ နေတော့တာပဲ။

အနာဂတ်အာမေဓရွှင်

၎င်းမဂ္ဂင်က ဘာလဲ၊ ဝါယာမပဲ။ ဝါယာမဆိုတာ ဝီရိယပဲ။ ထိုဝီရိယဟာ မဂ္ဂင်အားလုံးတို့အတွက် လှည်းမှာတပ်ထားတဲ့ ဝန်ဆောင်ခွားလားကြီး ၂-ကောင်ကဲ့သို့ပဲလို့ ဥပမာပေးထားတယ်။ သူကလည်း ကောင်းသောနဲ့ မှန်သော ထိုနှစ်ခုကို အခြေပြုပြီး ဝါယာမ စိုက်ကြဖို့ပဲ။

ဝါယာမ, မဂ္ဂင်၏ အခြေခံကတော့

(၁) ဥပ္ပန္နာနံ ။ ။ အ,ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ပဟာနာယ ဝါယာမော၊
 မြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်ရန်

၆၆

**ထိုဟးယဝတ္ထုသည်
 အရံငါးပါးတို့ကို
 သို့မဟုတ်
 ဌာနဖြစ်တယ်**

၆၇

၆၆
 ယ-ယ-၀-ကတို့က
 ပြုလုပ်ထားသော
 အကုသိုလ်
 ကုသိုလ်တရားတို့ဟာ
 ၆၇
 ၆၉

ကြိုးစားတဲ့။

(၂) အနုပ္ပန္နာနံ ။ ။ အ,ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ
 အနုပ္ပိဒါယ ဝါယာမော၊ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်
 တရားတို့ကို မဖြစ်ရန်ကြိုးစားတဲ့။

(၃) အနုပ္ပန္နာနံ ။ ။ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ဥပ္ပိ
 ဒါယ ဝါယာမော၊ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့
 ကို ဖြစ်အောင်ကြိုးစားတဲ့။

(၄) ဥပ္ပိန္နာနံ ။ ။ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ
 ဘိယျော ဘာဝေယ ဝါယာမော၊ မြစ်ပြီးသော
 ကုသိုလ်တရားတို့ကို တိုးပွားအောင်ကြိုးစားတဲ့။

၎င်းသမ္ပပဒံတရား ၄ ပါးကို ဟောတော်
 မူခဲ့တယ်။ သို့သော် ထို သမ္ပပဒံတရား ၄ ပါးအရ
 မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တရား မဖြစ်အောင်နဲ့
 မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တရား ဖြစ်အောင် အား
 ထုတ်ကြရန် နားလည်သိရှိ လုပ်ကိုင်တတ်ကြသော်
 လည်း မြစ်ပြီးသား အကုသိုလ်တရားများကိုပယ်ရန်နှင့် ပြုလုပ်ဖြစ်ရှိပြီး
 မှီသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို တိုးပွားအောင် ကြိုးစားရမည်ဟု ဆိုရာ၌
 မှီပြီးသော အကုသိုလ်တရား၊ မြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့က ဘယ်
 အနားနေသလဲဟု သိရှိကြရန် လိုလာတယ်။ ရှိသောနေရာကို သိကြမှ
 ပယ်တတ်မည်။ ပွားများဖြည့်စွက်တတ်ကြမှာကို ထိုတရားတွင် မိမိ၌ရှိ
 သော ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို ပထမနားလည်ထားကြရမည်။

ထိုဟဒယဝတ္ထုသည် အာရုံငါးပါးတို့ကို သို့မဟုတ် သိမ်းဆည်းထားရာ
 ဌာနဖြစ်တယ်။ စ-သ-ယ-၀-က တို့က ပြုလုပ်ထားသော အကုသိုလ် ကုသိုလ်
 တရားတို့ဟာ ဟဒယဝတ္ထုမှာ ထင်နေတော့တယ်။ ၎င်းထင်နေသည်တို့ကို

မကောင်းလျှင် ဖျက်ပစ်ရမယ်။ ဥပမာ မကောင်းသော တရားဝင်လာလျှင် ဟဒယမှာ ဝလုံးထင်တယ်။ ကောင်းသောတရားဝင်လျှင် ကကြီး ထင်တယ်။ ဆိုကြပါစို့။ လက်နှိပ်စက်နှင့် စာလုံးများစိုက်သကဲ့သို့ ဖျက်စီး၊ နား၊ နှာ၊ လျှာနှင့် ကိုယ်တို့က အောက်ခံ ဟဒယဝတ္ထုပေါ်ကို မကောင်းသော အာရုံ အကုသိုလ်တရား၊ ဝင်က ဝလုံးတွေ ဝင်နေမည်ဖြစ်တယ်။ ကောင်းသောအာရုံ ကုသိုလ်တရား၊ ဝင်လျှင် ကကြီးကို ထင်တယ်။

ထိုကဲ့သို့ အရင်ထင်နေသော ဝလုံးတရားတွေသည် မကောင်းမှန်း သိကြ၍ နောက်ထပ်ထင်မည့် ဝလုံးကို မရိုက်မိစေဘဲ ထင်ပြီးသော ဝလုံးတို့အပေါ် ကောင်းသော ကကြီးတရား ထပ်၍ ထပ်၍ ရိုက်ခဲ့သော် မူလရိုက်ခင်းစွဲ ဝလုံးပျက်၍ ကကြီးသာလျှင် ထင်နေတော့မည် ဖြစ်တယ်။ ထို့ကြောင့် အားထုတ်ကြီးစားရမည့် တရား ၄ ပါးအနက် မကောင်းတရား ပယ်ရန်နှင့် ကောင်းတရား တိုးပွားအောင်ပြုလုပ်ရန်မှာ "ဟဒယ" ကို မူတည်ထား၍ စ-သ-ယ-ဇ-က တို့မှ မကောင်းတရား၊ ကောင်းတရား ဝင်တတ်ပုံများကို သဘောပေါက်၍ အားထုတ်ကြရမယ်။

လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အလုပ်ဟူသမျှတို့၌ သူမပါရင် မပြီးကြောင်း သိထားကြရမယ်။ လောကထဲ၌ ဒကာမကြီးတို့ ဈေးထွက်ရောင်းကြရာ မှာလည်း 'ဝါယာမ' ဆိုတဲ့ လုံ့လဝီရိယမရှိဘဲ ပျင်းရိ၍ နေရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့လိုလားချက် မပြည့်စုံတော့ဘူးတဲ့။ ထိုလုံ့လဆိုတဲ့ ဝါယာမ ဝါမှဟု မြင်ထားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားမှ အောင်မြင်အောင် အားထုတ်နိုင်မယ်။

ယခုလုပ်လို
ယခုရတာမျိုး
ပဟုတ်ဘဲ
အပြုပျော်လင်ချက်နဲ့
လုပ်မှလည်း
ပါပေး ၄၄
ဖြစ်နိုင်တယ်

မဂ္ဂင်တိုင်းကို အားထုတ် လုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ဒါနပြုမှုအတွက်၊ သီလဆောက်တည်မှုအတွက် ဟောဒီ ဝါယာမ ဝီရိယနဲ့ ပြည့်စုံလျှင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာပါ မှန်သော၊ ကောင်းသောအလုပ် ၂ ရပ်လုံးနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ ယခုလုပ်လို့ ယခုရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အမြဲ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လုပ်မှလည်း ဝါယာမဖြစ်နိုင်တယ်။

ဥပမာ-မြတ်လျှောက်သည် မကောင်းတဲ့အာရုံ ၅ လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိအလင်းတွေကို အမှန်အတိုင်း မစွဲအောင် မကပ်ငြိအောင် ရမယ်။ သို့မှသာလျှင် ဒကာကျမခံကြရမယ်။ အဲဒါ ယရှိကြ။ ဝီရိယတိုက်ပွဲမှာ ကို မနိုင်ရင်တော့ ချောက်မှာပဲ။

၆၆
ပျင်းရိမှုနဲ့
ဝါယာမ
ဆိုတာနဲ့ကတော့
အမြဲပဲ
တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာပဲ
၇၇

သွားရင် စ-သ-ယ-ဇ-ကတို့ ပါးတို့တစ်တွေနှင့် တွေ့ခဲ့ရောင် ဆလိုက်နှင့် ရွှေပါရုံ မြင်အောင်ထိုးကြည့်ပြီး ဝါယာမ လုံ့လနှင့် ဆွဲယူနိုင်မကြီးတွေ ချောက်ထဲ အကြောင့် မပျင်းကြနဲ့၊ ဝီရိယပျင်းဆိုတဲ့ ဟိုအကောင်ထဲက မတတ်နိုင်ဘဲ နေကြ

ယခုတော့ အလုပ်လျှင် ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး အရင်သောက်လိုက်ချင်သေးတာနဲ့၊ ဘာကလေး စားချင်နေသေးတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လာခဲ့ကြတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ခဏ အသာဖယ်ထားပြီး ဝါယာမလုံ့လလေးလည်း စိုက်ကြအုံးမှပေါ့။ ယခုတော့ တရားလာနာတာ၊ နာတာနဲ့ပဲ ဒွိနေကြသေးတယ်။ နောက်သီတင်း သမ္မာသတ် နဲ့ သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင်ကျရင်တော့ ဒကာမကြီးတို့ကို လုပ်ငန်းရဲ့လမ်းစဉ်ကို ပေးတော့မယ်။

ပျင်းရိမှုနဲ့ ဝါယာမဆိုတာနဲ့ကတော့ အမြဲပဲ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီနေ့လို မိုးမပြတ်ရွာပြီး လမ်းဆိုးနေတဲ့အခါ ကျောင်းရောက်လာတဲ့

လူ့စုဟာ မောင်ပျင်းကိုတိုက်ပြီး ဝါယာမက နိုင်လာလို့ ယခု တရားနာနေတဲ့ လူ့စုဟာဖြင့် ချီးကျူးရမှာပေါ့လေ။ မနိုင်လို့ အနှိုးပေးပြီး အိမ်မှာ ကုသိုလ်လည်းမရ၊ ခွေခွေကလေး အိပ်နေကြသူတွေအတွက်တော့ သနားစရာပေါ့။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝရဲ့အောင်မြင်ရေးဖြစ်အောင် သမ္မာ မှန်သော၊ ဇီဝ အသက်မွေးမှုတွင် မှန်သော၊ ကောင်းသော အသက်မွေးမှုဖြင့် နေထိုင်ကြလျက် ရှေ့တက်လမ်းတွင်လည်း သမ္မာ မှန်သော ဝါယာမ လုံ့လ ပီရိယနှင့် ပြည့်စုံအောင် မောင်ပျင်းတည်းဟူသော အမှောင်တရားကို တော်လှန်၊ ပယ်ဖျက်၊ သုတ်သင်ကြရာသတည်း။

သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၉) ရက်နေ့ဟောသော တရားပွဲ

သမ္မာသတိ + သမ္မာသမာဓိ

သမ္မာသတိဆိုတာ မှန်သော၊ ကောင်းသောသတိ အမြဲရှိကြဖို့ပဲ။ လောကထဲ၌ ကုန်နှင်ရောင်းစားတဲ့လူများ ထိုသတိ သာလိုမှာပဲ။ အဲဒီသတိကို အပ္ပမာဒေါ သတိအမြဲရှိစေရမယ်။ သတိအမြဲရှိတဲ့လူဟာ မသေနိုင်ဘူးတဲ့။ ပမာဒေါမရွံ့နောပဒံ သတိမရှိတဲ့လူဟာ အမြန်သေရမယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားက သတိကို အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထဟု ပမာနထား၍ ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

ဘယ်လောက် သတိရှိရမလဲဆိုရင် တစ်နှစ်မှာ ဆယ်နှစ်လ၊ တစ်လမှာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်၊ ဆယ်နှစ်လမှာ ရက်ပေါင်းသုံးရာခြောက်ဆယ်ရက်၊ တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ၊ တစ်နာရီလျှင် မိနစ်ခြောက်ဆယ်၊ တစ်မိနစ်လျှင် စက္ကန့်ပေါင်းခြောက်ဆယ် ရှိရာ၌ အဲဒီစက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ ရက်တိုင်း၊ လတိုင်း၊ နှစ်တိုင်း ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှ မလစ်စေရ။ စက္ကန့်တိုင်းက စ၍ အချိန်ပြည့် သတိရှိစေရမည်ဖြစ်တယ်။

အခြားနိုင်ငံ အချို့ဘာသာတို့ကတော့ Once a week Religious ခုနှစ်ရက် တစ်ပတ်၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်၌သာ တရားကျောင်းသွားပြီး ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ဘာကိုပဲလုပ်

- 📖 အိမ်ဟော
- 📖 သူများရဲ့
- 📖 ဘာသာရေးသွား
- 📖 သီတင်းပတ်ဘာသာ
- 📖 ပထင်နဲ့
- 📖 ဒကာမပြီးတို
- 📖 ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း
- 📖 သီတင်းပတ်ဘာသာပဲ

လုပ် လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်တဲ့ သီတင်းတစ်ပတ် ဘာသာပဲ။ အချိန်ပြည့် သတိနဲ့ တရားအားထုတ်ရမည်ဆိုတဲ့ ကျွန်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များလည်း သီတင်းပတ် ဘာသာသမားများကဲ့သို့ အလားတူ ဖြစ်နေကြတော့ တာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ?။

ယခု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်တဲ့ ဒကာမကြီးတွေရဲ့ လုပ်နေပုံတွေ ကြည့်လိုက်တော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပုသ်အဖိတ်နေ့ကျမှ ဈေးထဲသွားပြီး နောက်နေ့ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ စားဖို့ဆိုပြီး စားချင်တဲ့ အမဲသား၊ ငါးတွေ အကုန်ဝယ်၊ နောက်နေ့နံနက်၌ ချက်ပြုတ်ကြ၍ ကျောင်းသို့ယူလာ စားလား၊သောက်လား လုပ်ကြ၍ ညနေကျ အိမ်သို့ပြန်ကြပြီးနောက် သီတင်း အဖိတ်နေ့ ရောက်လာပြန်တော့တောင် ကိုယ်တိုင် သတိမရကြဘဲ အိမ်နီးနားချင်းက လှမ်းသတိပေးမှ သတိရလာပြီး ဟုတ်ပါတော်၊ ဟင်း ချက်စရာ ငါးခြောက်ကလေးတောင် မဝယ်ရသေးဘူးဟဲ့ ဘာဟဲ့နဲ့ ဈေးသို့ တစ်ဖန်သွားရောက် ကြိုက်ရာတို့ကို ဝယ်ယူ၊ချက်ပြုတ်၊စားသောက်တတ် တဲ့ အလုပ်တွေလောက်ကိုသာ လုပ်နေကြသဖြင့် အဖိတ်နေ့၌ သာ၍ဈေး ရောင်းကောင်းခြင်း၊ ဈေးရောင်းတဲ့ ဒကာမကြီးတွေက သာ၍ သိကြမှာပေါ့။

အဲဒီတော့ သူများရဲ့ ဘာသာရေး၌သာ သီတင်းပတ်ဘာသာ မထင်နဲ့၊ ဒကာမကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း သီတင်းပတ်ဘာသာပဲ။ ဘာမှ သွေးကြီး မွေးကြီး မလုပ်ကြနဲ့။ အတူတူပဲ။ အဲဒီလို သီတင်းပတ် နေ့ကျခါ မှ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ဆင်၍ လာရောက်ကြလျက် ပါလာသော ဟင်းကောင်းဟင်းမွန်တို့ ကို ငိုက်ကားအောင် စား၊စားပြီး ပြန်ပြန်သွား လေ့ရှိတဲ့ အလုပ်တို့ကို လုပ်နေကြခြင်းသည် FANCY AND VANITY FAIRS ဝတ်ကောင်းစားလှဘာသာ ခေါ်တယ်။ လှလှကလေး ဝတ်လာကြပြီး လှလှ၊ ဝဝစား ကောင်းကောင်းအိပ် ပြန်ကြတာပဲမဟုတ်လား။

ဂေါတမဘုရားသခင်ရဲ့ တရားက ဤသို့မဟုတ်၊ အချိန်ပြည့်

၆၆
နေ့တွင်စားပြီးလည်း
တရေတဖေ
ကျိန်းခက်ရတနဲ့
တရား၌
အားထုတ်ရန်
နေ့အပို
ပအားသော်လည်း
ညကျတော့
သာအိပ်သေးဆိုတဲ့
အလုပ်တွေနဲ့
အချိန်ကုန်
နေကြတော့တာပါပဲ။
၆၉

အမြဲဘာသာ ဖြစ်ပါစေတဲ့။ သို့ မည်သူ လုပ်နိုင်မလဲ မေးရင်တော့ အားထုတ် လုပ်နိုင်ကြသူ နည်းသပေါ့။ သို့ရာတွင် တောင့်တကြသည့်အတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်လိုလားကြ၍ သူ့ချမ်းသာ ရယူကြရင်တော့ ဘုရားရဲ့အလိုကျ အားထုတ်ကြရမှာပဲ။ သို့သော် လည်း ကျွန်တို့ဘုန်းကြီးများတောင် အစတုန်းက တော့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ပေါ့လေ။ **WHOLE TIME WORKER** အရှင်ဘုရား သာသနာမှာ အချိန်ပြည့် လုပ်ပါရစေလို့ ဝန်ခံပြီး လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။

ယခုတော့ ရဲဘော်ဝါတွေ လုပ်တာနဲ့ အလွန်တူ နေတယ်။ အစတုန်းကတော့ အချိန်ပြည့် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လုပ်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမတွေက ဘုန်းကြီးတွေ အချိန်ပြည့် မလုပ်ချင်လျှင် နေပစေဆိုပြီး မျက်နှာသာပေးလျက် ဝတ်ဖို့သင်္ကန်းနှင့် အသုံးအဆောင်အမျိုးမျိုးတို့ ကလည်း လိုသလို အသာကလေး ရရနေတဲ့အပြင် စားစရာဆွမ်း တောဇဉ် ဆိုတာကတော့ နံနက်တစ်ချိန်၊ နေ့တစ်ခါ ဖူလုံစွာ စားနေရတော့ အချိန်ပြည့် Whole Time Worker အလုပ်လုပ်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံလာခဲ့ကြတာ။

ယခုအခါ၌ ဘာကို ဘယ်လို လုပ်နေကြသလဲဆို ရင် နံနက်စော အိပ်ယာကထပြီး နံနက်စာစားကြ၍ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းခံကြပြန်အလာ တရားအလုပ် ကို လုပ်နိုင်ကြလိမ့်အုံးမယ် မထင်နှင့်။ ပါလာတဲ့ ဆွမ်းဟင်းက အေးနေသဖြင့် ဖွေးရတာနဲ့ အချိန်ကုန်၊

**ထို(၂)နာရီအတွင်းမှာ
မိမိ၏နာခေါင်းကို
လေတိုးတာ
မပြတ်သိခဲ့ရင်
နောက်မှာ
သမာဓိတရား
၆၆ ၈ ၉၉
ထပ်ချုပ်မကွာ
လိုက်ပါလာခဲ့တာပါ။**

နေ့ဆွမ်းစားပြီးလည်း တရားတမော ကျိန်းစက်ရ တာနဲ့ တရား၌အားထုတ်ရန် နေ့အဖို့ မအားသော် လည်း ညကျတော့ သာအိပ်သေးဆိုတဲ့ အလုပ် တွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတော့တာပါ။

ဘုရားသခင်ကတော့ အပ္ပမာဒေါ အမတ် ပခံ- သတိရှိခြင်းသည် မသေ၊ ပမာဒေါ မလွန်ော ပခံ- သတိမရှိခြင်းသည် သေ၏ဟု အမြဲ သတိတရားနဲ့ နေကြရန် ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းပဲ။ ထိုအလုပ်ဟာ လောကုတ္တရာ အလုပ်မှမဟုတ်၊ ဓလေ့ကထဲ၌ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်၍ နေကြသော သူများပင် အချိန်ပြည့် သတိမရှိ၊ စာရင်းမလုပ်ဘဲ၊ မေ့မေ့ လျော့လျော့ နေခဲ့ကြမှု တော်တော်ကြာ ဒေဝါလီခံ ရမဲ့အလုပ်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်ခြင်း ဖြစ်တတ်သော ကြောင့် အမြဲသတိရှိကြစေရမယ်။

ရန်ကုန်မြို့ ဆီရောင်းစားလာတဲ့ အညာသားကြီး ဦးဘိုးသာတို့ကျတော့ ပိုက်ဆံရှိလာလို့ ကြားချင်ရင် သာ တမင်ကြားပေမဲ့လို့ သူ့အိမ် သွားကြည့်တော့ ယခုတိုင် သတိကို လက်ကိုင်ထားပြီး မြေအိုး ကလေး

နဲ့ ချက်ပြုတ် စားတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဓလေ့ကထဲ၌ ဘယ်အလုပ်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လယ်လုပ်စားကြတဲ့ လူတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လယ်ထဲသို့ တစ်ခေါက် ရောက်တိုင်း ဝက်လာပင်ကို တစ်ခါနှုတ်ပစ်တဲ့အလုပ်ကို သတိနဲ့လုပ် ကြရင် စပါးတွေ ရလာကြရောပေါ့။ အဲဒီလို အရာရာမှာ လေ့ကျင့်ခန်းသတိ လုပ်ကြရမယ်။

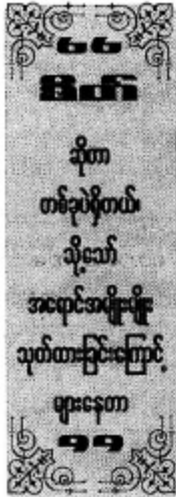
လေ့ကျင့်ခန်းသင်တန်းဆိုတာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး

တစ်ခုလုံးဟာ ဒါပဲလုပ်နေကြတာပါ။ သို့သော် ဘုရားတောင် ဟောအောင် ဟောပြီး အလျှော့ပေးနေရတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ခက်တာပေါ့။ လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ကတော့ ဆီအိုးကြီးမမိတ်အောင် ရွက်နေရတဲ့လူလို ဆီမိတ်လျှင် အသတ်ခံရမယ် ဆိုတာမျိုး လုပ်ကြရမယ် သတိပဲ။

ယခုတော့ သီတင်းတစ်ပတ် ၃၀သပ် ဖြစ်နေကြသည့်အပြင် ကျောင်းရောက်လာတဲ့ နေ့ကလေးတောင် နံနက်ခင်း၌ အကျိုးမရှိတဲ့ ရုပ်ရွာက ရှစ်သောင်းလေးထောင်စကားတွေ စုပြော၊ တော်တော်ကလေး နေမြင်တော့ ထမင်းစား၊ ထမင်းစားပြီးအိပ်၊ အိပ်ယာက နိုးလာတော့ တောင်မြောက်လေးပါး လျှောက်ပြီး အကျိုးမဲ့ လေပန်းနေတဲ့စကားတွေ ပြောဆိုနေကြခြင်းကိုသာ ကြားနေရတယ်။ ကျောင်းရောက်လာတဲ့နေ့မှာ စားခန်းသောက်ခန်းနှင့် ပြောခန်းတွေအပြင် (၂) နာရီလောက်တော့ အလုပ်လုပ်ကြရန် အချိန်ရနိုင်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်တော့ ရှိစေကြရမယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ နာရီကို ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောသည် မိမိနာခေါင်းဖျားလေးကို လေတိုးတာ သိအောင်လုပ်ကြရမယ်။ ထို (၂) နာရီအတွင်းမှာ မိမိ၏ နှာခေါင်းကို လေတိုးတာ မပြတ်သိခဲ့ရင် နောက်မှာ သမာဓိတရားက ထပ်ချုပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို တစ်နေ့တစ်ချိန် သတိမှတ် ထားပြီး အိမ်မှာနေတဲ့ နေ့များလည်း လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

ယခုတော့ ကျောင်းရောက်လာကြသော်လည်း ငါ့ဥပသကာတွေ ဘာများ လုပ်ကြမလဲလို့ တမင်ကလာ ကျောင်းပေါ်က ကြည့်နေလိုက် တာ မောင်းတိုင်က ဦးလေးမောင်တို့များ လက်ဘက်ရည်အိုး စောစော မတည်နှင့်ကောင်းလားလို့ ကိုရင်တွေကို ဆွနေသံ ကြားရလေတော့ ငါ့လူတွေ တရားအလုပ် စောစောများ အားထုတ်မလားလို့ ကြည့်နေမိ တာ။ သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံး လက်ဘက်ရည် အရေးကြီးနေသံ ကြားရတော့

အော်-ငါ့ဥပသကာတွေဟာ သည်လိုကိုးလို့ သိရ တော့တာပါပဲ။

သတိကို ဘာကြောင့် မမေ့အောင် လုပ် ကြရသလဲ။ အမှန်က ကိုယ်၏သေမဲ့နေ၊ သေမဲ့ အချိန်ကလေးကို မသိကြလို့ မလစ်အောင် လုပ်ကြ ရတာပါပဲ။ သိထားနှင့်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိ၊ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ လစ်လစ်နဲ့ပဲ နေနိုင်ပါတယ်။ ယခုတော့ တကယ်သိရမဲ့သတိကို အမှတ်မကြတူး။ တိုင်စ တုတ်နဲ့ ပွဲကြည့်ဖို့ဆိုတဲ့ သတိမျိုးကျတော့ တစ် စက္ကန့်မှ အလစ်မခံဘဲ အိမ်၌ ဧည့်သည်ရောက် နေတာတောင် လက်ဘက်ရည် တိုက်လိုက်ပါ။ ဘာ လုပ်လိုက်ပါနဲ့ မှာတဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်နဲ့ပွဲ အမှီပြေးတော့ တာပဲ။ သမ္မာ မှန်သော သတိ၌လည်း မလစ်အောင် အမြဲရှိစေကြရမယ်။

သတိဆိုတာ မူရင်းကတော့ သတိပဋ္ဌာန် ၄ မျိုးပါပဲ။

- ၁။ ကာယ နုပဿနာ သတိ - ကိုယ်၌ သတိရှိခြင်း။
- ၂။ စိတ္တ နုပဿနာ သတိ - စိတ်၌ သတိရှိခြင်း။
- ၃။ ဝေဒနာ နုပဿနာ သတိ - ခံစားခြင်း၌ သတိရှိခြင်း။
- ၄။ ဓမ္မာ နုပဿနာ သတိ - တရား၌ သတိရှိခြင်း။

ထိုအရင်းခံ သတိပဋ္ဌာန် ၄ မျိုးမှာ ကိုယ်နဲ့အလုပ်၊ စိတ်နဲ့အလုပ်တို့ ကို ပထမ သိအောင်လုပ်ကြရမယ်။ ဥပမာ-စကားပြောတော့မယ်ကြရင်

ငါဘာကြောင့် ပြောမလဲ၊ ပြောခဲ့ပြန်ရင် ပြောသောစကား၌ လောဘစိတ် ပါသလား၊ ဒေါသစိတ် ပါသလား သိစေရမယ်။ ဒေါသစိတ်ဖြစ်မှန်း သိ တော့ မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်လာတဲ့အခါ လူ့စိုင်းတွေ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒေါသဆိုတာ ဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်ကြတာပေတယ်လို့ ဖြစ်မှန်းကို သိမှ နှိမ် တတ်တယ်။ ဖြစ်မှန်းသိအောင် လုပ်၍ နှိမ်ကြရမယ်။ နှိမ်ပါများလာတော့ ပျောက်သွားနိုင်အောင် ဖြစ်စေရမယ်။

စိတ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲမို့တယ်။ သို့သော် အရောင်အမျိုးမျိုး သုတ် ထားခြင်းကြောင့် များနေတာ။ စိတ်ဓာတ်အင်အားဆိုတာလည်း ရှိသေး တယ်။ စိတ်ဓာတ်အင်အားကြီးကြောင်းသိချင်ရင် စိတ်အလိုကိုလိုက်ပြီး ထ၍ ယူစရာရှိတိုင်း၊ စားစရာရှိတိုင်း၊ သွားစရာရှိတိုင်း ရုတ်တရက် ထ၊မယူ၊ ထ၊မစား၊ ထ၍မသွားဘဲ ချုပ်တည်းပိတ်ပင်ထားလိုက်ရင် ဘာမျှ မဖြစ်ဘူးဟု ထင်ရသော်လည်း ဥပမာ-ရေမြောင်း၊ ရေကန်ကို ပိတ်ထား လိုက်သကဲ့သို့ အားဖြစ်လာတယ်။

စ-သ-ယ-ဇ-က တို့နှင့် ရွာ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့ တိုက်ဆုံကြတိုင်း လောဘ၊ ဒေါသ တရားတို့ကို သတိနှင့် ပိတ်ပင်ထားလိုက်လျှင် စိတ္တ အစဉ်မှာ သံဝရဗူများလာတော့ စိတ်ကလည်း အ သိဓာတ်ကလေးနဲ့ပဲ၊ ကြာတော့ တန်ခိုးပါဝါရင့်လာ ပြီး အရှိန်တွေ တိုးလာနိုင်တယ်။

၆၆

ဂိရိယ

ဒုတိယ

ဝန်ဆောင်ခွားလာကြည့်

ထူထပ်တဲ့

၅၅

ထိုကဲ့သို့ သံဝရလုပ်ပါများ၍ လက်သေလာ ရင် စုမိသော တန်ခိုးပါဝါတွေနှင့်တကွ တည်ငြိမ် သော သမ္မာသမာဓိ ဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲသည် သမ္မာသမာဓိဖြစ်လို့ရင် ဟောသည် သတိကစ၍ လုပ် ကြရမယ်။ ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် မသိလိုက်ဘဲ

နဲ့ ကြည့်လိုက်ခြင်း၊ ကြားလိုက်ခြင်း၊ ထိလိုက်ခြင်း အမှုတို့ကို မဖြစ်စေရ။ အားလုံးကို အသိပေးပြီးဖြစ်စေမှ မကောင်းတရားဝင်လာရင် မကောင်း မှန်းသိပြီး နွားများကို ကြိမ်သပြာနဲ့ သတိပေးရသည့်အလား မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ဆိုတဲ့ အသိတ နောက်မှလိုက်ပြီး ပယ်ဖျက်ပစ်နိုင်စေရမယ်။

ဝိရိယဆိုတာလည်း ဝန်ဆောင်ခွားလားကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့။ သတိ တည်းဟူသော ကြီးနဲ့ ဝိရိယတပ်ပြီး ဆွဲယူရင် လယ်ကန်သင်းကျောင်းရတဲ့ နွားနှင့် လှည်းတပ်မောင်းတဲ့ နွားများလို ကြီးဆွဲပါများလာတော့ ကြီး နောက်ကို ပါလာပြီး အကျင့်ရလာကြတာပဲ။

ကျုပ်တို့ဒကာကြီး ဘိုးရွှေထုပ်ဆိုတာ နွားမောင်း ကောင်းပေါ့။ ပထမတော့ နွားကို ကြီးနှစ်ချောင်းတပ်ပြီး ကြိမ်သပြာနဲ့တို့၍ မောင်း ကျင့်ပေးတယ်။ နောက်-ကျင့်ပါများလာတော့ ကြီးမတပ်တော့ဘဲ 'ဟဲ့' လို့ ငေါက်တာနဲ့ ကျင့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး သွားတော့ တာပဲ။ နွားသတ္တဝါတောင်မှ ကြီးနှစ်ချောင်းနှင့် ကျင့်ပေးရုံဖြင့် ယဉ်ကျေး လာသော်လည်း ကျုပ်တို့လူသားတို့မှာ ကြီးခြောက်ချောင်းရှိပါလျှက် ထောင်ထဲရောက်နေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ သတိဆိုတဲ့တရားနဲ့ လမ်းမှန်အောင် မကျင့်ကြလို့ မယဉ်ကျေးဘဲ ဖြစ်နေကြတာပဲ။

တိရစ္ဆာန် မျောက်သတ္တဝါများတောင်မှ တုတ်နဲ့သတိပေးပြီး သင် ထားတော့ ၃-ချက်ခေါက်လျှင် ကျားခေါင်းကလေးကို ဆောင်းလိုက်၊ ၄-ချက်ခေါက်လျှင် ခုန့်လိုက်ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကို တုတ်နဲ့ပုတ်ပြတဲ့ သတိနဲ့ သင်ပေးထားတော့ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကတတ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေပါ လုပ်တတ် လာကြတော့တာပါပဲ။

ကျုပ်တို့လိုလူသားတွေက ဟောဓိပင်ကို သိတယ်၊ ဘုရား သိတယ်၊ ကျောင်း သိတယ်၊ ဟိုဟာသိ၊ ဒီဟာသိ၊ အသိတရားတွေ ပိုပါလျှက်နှင့် တိရစ္ဆာန် မျောက်လောက်မှ သတိမရှိ၊ သတိမရကြရင် ဘယ်ကောင်းကြ

ပါမလဲ။ ဒကာ၊ ဒကာမကြီးတွေ ကျောင်းလာကြတာ ဘာလုပ်ဖို့ လာကြ တာလဲ။ ကျောင်းလာတော့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဒါတွေ သင်နေ တာပဲမဟုတ်လား။

ဟောဓိပင်ကို ရှိခိုး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခဲ့ ကာယကံပဲ။ အဲဒီလို ကာ လုပ်လိုက်သည်။ ခြေဖြင့် သမ္မ အလုပ်တို့၌ လောဘ သည်တို့ကို သိရမယ်၊ မှတ် တဲ့တရား၊ မကောင်းတဲ့အ ချုပ်တည်းနိုင်ကြရမယ်။ တကယ်လုပ်ချင်တဲ့ လူကျတော့ လုပ်ပေးပြီး တမင်လေ့ကျင့်ရတယ်။

ရှေးက 'ငါ့လွန်း' လို့ တစ်ယောက် ရှာတဲ့၊ တစ်ရာရိ သာ မပုခိုင်ရင် ပဝါတစ်ထည် ကြသတဲ့။ ထိုအဘိုးကြီးဟာ အချိန်ကလည်းကွာ ကြာလိုက် တာနဲ့ ပဝါမရတော့ဘူးတဲ့။ အောင် သံဝရဗူ လုပ်ကြတဲ့အ ကျွပ်ကျောင်းက က ရင် ဒဏ်ပေးမယ်လို့ လုပ် လာပြီး ဘယ်ကလေးမှ မဆဲ တော့ ငါ့ကိုလည်း မမ်းကြကွလို့ ပြောထားရတယ်။

- သံဝရဗူ
- လုပ်ကြတဲ့
- အခါမှာ
- သတိပြု
- ပိုကြေပယ်

- လိုက်လည်း ကာယကံပဲ။
- ဘိနပ်နဲ့ ရိုက်လိုက်လည်း
- ယက်မှုတွေဟာ လက်ဖြင့်
- လုပ်လိုက်သည်။ လုပ်ကိုင်
- စိတ်ပါသည် ဒေါသစိတ်ပါ
- မိစေရမယ်။ မကောင်း
- လုပ်ကို မကောင်းမှန်းသိပြီး

(သတိက)

ရင်ကျက်

လာတော့

သမ္မာသမာဓိ

ဖြစ်လာတာပဲ

အမြဲတိုင်းလေ့ရှိတဲ့ အဘိုးကြီး အတွင်းမှာ 'ငါ့လွန်း' မတိုင်း ပေးမယ်လို့ ကတိလုပ်ထား အချိန်နာရီ စေ့တာနဲ့မှ 'မင်းတို့ တာ၊ ငါ့လွန်းမှပဲ' လို့ ပြောမိ အဲသည်လိုလည်း မဖြစ်ကြရ ခါမှာ သတိပြု၍ ရှိစေကြရမယ်။ လေးတွေလည်း ဆဲသံကြား ထားတော့ ယခု အကျင့်ရ တတ်ကြတော့ဘူး။ ကလေး တွေက အတုံ့အလှည့်အားဖြင့် ဆရာတော် ဆဲရင်ကောလို့ မေးနေပြန် တော့ ငါ့ကိုလည်း မမ်းကြကွလို့ ပြောထားရတယ်။

အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဝင်သီဖော်တွေကိုလည်း ဖျားယောင်းပြီး သတိနဲ့အုပ်ချုပ်ပေးရင် ကြာတော့ သမ္မာသမာဓိ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ သတိက ရင့်ကျက်လာတော့ သမ္မာသမာဓိ ဖြစ်လာတာပဲ။

တောထဲက ကြက်သတိ လုပ်ပေးလို့ရသေးလူတွေဟာ ဘုရား၏အသိနိုင်တယ်။ နားကလည်း ကြက်တူရွေး၊ မျောက်သားနားဖြင့် အသိတရားကလေးတိရစ္ဆာန်ဘဝအဖွဲ့ပင် မြင့်တင်ရားများများရှိသော အဘယ်ကြောင့် မမြင့်သို့မဟုတ် ပို၍မြင့်ရင် သူများက လောက်လေးနဲ့ ပစ်မှားစိုးလို့ ရောထွေး၊ ရောထွေး လုပ်နေကြသလား။

သမ္မာသမာဓိ
ပျိုး တည်ကြည်လက်
လူဟာ ကမ္ဘာကိုတောင်
လွှမ်းမိုးသွားနိုင်တယ်

တူရွေး၊ မျောက်တို့တောင်ရင် အသိတရားတွေနဲ့နေတဲ့ ဆုံးအမကို မျက်စိကလည်း ယူနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ လိကာတို့ဟာ မျက်စိနဲ့ ရခြင်းကြောင့် သူတို့ရဲ့ မြတ်တယ်ဟုဆိုရမှု သတိကျန့်ပ်တို့လူသားသည် မြတ်ဘဲ နေရမည်နည်း။

သတိကစပြီး လုပ်သမ္မာသမာဓိ ဖြစ်လာနိုင်သမာဓိရပြီး တည်ကြည်တောင် လွှမ်းမိုးသွားနိုင်မူနဲ့သောမဖြစ် သတိနဲ့ လုပ်လိုက်တဲ့ ဂျာအစက ပန်းရံသမားပေါ့။ နေခဲ့တုန်းက သူများရဲ့ အဖိစိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး တစ်နေ့စိုးမဟဲ့လို့ သတိနဲ့ လုပ်

သတိနဲ့သမာဓိရရင်
လူတစ်ယောက်ကို
မသေချာစေ

၆၆ သရဖူ
ဆောင်းပေးလိုက်ခြင်းပင်

လိုက်မှလည်း ဝါယာမနဲ့တယ်။ အဲသည်လို သမ္မာလာတဲ့လူဟာ ကမ္ဘာကိုတယ်။ တောင် ကောင်းသော မဏိက ဟစ်တလာဟာ အဲဒီ ပန်းရံသမားဘဝနဲ့ အနှိပ်ကို ခံရလွန်းလို့ တော့ နိုင်ငံတွေကို အုပ်လိုက်တာ။ အင်္ဂလန်ကလူ

ဘုရားသခင်က

၆၆ သတိကို

အပ္ပမာဒနဲ့
သပ္ပာဒေထ၊
ဘယ်အခါမှ
ပေလ်ကြီးလို့

ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းပဲ

တွေ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြရတာပဲ။ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်က စုမိပြီး ရင့်ကျက်လာတော့ သူ့ထိုးလိုက်တဲ့လုံဟာ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး စုပြီး နှုတ်ယူရတယ်။ အဲဒါ ကောင်းသောနဲ့သာ လုပ်လို့သာပေါ့။ မှန်သောနဲ့ဖျား လုပ်မယ်ဆိုရင် (ဝါ) သမ္မာသမာဓိနဲ့ဖျား လုပ်မယ်ဆိုရင် ယခုထိ ကြီးကျယ်နေအုံးမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သတိနဲ့ သမာဓိ ရှိစေကြရမယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘုရားသခင်က သတိကို အပ္ပမာဒနဲ့ သမ္မာဒေထ၊ ဘယ်အခါမှ မမေ့ကြနဲ့လို့ ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းပဲ။ သတိနဲ့ သမာဓိရရင် လူတစ်ယောက်ကို သရဖူဆောင်း ပေးလိုက်ခြင်းပဲတဲ့။ အရင် မဂ္ဂင် ခုနှစ်ဖော်နှင့် နောက်ဆုံး သမ္မာသမာဓိကို အားထုတ်လိုက်ရင်

ဆွမ်းလောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ အလှူအမျိုးမျိုးပေးတဲ့ကိစ္စ၊ ဗောဓိပင်ကြည့်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စတို့ကို သတိနဲ့ မှန်သောဖြစ်ပြီး သမ္မာသမာဓိ အားလုံးမှန်သော သမာဓိ ဖြစ်ကြရင် ဒကာမကြီး တို့ကို သရဖူအမြဲဆောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

ထို့ကြောင့် အပ္ပမာဒေါ အမတ် ပဒံ ပမာဒေါ မရွနော ပဒံ ဟူရသာ ဘုရားဟော ပါဠိတော်အရ အချိန်မလပ် သတိချုပ်၍ သမ္မာသတိနှင့် သမ္မာသမာဓိ အမြဲရှိကြစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်ကြ ကုန်ရာသတည်း။

ဗုဒ္ဓကမ္ဘာနှင့် သမုဒယသစ္စာမှာ ဗုဒ္ဓကမ္ဘာကို ကမ္ဘာရှိဘာသာတိုင်းက သဘောထူးလက်ခံကြသော်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ အကြောင်းအရင်းဖြစ်သော

သမ္မာဒမ ဆိုတဲ့
ပုဂံပါးနိကလေးဟာ
ထင်ရှားဆိုတဲ့
တရားပဟုတ်
ပရိတ်တရားတွေ
ပုဂံပါးနိကလေး
ပုဂံပါးနိကလေး
အကျဉ်းချုပ်

သမုဒယသစ္စာကျတော့ သဘောမတူကြတော့ဘူး။

ဒုက္ခတရားသည် ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ ဖန်ဆင်းထားတာဟု ငြင်းနေကြ၏။ ကံကြောင့်ဖြစ်တာဟု ယူဆနေကြသဖြင့် အိတ်လီပြည်၌ မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲတာ ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး ဆုတောင်းနေကြသတဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမဘုရားရှင်က ဤသို့မဟုတ် မီးတောင်ပေါက်ကွဲတာ သဘာဝအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တာတဲ့။ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေ ရှာတော့လည်း အကြောင်းတွေရှိတယ်တဲ့။ အသင်တို့ ထင်သည့်အတိုင်း သတ္တဝါတွေကို ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းတာဆိုလျှင် ဒုက္ခဖြစ်တာတွေကို သုခဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပါတော့လားဟု ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အမှန်တရားက ဒုက္ခ၏ အကြောင်းမှန်ကို ပယ်ရမယ်တဲ့။ ၎င်းအကြောင်းမှန်ကိုပယ်မှ ဒုက္ခကလွတ်၍ သုခချမ်းသာရမယ်ဟု ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

သမုဒယဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်ကလေးဟာ ထင်ရှားစွာတရားမဟုတ်။ မရှိတဲ့တရားတွေ ရှိတယ်ထင်နေကြ၍ ဥပါဒါန်စွဲနေကြလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာ။ မပေါ်သေးတဲ့ပစ္စည်းကို လိုချင်နေကြတာ။ သိုလှောင်၍ထားတာ ရှိပါသလား။ မရှိပါ။ ကြံဖူး၊ တွေ့ဖူးတာတွေကိုသာ လိုချင်နေကြတာ။ မကြံဖူး၊ မတွေ့ဖူးတာများ လိုချင်ရမှန်း သိကြရဲ့လား။ ကြံဖူးသောတရားကိုသာ ဥပါဒါန်ဖြစ်နေကြတာ။ ပယ်ဆိုတာလည်း မရှိတော့မှ ပယ်လို့ရတယ်။ ရှိသောတရားတွေမှန်လျှင် အပယ်မခိုင်းချေ။

- သစ္စာလေးပါးမှာ
- သမုဒယ၊ သမုဒယ
- ဥပါဒါန်စွဲခြားဟောရာမှာ
- တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါးမတူပေ။
- ထိုဥပါဒါန်ကို
- သစ္စာဉာဏ်၊
- ကိစ္စဉာဏ်၊
- ကတဉာဏ် ဟူ၍
- ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ပေါ်သော၊ မရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န မွေ့တရားတွေလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဖြစ်သမျှဒုက္ခတွေဟာ အကြောင်းရှိရမယ်တဲ့။ ဒုက္ခဖြစ်လာတာဟာ အကြောင်းမကင်းဘူးတဲ့။ ၎င်းဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိပြီးလျှင် ပယ်ကြရမယ်။ ပယ်ပြီးလျှင် အပူအပင်မရှိတော့ဘဲ သုခချမ်းသာ ဖြစ်လာမယ်။ ဘုရားသခင်သည် မြို့အတွင်းရှိ အာနန္ဒတွေတောထဲမှာ ဆွမ်းခံကြနေတာပဲ။ ဖြစ်ကြောင်းတရားတွေကို ပယ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဒုက္ခမဖြစ်တော့ပေ။

ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး လင်ယောက်ျားနဲ့နေတာပဲ။ အနာထပိဏ် သူဌေးလည်း မယားနဲ့နေတာပဲ။ သို့သော် တဏှာနဲ့တကွသော ဥပါဒါန်မထားကြဘဲ လင်ဝတ်ငါးပါး၊ မယားဝတ်ငါးပါး ပြုကြရုံမှတစ်ပါး ဥပါဒါန်မရှိ၊ အနုပါဒါန်တရားနှင့် နေထိုင်ကြသဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်၍ သုခတရား ရနေကြတယ်။ ယခု မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော ပစ္စည်းအား လုံးတို့သည်လည်း သေသောအခါ ထားပစ်ခဲ့ရမှန်း အသိကြသားနဲ့ မခွဲမခွာနိုင်လောက်သော ဥပါဒါန်တရားများ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဒုက္ခကိုဖြစ်စေတတ်သော သားသမီး၊ ခင်ပွန်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော ပစ္စည်းဥစ္စာဟူသမျှတို့နှင့်တကွ မိမိ၏ကိုယ်ကာယကိုပါ တဏှာ သမုဒယ အစွဲမထားကြဘဲ အနုပါဒါန်တရားနှင့် သုခချမ်းသာရအောင် သမုဒယတဏှာစွဲတို့ကို ပယ်သတ်ကြရမယ်။ သစ္စာလေးပါးမှာ တစ်ပါး၊ တစ်ပါးလျှင် ဥ ပျိုးစီ ခွဲခြား ဟောရာမှာ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မတူပေ။ ထို ဥ ပျိုးကို သစ္စာဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်ဟူ၍ ဟောတော် မူခဲ့တယ်။

ဘုကြောင့် သစ္စာလေးပါးတရား ဟောခဲ့ရသလဲ။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ဒုက္ခတရားတွေနှင့် တွေ့ကြုံနေရသော လူသားတို့အား အလွန်လျှင် သနားကရုဏာ ရှေ့ထား၍ ဒုက္ခ၏ချုပ်ငြိမ်းရာ (ဝါ) ဒုက္ခမှ

လွတ်မြောက်ရာ သုခချမ်းသာရရှိနိုင်သော တရားလည်း ရှိသေးကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် သိရှိခြင်းများကို လမ်းစဉ်နှင့်တကွ ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

အခြားသော ဘာသာဝင်တို့က ဒုက္ခသည် ထာဝရတရား ဖန်ဆင်း လို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဂေါတမဘုရားက ဤသို့ မဟုတ်။ ဥပုသေလတောမှာ ဒုက္ခရစရိယာကျင့်၍ ရှာကြံရရှိခဲ့သော တရားမှာ ဒုက္ခတရားသည် မည်သူမျှ ဖန်ဆင်း၍မဟုတ်။ မိုးပေါ်ကျ တရားလည်းမဟုတ်။ ပရမတ္ထတရားမျိုးမဟုတ်။ သဘာဝဖြစ်နေတာ တွေကို ကိုယ်နှုံမတည်လျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒုက္ခတဲ့။ ဘယ်သူက ဆန့်ကျင်သလဲ။ ကိုယ်က ဆန့်ကျင်ကြတာပဲ။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ပေါ်လာတဲ့ ဒုက္ခတဲ့။ ပရမတ္ထ ထင်ရှားရှိ လာသော တရားမဟုတ်၍ ဒုက္ခချုပ်အောင်၊ ဒုက္ခငြိမ်းအောင် လုပ်လျှင် လည်း ရှေ့ရမယ်တဲ့။ ၎င်းဒုက္ခတရားပြုတ်အောင် လမ်းစဉ်ဖြစ်သော မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးကို လုပ်ရမယ်။ တကယ်လုပ်လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင် တစ်ခုတည်းနှင့်ပဲ ဒုက္ခပြုတ်နိုင်ကြောင်း ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိသဘောက ဥပမာ-မှောင်မိုက်နေသောည၌ လမ်းတွင် ကြိုးကလေးတစ်ချောင်းကို တက်နင်းမိသောအခါ မြွေကလေးထင်၍ ကြောက်လာတတ်တယ်။ ထိုအခါ အမှန်သိအောင် ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့် သောအခါ ကြိုးမှန်းသိ၍ အကြောက်တည်းဟူသော ဒုက္ခတရား ပျက်ချုပ် သွားရမည်ဖြစ်တယ်။ ထို့အတူ မမှန်သော အပယ်ဒုက္ခတရားတို့ကို အမြင် မှန် သမ္မာဒိဋ္ဌိတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရရှိနိုင်ကြောင်း ဟောတော်မူခဲ့၍ ယာဝဂ်ဝဉ္စ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပိုင်းခြားထင်ထင် မသိမြင်ခဲ့သေးသည့်အခါ၌ ထိုတရားတို့ကို ငါဘုရား မဟောခဲ့သေးဘဲ

ယတောစခေါ မေ ဘိက္ခဝေ ဉာဏ ဒဿနံ
သုဝိသုဒ္ဓံ သမ္မာသမ္ပေမိ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ ပစ္စညာသီ ဟု

ထို ၄ ပါးသော သစ္စာတရားတို့ကို သုံးစပ်လေးလွှာ ၁၂ ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် တကယ်စကန်တိတိ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း သို့ ရောက်တော်မူသောအခါမှ ငါဘုရားသည် လူ့စော့ရှင်ပါ နတ်ဗြဟ္မာ နှင့်တကွသော သူ့အပေါင်းတို့ထက် ဤလောကတွင် အတုမရှိသော ဉာဏ်အမြင်ကို ရရှိခဲ့လေပြီဟု ဝန်ခံ၊ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်မှာ ဘိက္ခဝေ- ပစ္စဝဂ္ဂိ၊ သညီ- သွဲ့ထူးတပည့်ဦးတို့ အထံထိုအခါမှ

၆
ပိတ်ဝဲသက်နိုးနှင့်
သပိတ်ကိုထပ်ပြီး
ဘွမ်းပံင်
ကြေတိုင်လည်း
ပုဒ္ဓာဏ
ပေါင်းနှင့်
ပေါင်းထိုက်ချေတဲ့
၅

ပထာယ- အစပြု၍၊ အဟံ- သင်တို့ ရှေ့သွား ငါဘုရားသည်၊ သ၊ဒေဝကေ - နတ်နှင့်တကွ သော၊ သ၊မာရကေ- မာန်မင်းနှင့်တကွသော၊ လောကေ- လောကသုံးထပ် ဘုံသုံးရပ်၌၊ သ၊သမဏေ ဗြဟ္မာဏီ ယာ- ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွသော၊ သ၊ဒေဝ မနုဿာယ- နတ်၊လူ၊ ဗြဟ္မာ အကုန်ပါသော၊ ပဗာယ- သတ္တဝါအ ပေါင်း၌လည်းကောင်း၊ အနတ္တရံ- အမြတ်ခေါင်ထိ ထို့ ထက်မြတ်မရှိသော၊ သမ္မာသမ္မောဓိ- အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ- ဆရာ ကင်းခဲ့ တပည့်မခံ အမှန်တွင်းဖောက် အလင်းသို့ရောက် ခဲ့လေပြီ။ ဣတိ- ဤသို့၊ ပစ္စညာသီ- ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မ ကြောက်ရွံ့ဘဲ မတွန့်မဆုတ် အဟုတ် ဝန်ခံနိုင်ခဲ့လေပြီ ဒါနိ- ယခုအခါ၌၊ ပုနတ္တဝေါ- တစ်ဖန် ဘဝသစ်ဟု သော စနစ်သည်၊ နတ္ထိ- ဝင်္ဂ်မြစ်မကြွင်း အကုန်ရှင်း၍ အလျှင်းမရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု ဟောတော်မူခဲ့

လေသတည်း။
ထို့ကြောင့် ပုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် ယောဟိ ပိဿတိ သဒ္ဓမ္မံ သောမံ ပဿတိ ပဏ္ဍိတော

အ ပဿ မာနော သဒ္ဓမ္မံ မံ ပဿပိ န ပဿတိ - ဟု
 ဓမ္မပဒပါဠိတော်မှာ ဝတ္တလီရဟန်းကြီးအား ဟောတော်မူ
 ခဲ့သည်မှာ အကြင် လူပညာရှိသည် အမှန်တရားကို မြင်၍ ကျင့်၏။
 သော-ထိုလူသည် ငါဘုရားကို မြင်သည်မည်၏။ အကြင်သူမူကား အမှန်
 တရားကို မမြင်၊မကျင့်ချေ။ ထိုသူကား ငါ့အနီးကပ်နေသော်
 လည်း ငါ့ကိုမြင်သည်မမည်။ ပိတ်ဝါသကန်းနှင့် သပိတ်ကို ထမ်းပြီး
 ဆွမ်းခံပင့်ကြွနေတိုင်းလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မခေါ်နိုင်၊ မခေါ်ထိုက်ချေတဲ့။

ဓမ္မစက္ကပတ္တောနုပုတိ

ကျွန်ုပ်တို့ ယခု တည်ဆောက်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝိမာန်ကား
 ဓမ္မစက္က ပဝတ္တန (ဝါ) တရားစကြာလှည့်ခြင်း၊ (ဝါ) တရားမြို့တည်ထောင်
 ခြင်းတည်းဟူသော အထွဋ်ပိကာ မတပ်ဆင်ဘဲ ပြည့်စုံသော ကျက်သ
 ရေမော်လာကို ဆောင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ၎င်းသုတ်သည် ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏
 ပထမဗုဒ္ဓဝစန ဖြစ်၏။ (ဝါ) လက်ဦးဆုံးဟောပြုသော တရားဖြစ်၏။
 ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အုတ်မြစ်လည်းဖြစ်၏။ ခိုင်ခန့်သော၊ ထူထည်
 ထည်ဝါသော ကိုယ်ထည်လည်းဖြစ်၏။ ဝင်းလက်တောက်ပြောင် အ
 ရောင်ထွက်သော အထွဋ်ပိကာ ငှက်မြက်နားလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤသုတ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏ မုက္ခပတ်စကားအစစ်
 တို့ တွေ့ရ၏။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင် သုံးလေ့၊ နှုန်းလေ့၊ ဟောလေ့၊ ပြောစေ့တို့ကို
 ဆောင်သော အသုံးများကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ နောက်ခေတ်
 ပေါက်ပွား ပညာရှိများ၏ ထည့်သွင်းချက်များမှ လုံးဝကင်းစင်သောသုတ်
 ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဝါဒတစ်ခုလုံး၏ အခြေခံဖြစ်သည်ဟု မယုံကြည်

နိုင်လောက်အောင် တိုလှ၏။ ကျဉ်းလှ၏။ သို့သော် လိုရင်းကို ထိမိခြင်း
 ကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံ နိကာယ်ငါးရပ်ကို အကုန် သိမ်းခြုံမိလေသည်။

၎င်းသုတ်သည် အမှန်နှင့် အမှားကို ခွဲခြားဝေဖန်၍ အမှန်ကို
 သိမြင်စေရန်အတွက် မှတ်ကျောက်အစစ်ဖြစ်၏။ ၎င်းမှတ်ဖြင့် တိုက်ကြည့်
 သောအခါ အရည်မရှိသောတရားသည် ဘယ်ကျမ်း၊ ဘယ်စာ၊ ဘယ်ပါ
 ဦး၊ ဘယ်အဋ္ဌကထာမှာ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ အမှန်ဟူသော နာမ်ကို မခံယူနိုင်
 တော့ချေ။

ထို့ပြင် ဤသုတ်၏ထူးခြားချက် တစ်ခု ရှိသေး၏။ ကမ္ဘာ၌ ပေါ်
 ပေါက်၊ဖြစ်ထွန်းခဲ့သမျှသော ဘာသာရှင်အားလုံးသည် ထာဝရဘုရားနှင့်
 မြသောအတ္တကို လက်သုံးပြု၍ ၎င်းတို့တည်ထောင်သော ဘာသာ၏
 အုတ်မြစ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြကုန်သည်။ ဤဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အုတ်မြစ်ဖြစ်သော
 ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနသည် ထိုဘာသာတိုင်း၏ လက်သုံး အခြေခံအချက်ကြီး
 များကို အလေးမပြု ဂရုမထားခဲ့ချေ။

ထိုမှတစ်ပါး မဟုတ်မှန်သော အချက်များကို စွဲလမ်းတတ်သော
 ဥပါဒါနိမ္မ ကင်းခြင်း၊ ထာဝရဘုရားတို့၏ ကောင်းကင်ဘုံနန်းတို့ကို ဂရုမ
 ထား၊ အရေးမစိုက်ခြင်း၊ ရုပ်တု၊ဆင်းတုကိုးကွယ်မှု၊ နတ်ကောင်း၊နတ်ဆိုး
 တို့ကို အားထားယုံကြည်ပသမှု၊ မန္တန်မန္တရား လိုက်စားယုံကြည်မှု၊ ဆု
 တောင်းမေတ္တာကို အားထားမှု စသည်တို့မှ လွတ်ကင်းစင်ကြယ်ခြင်းတို့
 သည် အပိုထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤသုတ်၌ ပါဝင်သော အချက်အလက်တို့သည် ဘာ
 သာရှင်အားလုံးတို့၏ တရားတို့တွင် အနက်နဲ့အသိမ်မွေ့ဆုံး ဖြစ်ကုန်၏။
 အနှစ်အသားအပါဆုံး ဖြစ်ကြကုန်၏။ ၎င်းသည် ဘာသာအားလုံးကို
 စုပေါင်းသိကုံး၍ထားသော ပုတီးကုံး၌ ပင်လယ်ကူးပုတီးခေါင်းသဖွယ်
 ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ကမ္ဘာသရဖူ၌ အဖိုးအတန်ဆုံး၊ အရောင်အလက်ဆုံး

ရတနာအစစ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအများ နားလည်နိုင် လောက်သော စကားအသုံးအနှုန်းတို့ဖြင့် ထိုသုတ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုပေ အံ့။

ပဗ္ဗိတဏှပဝဇ္ဇာနု = ဇာရားဝကြာပုဗ္ဗိ

ချစ်သား တို့

အပူနယ်လွတ်ထွက်၍ အေးကွက်ရရှိရန် အဟုတ်ကြီးပမ်း ရှာဖွေသူများ သွေကွင်းရှောင်ဖယ်ရမည့် အစွန်းနှစ်ဖက်ရှိကုန်၏။

ချစ်သား တို့

တစ်ဖက်စွန်းကား လူသား၏ဓာတ်ကြိုက်ဖြစ်သော (ဝါ) ယုတ်သော၊ ညံ့သော၊ ကြမ်းသော၊ တမ်းသော ပျော်မှု၊ ပါးမှု ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်လိုက်စားမှုဘက်သို့ အုပ်မနိုင် ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ၊ ချုပ်မရ အ လွန်အကျွံ စည်းလွတ်၊ ကမ်းလွတ် တရားလွတ် လိုက်စားခြင်းဝင်တည်း။ အခြားအစွန်းတစ်ဖက်သော်ကား

ချစ်သား တို့

မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ပင်ပန်းစေတတ်သော၊ နှမ်းနယ်စေ တတ်သော (ဝါ) နာကျင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အတ္တကိလမထ၊ ကိုယ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော အကျင့်ကြမ်း၊ အကျင့်မှားကို အားထုတ် ကျင့်ကြံခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

ချစ်သား တို့

ထိုအစွန်းနှစ်ဖက်တို့၏ အလယ်၌ ကျယ်ပြော၊ ပြန်ပြူး၊ ဖြောင့်စင်း၊ ညီညာသော ခလုတ်ကန်သင်း၊ ဆူးညောင်ရှင်းသော အလယ် လမ်းစဉ်ကို ငါကိုယ်တိုင် သိရှိတွေ့မြင်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုလမ်းစဉ်ကား အဘယ် နည်း။ ကောင်းစွ။

ချစ်သား တို့

ထိုလမ်းစဉ်ကား

- ၁။ မှန်သော အမြင်
- ၂။ မှန်သော ကြံစည်မှု
- ၃။ မှန်သော နှုတ်မှု
- ၄။ မှန်သော ကိုယ်မှု
- ၅။ မှန်သော အသက်မွေးမှု
- ၆။ မှန်သော အားထုတ်မှု
- ၇။ မှန်သော မှတ်သားမှု
- ၈။ မှန်သော စိတ်တည်ငြိမ်မှု ဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ချစ်သား တို့

ပထမဖြစ်သော ဒုက္ခသစ္စာ (ဝါ) ဆင်းရဲမှန် ဟူမှုကား ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ ထို့အတူ အိုခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရ ခြင်းတို့လည်း ဆင်းရဲကုန်၏။ မလိုသောအလိုကို ရခြင်း၊ လိုသောအရာ များနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ အလိုမပြည့်ခြင်းတို့သည်လည်း ဆင်းရဲပင် ဖြစ် ကြကုန်၏။ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လိုရင်းဆိုရသော်

ချစ်သား တို့

စွဲလမ်းမှုနှင့်တကွဖြစ်သော ရုပ်အစု၊ နာမ်အစုတို့လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ချစ်သား တို့

ဤသည်ကား ပထမဆင်းရဲမှန် ဖြစ်သတည်း။

ချစ်သား တို့

ထိုဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်း၏ အကြောင်းမှန်ဖြစ်သော ဒုတိယသစ္စာကား အဘယ်နည်း။

ချစ်သား တို့

ဘဝအသစ်ကို ဖြစ်စေသော ကာမအာရုံကို ခုံမင်၊ တွယ် တာခြင်းနှင့်တကွသော (ဝါ) ထိုဘဝ ဤဘဝတို့၌ ကျေနပ်ခြင်းကို ရွာကြံ တတ်သော အဓိပ္ပာယ်ကား လူသား၏ ကာမအာသာ ပြည့်စုံမှု အတွက် တောင့်တစွဲလမ်းခြင်း (ဝါ) အနာဂတ်ဘဝကို တောင့်တခြင်း ဟူသော တဏှာသမုဒယကို စွဲလမ်းမှုပင် ဖြစ်သတည်း။

ချစ်သား တို့

စွဲလမ်းမှုသည် ဒုက္ခဆင်းရဲအပေါင်း၏ အကြောင်းမှန် ရေသောက်မြစ်ဖြစ်သော ဒုတိယအကြောင်းမှန် ဖြစ်သတည်း။ ၎င်းကား အဘယ်နည်း။

၁။ ကာမ ဆာခြင်း

၂။ ဘဝ ဆာခြင်း

၃။ ဘဝပြတ်မှုကို ဆာခြင်းတို့ပင်တည်း။

ချစ်သား တို့

ထိုဆင်းရဲအားလုံး၏ ကုန်ဆုံးခြင်းဟူသော အကျိုးမှန်ဖြစ် သော တတိယသစ္စာကား အဘယ်နည်း။

ချစ်သား တို့

ထိုတဏှာဟူသော စွဲလမ်းတပ်မက်မှု၏ မရှိခြင်း၊ ကုန်ဆုံး ခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ အညွန့်မထွက်နိုင်ခြင်း၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ မရနိုင်ခြင်း၊ (ဝါ) ထိုစွဲလမ်းမှု ရေသောက်မြစ်ကို အဖြီးတိုင် မြတ်တောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ချစ်သား တို့

ဤသည်ကား တတိယအကျိုးမှန်တရား ဖြစ်သတည်း။

ချစ်သား တို့

ဒုက္ခဆင်းရဲအားလုံး၏ ကုန်ဆုံးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ် သော စတုတ္ထအကြောင်းမှန်ကား အဘယ်နည်း။

ချစ်သား တို့

၁။ စွဲလမ်းခြင်း၊ ယုံမှားခြင်းတို့မှ ကင်းသော အမြင်မှန်
၂။ မြင့်မြတ်သော အထက်တန်းစား လူအဖိုးတန်တို့နှင့်
သာ ထိုက်တန်သော မှန်သော ကြံစည်တွေးတောမှု
၃။ ကြင်နာခြင်း၊ ပြောင့်မှန်ပွင့်လင်းခြင်းနှင့်တကွသော

- ၄။ ငြိမ်းအေးသာယာခြင်း၊ နိုးမြောက်စင်ကြယ်ခြင်း၊ ချစ်ခင်သနားခြင်းနှင့်ယှဉ်သော မုန်သောလုပ်ကိုင်မှု
- ၅။ သက်ရှိသတ္တဝါတို့အား ထိခိုက်နာကျင်စေခြင်း၊ သေကြေပျက်စီးစေခြင်း၊ အကျိုးဆုတ်ယုတ်စေခြင်းတို့မှ ကင်းသော မုန်သောအသက်မွေးမှု
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင် လှေ့ကျင့်ခြင်း၊ အုပ်ထိန်းခြင်း၊ စောင့်စည်းခြင်းနှင့်တကွသော မုန်သောအားထုတ်မှု
- ၇။ ပေါ့ပါးလျင်မြန်သွက်လက်သော သိမ်းချုပ်ထိန်းအုပ်၍ထားသော၊ မေ့လျော့ပျောက်ပျက်ခြင်းမရှိသော မုန်သောမှတ်သားမှု
- ၈။ ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို စဉ်းစားကြံစည်ခြင်းဖြင့် ရရှိအပ်သော မုန်သော စိတ်၏တည်ငြိမ်မှု ဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အလယ်လမ်းတရားအစုပင် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း၏ ဇာတ်သိမ်းရန် အကြောင်းမှန်ဖြစ်သတည်း။

ချစ်သား တို့

ဤသည်ကား ဒုက္ခသမုဒယ ဆင်းရဲ၏အကြောင်းမှန် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းမှန်ကား ပယ်ထုတ်တိုက်ဖျက်ပစ်ရမည့် သဘောတရားတည်း။ ၎င်းကို ငါသည် တိုက်ဖျက်ပယ်ထုတ်၍ ပြီးခဲ့ပြီ။

ချစ်သား တို့

ဤသည်ကား ဒုက္ခနိရောဓ ဆင်းရဲကင်းငြိမ်းခြင်းအမှန်

ဖြစ်၏။ ၎င်းကား အာရုံပြုရမည့် သဘောတရားဖြစ်၏။ ၎င်းကို ငါသည် အာရုံပြု၍ ပြီးခဲ့ပြီ။

ချစ်သား တို့

ဤသည်ကား ဒုက္ခနိရောဓ ဂါမိနီ ပဋိပဒါ ဆင်းရဲငြိမ်းရာလမ်းစဉ်မှန် ဖြစ်၏။ ထိုလမ်းစဉ်မှန်ကား လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ရမည့် သဘောတရားဖြစ်၏။ ၎င်းကို ငါသည် လက်တွေ့သုံးသပ်လုပ်ကိုင်၍ ပြီးခဲ့ပြီ။

ဤသို့ သိမြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နှေးက ကြားမှမကြားဖူးသော သဘာဝဓမ္မတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ငါဘုရား၌ မျက်စိပွင့်ခဲ့ပြီ အသိဉာဏ်ပေါ်ခဲ့ပြီ။ ပညာထွန်းခဲ့ပြီ။ ဝိဇ္ဇာပေါက်ခဲ့ပြီ။ အလင်းရောင် တောက်ခဲ့ပြီ။

ချစ်သား တို့

ဤအမှန်လေးချက်ကို ကွက်ကွက်တွင်းတွင်း ထင်းလင်းသေချာ အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါကိုယ်တိုင် မသိမမြင်ခဲ့သေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤမြေပြင်ရော၊ ကောင်းကင်ဘုံနန်း၌ပါ အတုမရှိသော ထိုးထွင်း၍ အမှန်မြင်တတ်သောဉာဏ်ကို မရခဲ့သေးချေ။ ယခုသော် တမူကား

ချစ်သား တို့

ငါသည် ထိုဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ရရှိခဲ့ပြီ။ ထိုဉာဏ်အလင်းရောင်သည် ငါ၏စိတ်ဓာတ်၌ ကိန်းဝပ်ခဲ့ပြီ။ ငါ၏စိတ်သည် အမှောင်ကင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါ၏လွတ်လပ်မှုကား မလှုပ်ရှားပယ်မီးယိုင်တော့ပြီ။

ဤကား ငါ၏ နောက်ဆုံးဘဝဇာတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တဝသစ် တစ်ဖန် ဖြစ်စေတတ်သော ဘဝရေသောက်မြစ်ကို လက်စသတ် ခုတ်ဖြတ် ပြီးခဲ့လေပြီ။

ဤကား ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ “ဓမ္မစက္က ပဝတ္တန” သုတ်ကို အကျဉ်းချုပ် အများနားလည်လွယ်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုချက်ဖြစ်၏။ ဤသုတ်၏ လိုရင်းအချုပ်ကား အကြောင်းအကျိုးမှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မရှိဟူသော အချက်ဖြစ်၏။

အကြောင်းအကျိုးမှ လွတ်သော (ဝါ) ကင်းသော အရာ သည် အမှန်မဟုတ်ဟူသော အချက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ ၎င်း သုတ်သည် တိုလှ၊ ကျဉ်းလှ၍ လွယ်ယောင်တိမ်မယောင် ထင်ရစေကာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားအားလုံးကို သိမ်းကျုံးမိခြင်း၊ ကိုယ့်ကျင့်တရားရော၊ အဘိဓမ္မာပညာပါ အကံ့ခွင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏အခြေခံ ဖြစ်ထိုက် လေသည်။

အထပ်ထပ်ဖတ်၍ အကြိမ်ကြိမ် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်း စားဖို့ လိုပေသည်။ ဤသို့ဖတ်၍ စဉ်းစား၊ တွေးတောမိလေလေ နက်နဲ၍ နက်နဲ၍ သွားလေ ဖြစ်သော သုတ်ပင် ဖြစ်၏။

မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အသုံးမပြုသူ၊ စဉ်းစား၊ တွေး တောခြင်း ကင်းသူများအဖို့ အမြင်နက်၍ အသိခက်သော တရားဖြစ်ခဲ့ ၏။ ထို့ကြောင့်

အို အချင်းလူသား၊ အထပ်ထပ်ဖတ်၍ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်း စားလော့၊ အမှန်သို့ ထိရောက်အောင် ကြံလော့၊ စည်လော့၊ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ တွေးတောပါလေလော့။ ။

